

Mandag den 8. september 2008 kl. 16.00

Genoptagelse af budgetforhandlingerne fra torsdag den 4. september 2008

Overborgmesteren (Ritt Bjerregaard): God aften. Mødet er genoptaget.

Vi skal i eftermiddag og i aften fortsætte førstebehandlingen af kommunens budget for 2009.

Jeg har modtaget afbud fra Winnie Berndtson, Majbritt Mansen og Taner Yilmaz, der alle er hindret på grund af arbejde. Martin Hirsch har meldt afbud på grund af sygdom.

Venstres Gruppe har bedt om, at der indkaldes en stedfortræder for Martin Hirsch. Jeg skal konstatere, at indkaldelsen er lovlig, og at Kim Eskildsen er rette stedfortræder, og derfor kan jeg byde velkommen til Kim Eskildsen.

(Forsamlingen rejste sig)

Der er ondtalt yderligere en sag uden for dagsordenen, der vedrører rokning i udvalg. Jeg foreslår, at de to sager uden for dagsordenen om rokning i udvalg behandles under ét.

Til mødet i aften er der udarbejdet en talerliste, som er ondtalt på pladserne. De indtegnede talere vil få ordet i den rækkefølge, de er anført. Talerækken er udfornet, så de tilmeldte talere er samlet efter de emner og udvalg, som medlemmerne har angivet ved tilmeldingen. Dette skulle sikre en mere sammenhængende debat.

Borgmestrene vil, i et omfang de ikke allerede har talt som deres partis budgetordførere i torsdags, tale som den sidste taler inden for de enkelte høringsområder. De borgmestre, der har talt i 1. runde som ordførere, må trykke sig ind for at få ordet i 2. runde.

Medlemmer, som ikke forudgående har indtegnet sig på talerlisten, men som alligevel ønsker ordet i 1. runde, vil fra det tidspunkt, hvor den første taler påbegynder sin tale om budgetsagerne, ligeledes skulle trykke sig ind på det elektroniske system.

Det vil som sidste år være muligt at indtegne sig for en kort bemærkning i 1. runde.

Thor Buch Grønykke (A): Mange tak. Det er en ære at være den første taler, og det er meget symbolisk, fordi for Socialdemokraterne så er det socialområdet, som står først ved årets budget. Vi vil i en ikkeudtømmende liste først og fremmest prioritere to ting, psykiatri og bosteder og indsatsen over for dem, som er de mest udsatte i vores samfund gennem "Hvert barn sin chance" og i forbindelse med vores fattigdomsarbejde.

Jeg skal også nævne, at Handicprådet er vigtigt som et eget område, og Jens Nielsen vil senere komme ind på det.

Vi har for ca. et år siden sat gang i en psykiatriplan, som har udmøntet sig i en snart færdig plan for socialpsykiatrien i København, en plan, som afgørende vil ændre den måde, vi arbejder med psykiatrien på.

Det er en ambitiøs plan, som skal løfte hele området, og som vi med god grund kan glæde os til at se resultaterne af. I forbindelse med denne plan er det helt afgørende at få renoveret nogle af vores bosteder for psykisk syge. Det er klart, at de fysiske rammer spiller sammen med den måde, som tingene fungerer på, og det er især klart, at når man har meget dårlige fysiske rammer på bosteder for psykisk syge, så er det afgørende nødvendigt, at vi får løftet den standard. Og det er det, vi gerne vil med budgettet.

Der er også brug for kompetenceudvikling, ikke alene i forhold til mennesker med psykisk sygdom, men også i forhold til arbejdet med udviklingshæmmede. Det har vi set desværre mange triste eksempler på i året, der er gået, og vi ønsker at intensivere det gode arbejde, som er i gang.

Også på en række andre områder er der brug for bedre hjælp til psykisk syge, som det er understreget i vores psykiatriplan. Der er en lang række områder, som kunne trænge til forbedring, og de er ikke glemt, selv om de ikke fremgår her eller kommer med i budgettet. Det er et udtryk for, at Folketinget og regionen bærer et meget, meget stort medansvar for, hvordan vi kan hjælpe denne gruppe borgere.

Endelig har vi en gammel målsætning i Borgerrepræsentationen, som vi alle har stemt for, om at have et værested i alle bydele i København for psykisk syge. Det er en vigtig del af det arbejde med f.eks. recovery, som vi taler om, og det er noget, som vi nu må se at få realiseret. Det betyder, at vi også skal sørge for, at der også kommer et værested i Amager Vest. Vi har tidligere i denne periode sørgt for, at der kom et på Østerbro, og nu er det kun Amager Vest, der mangler, for, at vi kan leve op til vores egen målsætning.

Så er der fattigdomsbekæmpelsen. Vi har gennemført en stor fattigdomsundersøgelse, som har vist, at de mennesker, som er fattige ud fra nogle pragmatiske kriterier, rent faktisk lider en række afsavn. Det drejer sig f.eks. om, at 26 pct. ikke har indløst receptpligtig medicin, og det drejer sig om, at 42 pct. ikke går til tandlæge, fordi de ikke har råd til det. Det er selvsagt ikke acceptabelt i et velfærdssamfund. Det er noget, som vi må arbejde mere målrettet med, der er muligvis nogle barrierer i forhold til at få den hjælp, som vi kan eliminere bedre, end vi gør i dag. Det skal vi undersøge alle muligheder for.

Også på dette område er det oplagt, at det grundlæggende problem er den politik, der føres på Christiansborg, og regering, som bevidst holder folk i fattigdom. Men ikke desto mindre så mener jeg, at vi som Socialdemokrater, som københavnere bør kunne løfte den opgave, det er at minimere konsekvenserne af den førte politik på Christiansborg.

Vi har også et ønske om at indtænke de kulturelle konsekvenser, kan man sige, de kulturelle afsavn, den isolation, som folk bliver udsat for, især over for børnene i programmet, vi vil gerne lave et løft i vores budget omkring at sikre, at alle kan få mad.

Og så har vi, som jeg nævnte indledningsvis, hele det ganske glimrende program, som hedder "Hvert barn en chance", som vi ønsker skal have en fremtrædende plads. Det er en bestræbelse på at gøre en indsats for at minimere den såkaldt sociale arv, altså det at fattige forældre giver risikoen for fattigdom videre til deres børn. Der er en lang række gode forslag, som jeg ikke vil komme ind på her, men måske fremhæve, at det glæder mig særligt med den baggrund, jeg har, at se, at sundhedsplejerskerne er et meget højt prioriteret ønske i forbindelse med denne plan.

Endelig vil jeg nævne noget om den såkaldte masterplan for socialområdet. Forvaltningen har lavet et stort og godt stykke arbejde for at lave en organisation med en mere rationel drift på socialområdet i København. Det var nok på tide, men ikke desto mindre så er det noget, som vi godt kan være entusiastiske omkring. Det er en plan, som rummer mange meget fornuftige perspektiver, og som vil gøre vores socialforvaltning til en meget moderne, i hvert fald kender jeg ikke nogen kommune, som vil have et tilsvarende moderne tilgang til socialt arbejde, så det er med stor glæde, vi kan være med i det arbejde.

Det er en tilsvarende glæde, at vi kan rationalisere, dvs. spare ressourcer ved at gøre tingene på en bedre måde. Det er sådan, vi gerne vil finansiere det bidrag til budgettet, som vi har skullet levere i udvalget. Jeg vil ikke starte en ny polemik om det emne, blot sige at vi ikke har stået bag de nedskæringer, som har været foreslået på f.eks. nogle steder for psykisk syge, og vi ønsker at rulle disse tilbage sammen med en række af de andre ting, der har været foreslået.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Jeg håber, at i lyset af det arbejde, at forvaltningen har lavet for at lave den her mere rationelle drift, at de øvrige partier også på nuværende tidspunkt er blevet mødige og er klar til at finde nogle ressourcer her frem for til borgerrettede besparelser.

Jeg vil afslutningsvis sige, at Socialdemokraterne ønsker, at socialområdet bliver løftet ved budgetforhandlingerne, det er der brug for.

Finn Rudalitzky (O): SF's borgmester, Bo Asmus Kjeldgaard, mener, at det er beskemmende, at en by som København ikke kan leve op til at hjælpe sine handicappede borgere bedre, end man gør i dag. Det sagde han i hvert fald forleden dag.

Dansk Folkeparti er enig i betragtningen, men for erindringens skyld skal det måske lige nævnes, at det rent faktisk var SF-borgmesteren, som i sidste valgperiode var den ansvarlige borgmester for handicapområdet og vore bosteder. Endvidere skal det nævnes, at SF har deltaget i mange års budgetforlig i København, så med god vilje kunne SF tidligere måske have slået et større slag for f.eks. de mange psykisk syge og handicappede, som ikke har kræfter til at demonstrere eller manifestere sig som en vælgermæssig magtfaktor.

Det politiske flertals gode venner her på Rådhuset, de unge fra Ungdomshuset, har i langt højere grad haft flertallets bevågenhed og sympati. Men Dansk Folkeparti noterer selvfølgelig med glæde, at der tilsyneladende i år er opbakning til forbedrede forhold for handicappede, psykisk syge og udsatte børn og unge. Spørgsmålet er så, om viljen i tilstrækkelig grad er til stede. Det vil de kommende uger give os svar på.

Psykiatrisk Center på Rigshospitalet har udtrykt bekymring for, at et flertal i Socialudvalget for nylig har indstillet lukning af Askovgaardens Seniorcenter. For dem, der husker, eller dem, der glemmer hurtigt, vil jeg sige, at det bl.a. var SF og De Radikale og Enhedslisten, som stemte for lukningen af Askovgaardens Seniorcenter. Rent faktisk vil det, hvis det gennemføres, komme til at gå ud over 50 borgere, som er dobbelt belastede, idet de har levet med psykiske lidelser i mange år, og hertil kommer den almindelige aldring med fysiske problemer.

Dansk Folkeparti finder det aldeles uforståeligt at ville lukke Askovgården, også set i lyset af, at kommunen slet ikke har nogen brugbare alternative behandlingstilbud, hvor vi kan sende klienterne hen.

SF, De Radikale og Enhedslisten har ligeledes i Socialudvalget for en sølle besparelse på 1,4 mio. kr. stemt for lukning af projekt Offside på Nørrebro. Offside er for mennesker med sindslidelser og andre med særlige behov. Gruppen er i forvejen hårdt presset af kommunale besparelser gennem en årække. Det gør det ikke bedre for Offside ude på Nørrebro.

På den baggrund vil Dansk Folkeparti i de kommende budgetforhandlinger kæmpe for, at projekt Offside fortsætter, og vi beklager utrolig meget den signalforvirring, som Enhedslistens socialborgmester har foranlediget ved at have to forskellige synspunkter om projekt Offside inden for meget kort tid.

Der er i København mangel på rehabiliteringstilbud til hjerneskadede. Alligevel ville et flertal lukke projekt Kilden i Valby. Det er et projekt, som vi har behandlet tidligere her i Borgerrepræsentationen. Men Kilden fortsætter heldigvis i 2008, og formålet er nu at finde økonomi for Kilden i 2009, da der heller ikke her findes andre steder af lignende karakter, som klienterne eventuelt kan overføres til.

Jeg vil for øvrigt gerne bringe en lidt traditionel tak til Det Radikale Venstre, som i sidste øjeblik her i Borgerrepræsentationen indså, at hensynet til de stakkels hjerneskadede mennesker var langt vigtigere end at give forslagsstillerne, flertallets politiske modstandere, et politisk nederlag.

Dansk Folkeparti er også meget bekymret over, at Socialudvalget har vedtaget et besparelsesfor-slag, som hvis det gennemføres i 2009, vil betyde, at der igen reduceres på serviceniveauet for den enkelte borger i relation til hjemmeplejen. Det vil især ramme handicappede og psykisk syge, der bor i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

egtet hjem. Det vil i praksis betyde delvis ophør af hjælp til indkøb til personer, som absolut har hjælp behov. Så 8 mio. kr.s besparelser kommer også til at betyde et stærkt forøget arbejdspress på de medarbejdere, der er tilbage. Det bliver altså rent faktisk sværere at få kvalificeret arbejdskraft, når arbejdsvilkårene konstant forringes.

Et flertal i Socialudvalget har indstillet til Borgerrepræsentationen, at et dagcenter for stofmisbrugere, som man ellers gav løfte om skulle erstatte Dagcenter Enghaven, ikke bliver til noget alligevel. Da man sidste år valgte ikke at forny driftsoverenskomsten med Dagcenter Enghaven, lovede man ellers at ville opføre et nyt dagcenter som erstatning. Den politiske hukommelse er kort og politiske løfter her på Rådhuset gælder tilsyneladende ikke længere.

Og ydermere er behandlingsbehovet hos stofmisbrugere slet ikke blevet mindre siden sidste års budgetvedtagelse, tværtimod. Så det kan undre såvel stofmisbrugerne som andre, at et flertal vil spare 105 behandlingspladser væk og dermed spare 3,1 mio. kr. Det er det, som det i givet fald indebærer. Dansk Folkeparti vil presse på for, at det, man har lovet, det meget vigtige dagcenter, rent faktisk bliver en realitet.

Så skal det nævnes, at et flertal i Socialudvalget ligeledes har indstillet, at der skal spares på de hjemløse. Man vil nedlægge 25 botilbudspladser for hjemløse, hvilket socialt set er noget af en skandale. Endnu er det en hemmelighed, hvor flertallet vil skære de omtalte 25 pladser for hjemløse, men det er ikke nogen hemmelighed for os andre, at nedlæggelsen vil få store negative konsekvenser for en i forvejen stærkt presset gruppe. De hjemløse skal finde nye steder at komme, steder, der ligger længere væk, og steder, som givetvis allerede er fyldt op.

Nedlæggelse af sådanne pladser kræver for øvrigt godkendelse af Velfærdsministeriet, fordi man i 2003 aftalte at opretholde serviceniveauet og antallet af botilbudspladser til socialt udsatte. Ved, at kommunen løber fra aftalen, kan der spares 1,9 mio. kr., men bestemt med en temmelig flov smag i munden over for de hjemløse. Dansk Folkeparti vil presse på, for at en så meningsløs og forholdsvis besparelse ikke bliver gennemført.

Også serviceniveauet på aflastnings- og døgninstitutioner til handicappede børn bliver reduceret. 2 mio kr.s nedskæring vil betyde færre personaleressourcer til det enkelte barn. Der er således, hvis besparelsen gennemføres, en reel risiko for, at det enkelte barns udvikling og fastholdelse af funktionsniveau sænkes eller bremses. Det er bare ganske urimeligt, og besparelsen må derfor fjernes fra 2009-budgettet, når det vedtages endeligt.

Dansk Folkeparti ønsker, at borgerne bejenes optimalt, det gælder også servicen fra vore socialcentre. De mange skandaler på socialområdet løses ikke kun ved fine rapporter og flotte taler, men også ved en oprigtig hensyntagen til det meget dygtige personale, som kommunen har. I mange år har vi ladet vore sagsbehandlere på socialcentrene i stikken. Det kan vi simpelthen ikke være bekendt.

Vi vil gerne have så få fejl som muligt, men det fordrer, at vi sætter langt flere penge af til efteruddannelse og giver socialcentrene de personalemæssige ressourcer, som er rimelige, for at man kan løse de mange slags opgaver, som der i dag ikke er tid til ude på centrene. Politikerne må nu træde i karakter og tage ansvaret. Vi vil ikke en gang til opleve, at en skandale på et bosted foranlediger en borgmester til at gå på tv og give sin forvaltning skylden for fejl og misrøg. Det er uværdigt. Værdigheden består også i, at vi sikrer personalet, også på socialcentrene, gode og rimelige arbejdsvilkår, og sådanne gode arbejdsvilkår omfatter selvfølgelig også en meget nødvendig og tidsvarende it.

Skandalerne på vore bosteder har alle selvfølgelig en mening om, heldigvis. Berlingske Tidende og visse politikere på Rådhuset har forskellige udlægninger af tingenes tilstand, efter at vi har fået en uvidelig rapport. Dansk Folkeparti mener, at tidspunktet er kommet til, at hensynet til vore handicappede og psykisk syge får højeste prioritet.

Vi skal derfor sørge for en genopretning og ansvarlig behandling af vore svage klienter. Det skal ske samtidig med, at vi må sikre arbejdsro på området, vi skal vise tillid til de mange dygtige medarbejdere, vi skal vise området økonomisk bevågenhed. Og alt det kan ske ved øget politisk bevågenhed.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Flertallet i denne Borgerrepræsentation må erkende, at det nogle gange er bedre at tage ansigt end at tage hovedet. I lyset af seneste års økonomiske regulering i nedadgående retning for vore handicappede, skal der nu rottes op på disse forhold. Vi må i fremtidige løsninger tage hensyn til, at folk heldigvis bliver ældre, og at vi desværre har fået et større antal handicappede og nogle med et langt større plejebæbehov end tidligere.

Også en hårdt tiltrængt renovering af de fysiske rammer bør der udarbejdes en langtidspan for, og man kunne sagtens forestille sig, at det kunne ske efter de samme præmisser, som renovering af byens idrætsanlæg er tilrettelagt efter.

I projektet "Sikker by", som er et meget positivt initiativ, og som vi forventer os meget af, så har man desværre glemt at fokusere på de problemer, der er på et begrænset område på Christianshavn som en direkte følge af de forskellige banders kamp om at styre hashmarkedet på Christiania. Området omkring Christiania er hærgnet af organiseret kriminalitet, hensynsløs bilkørsel og truende opførsel.

Det sker faktisk ret ofte, at banderne slukker gadebelysningen, angriber politiet eller måske skyder på hinanden. Det er blevet så alvorligt, at mange forældre tøver med at lade deres børn gå på besøg hos deres kammerater, og en del børnefamilier overvejer for øjeblikket at flytte væk fra kvarteret. Der er derfor behov for mere opsigende socialt arbejde, men der er også brug for mere nærpolti og patruljering, specielt i det område.

Dansk Folkeparti har taget initiativ til, at Socialudvalget allerede i denne måned kommer til at drøfte det her faktiske problem, og vi har samtidig opfordret Folkeetingets Retsudvalg til at se på muligheden for mere politipatruljering i det belastede område omkring Christiania.

Vi ønsker at fastholde fritidshjemmene som en selvstændig enhed. Desuden ønsker vi, at der tages langt mere alvorligt fat på spørgsmålet om pladsgaranti. Vi vil arbejde for, at offentligt ansattes ytringsfrihed opretholdes, og vi vil kæmpe imod, at medarbejdere får mundkurv på, som det rent faktisk for nylig var tilfældet i socialborgmesterens forvaltning. Dansk Folkeparti vil være garanten for, at det ikke længere skal være muligt, at en borgmester og hans forvaltning hemmeligholder åbenhed omkring forvaltningens egne fejl. Vi ønsker åbenhed om de ting, der ifølge lovgivningen naturligvis skal være åbenhed omkring.

Desuden vil vi gerne have reelt billige boliger i København, det har vi villet hele tiden, men vi vil ikke være med til at støtte et byggeri på Kløvermarken, som i den grad smadrer et stort københavnsk idrætsanlæg, ødelægger trivslen for kolonihaverne og samtidig øger trafikken, som der ikke er anvist nogen løsninger på, i et omfang, der er ganske uforståeligt.

Så vil jeg til sidst stille et spørgsmål. Jeg har nemlig hørt, at Socialdemokraterne i Folkeetinget meget gerne vil have rockerne ud af København. Jeg vil gerne spørge, om der er overensstemmelse mellem Socialdemokraterne i Folkeetinget og Socialdemokraterne her på Rådhuset. Hvis det skulle være tilfældet, så vil jeg gerne spørge, om man så er indstillet på at sige nej tak til rockernes årlige hvervekampagnefest i kommunens lokaler med offentligt tilskud.

Signe Goldmann (F): Den socialdemokratiske ordfører indledte sin tale i torsdags med at gøre status, og jeg vil tillade mig at gøre det samme i dag, ikke kun for fremhæve egne fortræffeligheder, men også fordi der de sidste par år er blevet lagt et fundament og det nu er afgørende, at vi får bygget ovenpå.

Da jeg for knap 3 år siden blev valgt til denne her forsamling, havde jeg nok en fornemmelse af, at jeg ikke ville blive udepeget som overborgmester, i hvert fald ikke lige med det samme, og at jeg nok heller ikke på anden vis ville blive en af de mest magtfulde eller indflydelsesrige borgerrepræsentanter her i salen.

Jeg sagde derfor til mig selv: Signe, hvad er det allerallervigtigste at tage fat på, når du ikke har magt til at realisere hele din vision for København? Hvad er det så, du vil prioritere? For mig lå svaret lige for: Jeg vil gøre noget for at bekæmpe fattigdom, og jeg vil gøre noget for at bekæmpe diskrimi-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

nation, for det rammer dybt, dybt ned i min retfærdighedssans, at der er mennesker, der ikke får en fair chance for at være med i samfundet og være en del af fællesskabet, men i stedet for bliver holdt udenfor, enten fordi de ikke har råd til at være med eller fordi de bliver mødt med fordomme. Jeg vil have en by, hvor alle har mulighed for at være med, og hvor alle får chancen for at skabe sig et godt liv.

Hvad er det så for et fundament, der nu er lagt? Det handler i høj grad om, at der er blevet skabt større politisk bevidsthed om problemerne, de er blevet meget mere synlige. Men derfor forpligter det også i endnu højere grad os her i salen til at agere og til at gøre noget ved det.

Det er snart 2 år siden, jeg foreslog, at vi gik foran og lavede en fattigdomsgrense i København, når vi ikke kunne få flertallet på Christiansborg til at gøre det. Formålet var netop at få problemerne frem i lyset og gøre os klogere på, hvordan vi kunne være med til at bekæmpe fattigdommen og dens konsekvenser. Nu har vi fået fattigdomsgrensen, og sammen med den har vi fået en stor undersøgelse, som jeg da også gerne vil benytte lejligheden til at takke Socialudvalget og borgmester Mikkel Warming for.

Undersøgelsen taler jo for sig selv, den viser tydeligt, at der er fattigdom i vores by, og at det har store konsekvenser for de mennesker, der er berørt, ikke mindst for de 6.000 fattige børn. En sådan rapport må vi ikke sidde overhørig. Når syge mennesker ikke har råd til medicin, når det er et problem at finde penge til ordentlig mad, og når børn ikke har mulighed for at deltage i fritidsaktiviteter, så er vi forpligtet til at tage det alvorligt.

Nu kunne jeg jo godt være fristet til at komme med en længere hamdirrende og fuldt berettiget svada mod regeringen, der absolut bærer det primære ansvar, men jeg tvivler på, at det vil have nogen større effekt. Hvis der skal gøres noget for de fattige københavnere, så er det op til os, der sidder her i salen.

Jeg havde håbet på, at vi i dag kunne have haft en færdigforhandlet fattigdomsaftale, som kunne have indgået i budgetforhandlingerne. Det har desværre ikke kunnet nås, men jeg vil da gerne give et enkelt bud på, hvad jeg synes, kunne indgå i en sådan aftale.

Når de københavnske skoleelever fra næste skoleår skal sætte tænderne i den nye skolemad, lære skolenad, som også overborgmesteren nævnte i sin tale, så bliver det desværre også sådan, at de fattigste børn formentlig må se sultne til. De 20 kr. om dagen, det kommer til at koste pr. barn, vil helt sikkert afskære mange af de fattige fra at være med i denne her ordning.

Fattigdomsundersøgelsen viser samtidig, at ordentlig mad er et af de afsavn, den fattige københavn harner lider under. Vi ved også, der er en social slagside, når vi snakker om sundhed, og en del af de fattige børn kommer desuden fra familier, der også på andre områder mangler ressourcer, og hvor det f.eks. kan knibe med at finde overskud til at få smurt en madpakke. Det er de her børn, der har aller-mest brug for skolemaden.

Jeg vil derfor foreslå, at vi sætter et pilotprojekt i gang sammen med Københavns Madhus for at finde ud af, hvordan vi kan sikre, at der også bliver mad til de fattige børn, og det samtidig kommer til at forgå på en måde, så det ikke virker stigmatiserende. Samtidig er jeg overbevist om, at det vil have en positiv effekt både på sundheden, indlæringen og konfliktniveauet. Hvis vi brugte pilotprojekterne til også at få det undersøgt nærmere, så kunne det måske blive et stærkt argument, der også ville give genlyd landspolitisk. Jeg håber derfor, at der kan samles politisk opbakning til at afsætte pengene til det i budgetforhandlingerne.

Deite var som sagt bare et enkelt bud, men jeg ser frem til at lave en fattigdomsaftale, der samler en række initiativer, der tilsammen kan afbøde nogle af konsekvenserne ved at lave i fattigdom.

Jeg vil også her gerne takke Beskæftigelses- og Integrationsudvalget og borgmester Jakob Hougaard for, at vi nu for tredje år i træk har fået lavet en beskæftigelsesafale, hvor der er et væsentligt fokus på fattigdom. Beskæftigelsespolitikken er jo netop et af de væsentligste værktøjer til at hjælpe folk ud af fattigdom, og jeg håber derfor også, at der kommer penge til det i budgetforhandlingerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Men vi skal jo nok ikke forvente, at fattigdommen forsvinder sådan lige med det samme. Derfor er det vigtigt, at vi insisterer på at fastholde fokus på området. Jeg vil derfor også opfordre til, at vi med nogle års mellemrum gentager undersøgelsen af fattigdom, og at forvaltningen hvert år kommer med handleplaner for, hvordan de kan være med til at modvirke fattigdommen og dens konsekvenser.

Men som sagt, vi har skabt et rigtig godt fundament, vi har fået en masse viden, nu er tiden kommet til at bygge oven på med konkrete initiativer, og det er op til os, at der sker noget.

Det andet område, der har været vigtigt for mig at gøre noget ved, er bekæmpelse af diskrimination. Også her synes jeg, vi har fået lagt et rigtig godt fundament. For et par år siden kunne man høre ude i diskussioner om, hvorvidt der overhovedet fandtes diskrimination. I dag har vi fået en række undersøgelser, der viser, at mange i hvert fald oplever, at de bliver diskrimineret, f.eks. hver 4. indvander føler sig diskrimineret, så er det noget, vi bliver nødt til at tage alvorligt også herinde.

Der er blevet sat en række initiativer i gang, bl.a. i BIF, hvor der er lavet hjemmeside til registrering, der foregår et rigtig godt samarbejde med MBO og andre, og der er endda blevet lavet en lille pulje penge til nye initiativer.

Et af de initiativer, jeg håber kan komme i gang, er, at vi får lavet en samlet antidiskriminationspolitik for hele Københavns Kommune, hvor vi får samlet mange af de gode initiativer, der allerede foregår ude omkring i forvaltningerne, og sørger for, at de bliver koordineret ordentligt og bliver mere sammenhængende.

Pengene skal formentlig findes i den diskriminationspulje, der er, så det vil jeg ikke bede om her, men jeg synes, det er vigtigt alligevel at nævne det, fordi sikker by og tryk by har været temaer, der har været en del fremme i debatten og formentlig også vil få en eller anden plads i budgetforhandlingerne. Her synes jeg, det er et rigtig godt signal, at vi også tager indsatsen mod kriminalitet alvorligt.

Et andet sted, antidiskriminationsindsatsen har været forankret, er hos Borgerrådgiveren. Jeg synes, han har løftet opgaven rigtig godt og virkelig taget den til sig, så ros for det. Men vi har fortsat et problem med, at der er mange, navnlig blandt de etniske minoriteter, som ikke ved, at Borgerrådgiveren eksisterer. De sidste par år har vi valgt ikke at prioritere det i budgetforhandlingerne, men jeg synes, det er væsentligt, vi gør det i år. Det hjælper jo ikke så meget, at der er et sted, man kan gå hen, hvis der ikke er nogen, der ved, at det eksisterer.

Jeg er sikker på, at der er mange af jer, der er enige i, at vi skal have en by, hvor alle får en chance, og hvor ingen bliver holdt udenfor, fordi de ikke har råd til at være med, eller fordi de bliver mødt med fordomme. Jeg håber, at årets budget også bliver et budget, der viser, at vi tager fattigdom og diskrimination alvorligt.

Frank Hedegaard (F): Hvis man skal komprimere budgettallerne fra i torsdags og fremhæve nogle af de områder, som et flertal fremførte i deres budgettaller, så samler det sig om de sociale forhold og om genopretningen af vores bygningsmasser. Sikker by-initiativ, miljø og så de store begivenheder, der skal finde sted i København næste år.

Som gammel socialpolitiker kan jeg kun blive glad for alle de udmeldinger, for jeg har længe undret mig over, hvor ligegyldigt man i Borgerrepræsentationen en gang imellem har forholdt sig til byens sociale problemer. Vi har i årene bagud oplevet, hvordan Borgerrepræsentationen gang på gang har accepteret den ene grønthøstermodel efter den anden, som langsomt, men sikkert har sænket kvaliteten af vores tilbud.

I år oplevede vi så, hvordan det blev synligt ved skandaler på bosteder, stigende ventelister for handicappede, en social uno med opstøjer, som byen aldrig har oplevet før. Strejker og ulivfredshed med arbejdsforhold og arbejdsmiljø og ikke mindst en lammende tavshed fra Borgerrepræsentationen og socialborgmesteren, som endnu ikke har formået at frenkomme med en plan for den genopretning.

Vi hørte også flere gange i vores budgettaller, at København har været kåret som verdens bedste by. Men hvad skal vi bruge den viden til, når vi ikke viser, at vi magter at leve op til det? For hvis vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

var verdens bedste by, hvorfor har vi så så store sociale problemer, og hvorfor bliver københavneren i stigende grad usikker i sin egen by?

I SF ønsker vi en meget fokuseret og organiseret indsats på det sociale område, og derfor vil vi i budgettet arbejde på at placere pengene der, hvor der er mest brug for det, ikke forstået som lappeløsninger, men prioriteringer lagt op på nogle klare og mere langsigtede mål. Vi mener, der er brug for at styrke to strenge i socialpolitikken, og det er området for handicappede, og så er det de socialt udsatte børn og unge og familier.

Hvad angår handicappede så er det en skændsel det, som vi har set komme frem, nedslidte bygninger, som ikke efterlever lovmæssige krav, for få ressourcer til personalet, hvor kortvarigt ansatte medhjælpere udfører arbejdet med dertil hørende mangel på faglighed, en venteliste på 102 handicappede, der står og mangler tilbud, og som indtil da opholder sig hjemme eller på anden måde passes, flerårige ventelister på at komme i aflastning, og det samme gør sig gældende på dagtilbud. Hvis vi taler om arbejdstilbud, ja, så bliver billedet meget mere gret.

I SF vil vi lægge op til, at vi får udarbejdet en handicappolitik, som forholder sig til virkelighedens problemer. Vi vil ikke længere acceptere, at handicappede og deres familier behandles, som de gør i dag. Vi vil have en klar plan for, hvordan vi f.eks. kan se igennem, hvordan vi med anlægsprioriteringerne kan fjerne ventelisterne. Vi vil have klare tal for, hvor mange handicappede børn der mangler aflastning, og en plan for, hvordan de pladser etableres. Vi vil have bedre tilbud til de senjeter, neskadede, som Dansk Folkeparti fremhævede, og hvor der også er ventelister både til genoptræning og til job osv. osv.

Man kan blive ved med at liste op, hvor store mangler og problemer vi har på det sociale område, og det i sig selv viser, hvor stort behovet er for, at vi prioriterer det, ikke kun for at holde ro på bagsmækken, som tidligere socialministre udtrykte det, men for, at vi alle kan se hinanden i øjnene og si-ge, at København er en by, hvor der skal være plads til alle.

I SF håber vi meget, at I vil stå ved ordene i jeres budgettaller og være med til at løfte det sociale område i København. Overborgmesterens tale lagde på en god måde op til, at det er en fælles sag i budgettet, og det ser vi frem til.

1. næstformand (**Mona Helberg**): Lige et øjeblik, vi skal lige have justeret lidt i talerkøen, således at alle kan trykke sig ind.

Margrethe Wivel (B): Budgettet, som vi nu skal i gang med, er jo kommunens husholdningsbudget for næste år, det er her, vi skal afstemme indtægter med udgifter for det kommende år. Og som enhver snusfornuftig husmor som jeg ved, betyder det, at der skal prioriteres.

Hvor behageligt det ellers ville være, kan vi ikke både blæse og have mel i munden eller komme med ufinansierede besparelser. Vi bliver nødt til at vælge, hvordan pengene og goderne skal deles til næste år. Det er jo i grunden det, politik er, prioriteringer af opmærksomhed og indsats.

Her er det mit håb, at socialområdet vil blive prioriteret. Efter talerne i torsdags er det mit indtryk, at det også vil ske. Sidste års budget var på det område noget af en ensom kamp for os Radikale, jeg håber, at de kommende forhandlinger vil vise, at vi er knapt så ensomme i år, for der er nok at se til.

Det er nok ikke undgået nogens opmærksomhed, at forholdene på bosteder for handicappede ikke altid er, som de burde være, men det er ikke begrænset til en bostedsag, hele området er under økonomisk pres. Antallet af visiterede handicappede stiger, uden at økonomien følger med. Handicap-hjælperordningerne er under økonomisk pres, og hele området inden for antismesspektret er i vækst. Vores svar er lige nu at forringe serviceniveauet, det holder selvfølgelig ikke. Vi bliver nødt til at få hold på økonomien, styr på området.

Men vi ønsker i Det Radikale Venstre en bredere stillingtagen til handicapområdet end det. Vi ønsker en egentlig handleplan, der formulerer vores politik og sætter retning for området, og som går

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

på tværs af forvalningerne. Vi skal have sat fokus på inklusion på arbejdsmarkedet, fokus på handikaptilgængeligheden i det offentlige rum og fokus på vores skoletilbud til de handicappede børn.

Derud kommer selvfølgelig ventelister og forholdene på bostederne, dem kommer vi naturligvis heller ikke uden om.

Og så er der de udsatte og kriminalitetsruede børn. Vi behøver sådan set ikke at opfinde nye projekter her, vi har allerede gode tilbud, vi kan optimere og udbrede og forbedre såsom SSP-samarbejdet, Den Korte Snor, Familierne i Centrum, for blot at nævne et par.

Men også byens udsatte kvinder skal prioriteres. Vores fattigdomsundersøgelse peger på, at enlige mødre og etniske kvinder er særligt udsatte, de skal løftes ind på arbejdsmarkedet. Det er også en hjælp til deres børn. Men også voldsramte kvinder, de prostituerede, skal prioriteres. Og så er det vel på tide, at vi får et tilbud, som er skræddersyet til de hjemløse kvinder. Når vi nu er ved de hjemløse, så har vi i København rigtig gode tilbud med vores sundhedsteam på Sundholm, Størens injektionsprojekt og kontaktpunktet på Mændenes Hjem, som står til at udløbe. Jeg tror, det vil være rigtig dumt.

Endelig vil jeg nævne frivillighedsområdet. For forholdsvis få midler kan vi sætte en masse frivillige kræfter i gang ude i lokalområderne, som vil være et godt supplement til de offentlige tilbud. Det er vel god cost-benefit. Men derudover er det en af de bedste måder at styrke civilsamfundet på at lade folk lade hinanden være nærmest. Kan de noget, det offentlige ikke kan.

Det var ordene. Jeg glæder mig til at komme i gang med forhandlingerne.

Jens Nielsen (A): Jeg har 59 minutter og 51 sekunder tilbage. Jeg så mit snit til som næstformand i Handicaprådet at komme med en lille sang om dette område.

Det er blevet sagt af overborgmesteren og af Thor Buch Grønlykke, at vi fra Socialdemokratiets side sætter stærkt på det sociale område, herunder handicapområdet i dette års budgetforhandlinger. Handicapaområdet er under hårdt økonomisk pres for at klare rimelige tilbud til mennesker med handicap. Presset er så hårdt, at hele området står over for mærkbare serviceforringelser, hvis den nuværende økonomi skal fortsætte. Det skal der rettes op på, så disse borgere kan få et tilbud af en standard, som vi kan være bekendt, og som svarer til det danske samfunds forventede velfærdsniveau. For der er en forventning og en forestilling hos borgerne om en høj kvalitet i omsorgen, som vi ikke kan møde komme fuldt ud med de ressourcer, vi har til rådighed i dag.

Bostederne er som nævnt et smertensbarn. Alt for mange bor i 1-værelses lejligheder med fælles køkken og toilet. Det er for småt, og der er mange steder alt for få stimulerende dagtilbud for beboerne.

I rapporten for bostederne fra Niras-konsulenterne, der kom forleden, så vi en række forslag til forbedringer på området, som vi bliver nødt til at tage meget alvorligt, hvis standarden skal forbedres. Tryghedsplan 1 og 2 har været et skridt på vejen, men er slet ikke tilstrækkeligt til at imødekomme behovet hos mennesker med handicap og psykisk sygdom. Nu skal der for alvor gøres en indsats for at vende den manglende fornyelse gennem mange år til en positiv forbedring for disse borgere.

Spendende planer om at bygge helt nyt i stedet for at forsøge at forbedre udsvarende institutioner som Sundbygård og Sundbyvang er på tegnebrættet, og de bør realiseres, så snart anlægsloft og andet gør det muligt.

Det bør også nævnes, at både rapporten og vi i Socialdemokratiet mener, at kompetenceudvikling, støtte til udvikling af medarbejderne, bedre arbejdsbetingelser og ledelsesudvikling ligesådan står højt på dagsordenen her.

Pres er der også på hjælpemiddelområdet, hvor forventningerne om at få den hjælp, som moderne hjælpemidler kan bidrage med, er store, og hvor ressourcerne ikke er fulgt med. Ansættelse af personlige assistenter er blevet en ret for mennesker med handicap, og det er godt, men det har medført så store stigninger i udgifterne, at der så må spares andre steder. Og hvorfra skal de penge hages, når om-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

rådet er økonomisk presset, som det er? Noget kan og skal undersøges og findes på administrative forhold, men det kan næppe dække hele behovet.

En interessant ting fra det andet udvalg er jo, at vi i Beskæftigelses- og Integrationsudvalget har fået en jobbatalje, hvori der også indgår en særlig indsats for mennesker med handicap for at skabe bedre betingelser for job for disse mennesker. Dette område har brug for vores fokus i denne budgetproces.

Lad mig tilføje, at vi formentlig inden længe alligevel vil få indført nye krav til vores service over for denne gruppe. FN har vedtaget en handicapkonvention, som fastsætter rettigheder for mennesker med handicap. Denne konvention trådte i kraft den 3. maj, men Danmark mangler endnu at ratificere den. Det har velfærdsministeren dog planer om at gøre snart, siger hun, og så skal principperne indarbejdes i lovgivningen. De kommer til at ændre handicappolitikken fra de gode viljer til et system af rettigheder med hensyn til adgang, uddannelse, deltagelse og mod diskrimination og uværdige levevilkår. Vi kan lige så godt i vores handicappolitik komme disse krav i forkøbet, ikke bare fordi vi skal, men fordi vi som politikere i Københavns Kommune på linje med en global opinion kan se, at det er det eneste rimelige.

Og så mener Socialdemokratiet for øvrigt, at Handicaprådets budget skal op på niveau med Ældreådets budget, så de kan lave et ordentligt stykke videns- og netværksarbejde. Det forslag, som netop Margrethe Wivel var inde på, at skabe en sammenhængende, langsigtet plan, vil kræve et aktivt arbejdsende Handicapråd, og det vil være meget vigtigt, at vi har de muligheder i form af sekretariatshjælp og andet, der gør, at det arbejde kan foregå med inddragelse af Handicaprådet, de kontakter, der er til organisationerne, og de brugereksperter, vi har adgang til på denne måde.

1. næstformand (**Mona Helberg**): Vi går videre til kultur og fritid.

Simon Strange (A): På en måde er kultur- og fritidsområdet et taknemmeligt område, for der er efterhånden en fælles forståelse her i BR og også hos kulturborgmesteren, kunne man høre, af, hvilke udfordringer og hvad der er brug for på kultur- og fritidsområdet.

Alle nævner, at teaterområdet bløder, og vi kan ikke imødekomme alle de mange gode og vigtige initiativer på begivenheder på eventsiden, som strømmer ind til Københavns Kommune.

Idrætsanlagene mangler stadig væk renoveringspenge, og bibliotekerne forfalder hurtigere, end man kan sige sin abc. Klubberne har ikke faciliteter til at håndtere efterspørgslen, som ellers er en kæmpesucces, når vi nu snakker sundhed osv.

Og så er der alle de nye ting, vi gerne vil gøre noget ved, litteraturen, samtidskunsten og mere gang i byens rum, bare for at nævne nogle få af dem.

Men vi er altså enige og har en fælles forståelse i Borgerrepræsentationen, det hører jeg fra samtlige partier. Og så er det jo så synd og ærgerligt, at kulturborgmesteren ikke vil gå ordentligt og helhjertet ind i arbejdet, men til stadighed holder fast i den udtæret Venstreteori, som baglandet åbenlyst skriver ind i borgmesterens taler, om skattelettelser, takststop og administrative besparelser eller de seks søjler, som det vist blev kaldt. Det skriger til himlen, og det er åbenbart en stærkt splittet borgmester, når hun på samme tid taler om ønsker til milliarder.

Mit budskab er: Gå nu ind i kampen, fru borgmester, læg dig ikke på ryggen for Venstrebaglandet med dets forstokkede politik, som taler om skattelettelser og takststop. Og vær nu konsekvent, fru borgmester, og følg op på dine ønsker med flid og peg på de anlæg, der ikke skal blive til noget, hvis vi skal overholde et anlægsbudget på 1,5 mia. kr.

Må jeg minde om, at det var S, der skulle foreslå at lave administrative besparelser modsat det af borgmesteren fremsatte budget, der vanen tro skar ned på servicen som eksempelvis kortere åbningstider i svømmehaller og havnebådet. Ja, hvor er den iver til administrative besparelser, som borgmesteren talte så varmt for i sin tale? Jeg har endnu ikke set et eneste forslag hertil.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Vi er faktisk mange herinde, som har bidraget til udviklingen af kultur- og fritidsområdet. Med over 300 mio. kr. til idrætsanlæg og det samme til svømmehaller. 200 mio. til multiarena, 70 mio. til Bavnhej og samme til Østerbro Svømmehal samt penge til skøjtehal m.v. kommer vi op over 1 mia. kr., hvilket borgmesteren i øvrigt benægtede i sin tale. Det er penge, som budgetflertallet har skaffet til området.

Jeg ser frem til, at vi i hvert fald i S, SF og Radikale vil løse opgaverne omkring teatrene, omkring spillestederne, omkring begivenheder og omkring Mega Vega eksperimentel, kunsthal og ikke mindst ungdomskulturen, hvor vi endnu mangler at finansiere årene fremover på mange af de gode initiativer, vi satte i gang i forbindelse med løsningen på Ungdomshuset.

Vi kommer jo så ikke under et behov på 50 mio. kr. til kulturen i år, men det er også billigt sluppet. Vi skal have fundet en løsning sammen på renoveringen af idrætsanlæggene, bibliotekerne og udviklingen af de nye byområder i de kommende år. Det kommer vi nok højere op.

Sidst, men ikke mindst – nu håbede jeg, at borgmester Mikkel Warming var her, men lad nu det ligge – synes jeg, at vi er blevet bedre til at tænke på tværs i forvalningerne, det gælder både hos borgmester Klaus Bondam og borgmester Bo Asmus Kjeldgaard, hvad jeg gerne vil sige tak for.

Vi vil nu også fremhæve det vigtige arbejde omkring fattigdom, som sker hos borgmester Mikkel Warming. At vi nu tænker fattigdom bredt og anerkender de urimeligt mange forhold, mennesker, der er ramt af fattigdom, må lide under, er virkelig vejen frem for en mere social by.

Også den kulturelle fattigdom er hård for især børnefamilier. At blive efterladt uden for bussen, når kammeraterne kører på feriekoloni eller fodboldtur, det er ikke sjovt, og ikke at kunne tale med om Tivoli og biografure eller ture i Zoologisk Have er ekskluderende for utroligt mange børn og et kæmpe nederlag for fattige forældre. Det må og skal vi finde en løsning på, så de gode, indledende træffelser, der er herom i borgmester Mikkel Warmings regi, håber jeg kan bære frugt i budgetforhandlingerne. Det vil vi kunne være rigtig stolte af. For det skal, som borgmester Pia Allerslev udtrykte det, blive en sjovere by at bo i for alle, og – vil jeg så tilføje – uanset indkomst og baggrund. Det er vores mål, og det kan blive det, hvis vi står sammen om det.

Jens Kjør Christensen (Ø): Jeg ryster jo næsten, når jeg kommer herop efter denne bandbulle til kulturborgmesteren og derefter en roseomgang til alle mulige andre mennesker i denne her Borgerrepræsentation. Men det var måske sådan en vis balance. En ting var i hvert fald sikker og korrekt i den forrige talers synspunkt: at det vil andrage mere end 50 mio., hvis behovene bare nogenlunde skulle opfyldes på kultur- og fritidsområdet.

Man kan sige, at vi er så heldige, at vi ikke behøver at opfinde forslag til aktiviteter eller anlægsudgifter. Jeg vil ikke sige, at vi vader i dem, vi er fyldt op med meget gennemtænkte og projekter, som faktisk ville gavne byens udvikling på alle leder og kanter. Så jeg er godt klar over, Enhedslisten er godt klar over, at alle de her ting normalt vil gå igennem i denne her budgetforhandling.

For man bør jo tænke på alle de skibe, der er blevet sat i søen, og som ikke engang er blevet rigget til, og som overhovedet slet ikke kan bruges ude på søen endnu. Lad mig bare nævne Børnekulturbuset ude ved Amager Kulturpunkt, Kulturhuset på Hans Knudsen Plads som eksempler, ting, som er blevet delvis finansieret, men hvor der klart mangler en restfinansiering, hvis det overhovedet skal blive til noget. Så opgaverne er ganske store.

En anden speciel ting, som jo har optaget Borgerrepræsentationen igennem det sidste år, er diskussionen om Ungdomshuset og Lidt mere Nordvest. Der ligger jo også nogle store investeringer, som ikke er på plads, og Enhedslisten er jo fuldt bevidst om, at det vil indtage en væsentlig rolle i forhold til de her budgetforhandlinger, der skal i gang om ikke særlig lang tid.

Derudover har vi et særdigt varmt blik på bibliotekernes situation. Bibliotekerne er ikke de kommunale institutioner, som igennem de sidste 7-8 år er blevet prioriteret her i København. Vi mener nu, at tiden virkelig er inde til at satse på dem, egentlig at udarbejde en flerårig bibliotekspakke, som om-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

handler det rent fysiske tilbud, renovering, nybyggeri plus selvfølgelig den indholdsmæssige side omkring materialer og åbningstider. Det vil vi lægge meget vægt på i forbindelse med denne her budgetforhandling.

Renoveringerne hverken af vores idrætsfaciliteter eller af vores kulturhuse skal jo ikke gå i stå. Der ligger mange gode forslag, der er mange ting, der igennem de senere år er gennemført, og der er ting, der er ved at blive gennemført. Det betyder ikke, at processen er færdiggjort endnu, bare for lige at gøre opmærksom på det, nogle tror måske, at nu er alting på plads, det forholder sig ikke sådan.

Specielt inden for området idræt er der noget, som vi vil lægge meget vægt på i forbindelse med denne budgetforhandling. Det er det, der hedder klublokaler, det er klubfaciliteter, omklædningsfaciliteter etc., som er betingelsen overhovedet for, at de enkelte foreninger kan lave et større optag af unge. Mange af foreningerne har faktisk lange ventelister, og hvis det skal ske, som jeg tror, hele Borgerrepræsentationen er enig i, at børn bliver inddraget, og unge bliver inddraget i foreningsarbejdet, ja, så kræver det simpelthen, at der er de faciliteter til stede.

Det er såmænd ikke de store penge, der er tale om her, jeg skal ikke sige, hvad det er for nogle penge, hvor store de er, men det er små penge, som vil gøre en fantastisk forskel. Vi har, tror jeg, de første otte kvalificerede forslag til, hvor man skal starte med at renovere klublokaler, bygge nye klublokaler.

Inden for kulturområdet har der været en stor diskussion tidligere i år, og det var selvfølgelig angående de små storbyteatre, og hvis man læste aviserne på daværende tidspunkt, kunne man i hvert fald let få det indtryk, at der var et massivt flertal herinde i Borgerrepræsentationen, der var indstillet på to ting, at sikre at eksisterende teatre kunne få ordentlige forhold, som slet ikke er blevet reguleret i deres økonomiske grundlag, plus at man kunne få flere teatre ind i denne her ordning for at få tilført den nye dynamik, som også afspejles i tiden.

Det ligger nu så i budgetforhandlingerne til, om det holder vand. Kulturudvalget har som bekendt sendt det påne beløb videre. Der er heller ingen grund til at nævne det her, alle kender det sandsynligvis, og det er selvfølgelig den maksimale drøm at få det opfyldt i forbindelse med denne her budgetforhandling.

Festivalarrangementspulje har stået højt på dagsordenen i flere år nu, og faktisk er konsekvensen, at hvis det ikke kommer igennem i en eller anden form, ja, så hænger vi med en vis legemsdel i vandskorpen i forhold til ting, der egentlig er besluttet, og som vil blive gennemført, men hvor man så må gå hen og finde midlerne ved hjælp af nedskæringer på andre aktiviteter. Så det er også noget, der presser sig meget på.

En særlig ting, som kun er once in a life, det er selvfølgelig cityudgravningerne, ja, nu siger jeg once in a life, der kommer jo sikkert flere til, men specielt i city. Arkæologerne har selvfølgelig et godt øje i forbindelse med Københavns Bymuseum på, hvilke enorme muligheder der er for at legemliggøre for befolkningen, der nu skal plagues med alle disse huller og al den trafik, hvad det er, man finder, i en eller anden pædagogisk form.

Der ligger faktisk et meget elaboreret, udviklet forslag til, hvordan man kan videreformidle det til københavnernes her i byggeperioden ved udvalgte byggepladser, altså gøre det til en attraktion i virkeligheden. Det er humlen og ideen i det forslag, der ligger, det lægger vi megen vægt på at støtte.

Projektrådgivningen burde jeg ikke sige noget om, det er jeg sikker på, at Bjarne Fey vil sige noget om senere, eller måske andre. Socialdemokraterne nævnte det ikke i deres tale, men det var sådan noget underligt noget, der spredes hen over flere politiske områder, beskæftigelse og integration og kultur og fritid. Sagen er, at aflæsen udløber, og der er sådan set ikke flere penge til at drive dette fremragende center, den institution i Københavns Kommune, videre. Det handler bl.a. om integration, aktiv integration i forhold til foreningslivet. Det ville være ganske tåbeligt, hvis man gik hen og nedlagde det, nu efter at det igennem flere år har bevist at være meget funktionelt, at opfylde de behov, vi har.

Pumpehuset er den sidste ting, jeg vil nævne, et udestående som resultat af nogle omgrupperinger inden for musikområdet. Pumpehuset har ingen driftsmidler efter 1. januar 2009. Det betyder at andet lige, at det nok bliver voldsomt vanskeligt overhovedet at have nogen aktiviteter i Pumpehuset, hvis ikke der tilvebringes nogle ved hjælp af denne her budgetforhandling.

Så vil jeg gå til noget helt andet, som har med budgetforhandlingerne at gøre, men ikke decideret direkte med økonomien. Og dog, vi skal jo senere i det her år, næste år, beskæftige os med kommuneplan, og vi har været inde på, hvor væsentligt det er, kommuneplanen siger det faktisk allerede lidt, at indtænkne frie arealer, udfoldelsesarealer, grønne arealer i kommuneplanen i forbindelse med den almindelige byudvikling.

Ligeså er det vigtigt at indtænke frie rum, og jeg tænker ikke blot på pladserne, men rum til kunstnere, iværksættere etc. her i byen. Det gøres og kan ikke gøres, hvis man ikke er voldsomt omhyggelig i forbindelse med den plantægningsproces, som skal til at finde sted. Det har ikke noget med budgettet at gøre, men har selvfølgelig i sidste instans afledte økonomiske konsekvenser. For hvordan kan kommunen sikre, at man faktisk har de værdier og kvaliteter, som borgerne efterspørger? Det er jo vores opgave.

Hvad angår bygningerne, er jeg sikker på, at man ikke på et givent tidspunkt kommer uden om at skulle simpelt hen købe, investere typisk i nogle af de ældre fabriksbygninger, hvilket bliver den eneste chance for overhovedet at bevare dem. Der er så mellemfaserne, hvor man muligvis med bygherrer, eksempelvis på Carlsberg, kan gå hen og erobre måske nogle fornuftige rum til fremtiden også. Det må vise sig, men det er et fokus, som alle, der interesserer sig for kultur og fritid og byudvikling, burde være meget opmærksomme på.

Så vil nogle spørge: Jamen altså hvor i alverden vil I finansiere alle de her ting fra? Nu har jeg hørt fra en tidligere taler, at det var mere end 50 mio., og det har jeg sagt, ja, det er i hvert fald rigtig. Men der har vi så det generøse tilbud, at vi har den ide, hvad ikke er ny, at vi har nogle operapenge, vi også kan tage af, som man skal tage ind i denne her pulje i forbindelse med budgetforhandlingerne. Det er driftsmidler, der eksisterer, og driftsmidler, der kan konteres til driftsmidler uden de store problemer.

Til allersidst vil jeg minde forsamlingen om, og det er måske – nej, det er ikke specielt til Socialdemokraterne, måske mest Mona Heiberg, jeg ved det ikke. Vi har en lille fælles opgave, der skal løses, det er det, jeg slutter af med, noget, jeg næsten ikke kan forestille mig ikke skulle komme igennem i denne her budgetforhandling, og det er et duetårn. Så jeg går ud fra, at Mona Heiberg er ved at gøre sin indflydelse gældende, ellers må man konstatere, at den ikke er til stede.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Ja, det kan være en lille smule forvirrende med talerlisten. Det er sådan, at Leslie Arentoft og Lars Rasmussen kommer efter dem, der har indskrevet sig på forhånd, så I rykker ned bagved.

Katrina Føllberg (B): Det var jo en ganske klog tale, den foregående taler holdt, og jeg vil sige, at i Det Radikale Venstre kan vi stort set slutte op omkring det hele. Dog tror jeg lige, at det med duetårnet skal vi diskutere en gang mere.

Men ellers vil jeg starte et helt andet sted, og det er, at det snart er 3 år siden, vi blev valgt til Borgerrepræsentationen i denne samling. Dengang, da jeg lige var blevet valgt, så var der et ældre KFU-medlem, som sagde til mig, at det bedste år at være i Borgerrepræsentationen er året før valget og måske også det foregående år, fordi man på det tidspunkt kender hinanden rigtig godt, samarbejdet er konsolideret, man kender sagerne, og der er ikke gået valgkamp i den endnu. Det vil sige, at man ved, hvor man har hinanden henne, og man kan derfor træffe ret gode beslutninger til gavn for københavnere.

Jeg har selvfølgelig tænkt over det her og har derfor også set frem til den her tid, og nu er vi her så. Vi er nået til det tredje år i denne periode, og vi har faktisk også fået rigtig mange gode beslutninger igennem. Vi er ved at få genoprettet vores idrætsanlæg, vi er ved at få bygget et Street Mecka, vi er ved at få lavet skøjelhal, der er svømmehaller på vej. Næste år kommer Outgames, og lige i øjeblikket er der en stor samidskunstfestival, Uturn, som Københavns Kommune også har været med til at støtte op omkring. Jeg kunne selvfølgelig også nævne en masse andre gode projekter.

Men når det så er sagt, så må jeg desværre konstatere, at den gode, gamle KFU'er, som også er SF'er, som også ret tit har ret i sine antagelser på kultur- og fritidsområdet, den her gang måske ikke fik helt ret. For er noget, som er gået op for mig, så er det, at vi i den her forsamling og i den her periode måske ikke har levet op til de gode forventninger om, at lige præcis det her tidspunkt var det bedste tidspunkt for godt samarbejde, uden at der gik valgkamp i den, og uden at vi måske skulle mistænkeliggøre hinanden, men i stedet for træffe gode beslutninger.

Det, som skete for nogle uger siden, da overborgmesteren sendte en mail ud til en udvalgt kreds af københavnere, at de bare kunne sende hende en mail med ønsker på bl.a. kulturområdet og fritidsområdet, så skulle hun nok finde pengene til dem, det stunt synes jeg simpelt hen er fuldstændig mærkeligt på respekt over for Borgerrepræsentationen og over for borgerne. Det har ikke noget med demokrati at gøre, ikke noget med gennemsigtighed, samarbejde eller respekt at gøre. Det tjener intet andet formål end gratis profilering for overborgmesteren.

Op så synes jeg, det udviser en mangel på økonomistyring i København. Når overborgmesteren udsender sådan en mail, så undergraver hun fuldstændig vores styreform og gør københavnere til grin. Hvordan skal vi som udvalgsmedlemmer kunne tage os selv seriøst, når vi på den ene side beder embedsmand om at udarbejde prioriteringsplaner, rækkefølgeplaner for nye anlæg m.m., vi behandler dem, og vi vedtager dem ud fra en politisk prioritering, når indviede københavnere på den anden side bare kan sende en mail til overborgmesteren og så give det indtryk af, at hun åbner for sin egen pengepose?

Men sådan synes jeg altså ikke, at klaveret skal spille her i København, og det er dårligt stil, hvis jeg må citere en tidligere taler på denne her talerstol. Københavns samlede økonomi er samlet og fastlagt og disponeret gennem budgetafalerne, og det er Borgerrepræsentationens opgave at prioritere vores økonomi og anlægsprojekter og ikke overborgmesteren eller overborgmesterens sekretariat. Jeg synes, det kræver en forklaring.

Men overborgmesteren kan jo, hvis hun tager os BR-medlemmer lige så seriøst, som hun gør i forhold til de borgere, som kan sende hende en mail, skrive ned nu, for her kommer De Radikales ønsker til næste års budget, og jeg skal også gerne sende dem til overborgmesteren på rit@kk.dk.

Jeg vil godt fremhæve særligt tre punkter, som Det Radikale Venstre vil arbejde for i det kommende budget.

For det første er det på tide nu, at København får sin helt egen politik for samidskunst. Der er masser af talenter inden for samidskunsten i København lige nu, og de har meget kunst at vise frem. Lige nu har vi også samidskunstfestivalen Uturn, som forløber i øjeblikket, og jeg synes, at det vil være et rigtig godt afsæt herfra. Det halter med udstillingsvilkårene, udstillingsmulighederne, og vi tror på, at vi kan få, man kan sige vores byrum endnu mere med på spil, når vi taler om samidskunst i forhold til lydkunst og lyskunst og gadeteater og dans og kortvarig eller permanent installationskunst. Så det er en af de ting, vi gerne vil prioritere som en radikal sag.

Den anden ting, som allerede er nævnt her fra talerstolen i aften, det er et nyt bibliotek i Ørestaden. Bydelen er efterhånden ved at være så befolket med både gymnasium og en kommende folkeskole, at det er på sin plads, at bydelen får sit eget bibliotek. Vi ser også gerne, at det her bibliotek bliver koblet sammen med folkeskolen, så man får et fælles bibliotek. Det er en af de ting, som vi i hvert fald på biblioteksområdet også synes, man skal satse på, at vi har en samkøring af de kulturelle faciliteter sammen med skolebibliotekerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

En anden ting er, at mange af vores idrætsklubber, det ved vi, har nogle rigtig dårlige faciliteter, og rigtig mange af dem har faktisk også sendt ansøgninger løbende om at få renoveret deres klubfaciliteter. Derfor foreslår vi også, at man opretter sådan en klubhuspulje, og at man udarbejder en udviklingsplan for idrætsklubberne i København, så man laver en slags pulje, som klubberne kan søge med henblik på at få lavet deres renoveringsprojekter og få dem opgraderet. Det er også en rimelig og fair måde at gøre det på frem for bare at sende en mail.

Vi forestiller os også, at man i den udviklingsplan for idrætsfaciliteterne måske kunne arbejde hen imod at lave en slags foreningscentrummer i hver bydel, så man har nogle foreningshuse, hvor man også kan stille måske noget andet kapacitet til rådighed end bare mure og rum, men også f.eks. konsulentbistand til regnskaber og fælles aktiviteter m.v.

Den sidste ting, som jeg lige vil nævne, er Pumpehuset, som Jens Kjær jo også nævnte, og det er jo, at det står til at miste 1 mio. kr. i drift, hvis de ikke tilbageføres til deres budget. Sker det, jamen så vil Pumpehuset ikke længere eksistere, og det synes vi vil være et kæmpestort tab for den rytmiske musik i København.

I Det Radikale Venstre ser vi frem til en god og konstruktiv budgetforhandling, hvor der forhåbentlig ikke dukker flere overraskelser op, men at vi sammen kan prioritere, hvad der er bedst for københavnere.

Overborgmesteren (Ritt Bjerregaard): Så er der nogle korte bemærkninger.

(Kort bemærkning.)

Bjarne Fey (F): Det var Jens Kjær, der fik mig til at trykke mig ind.

Projektrådgivning, jamen vi er fuldstændig enige i den intention, der lå i ordene, at selvfølgelig skal vi kæmpe for Projektrådgivningen, det skal op og køre, det skal på benene.

Jeg vil til gengæld, når jeg nu er heroppe, med det samme sige, at der også er andre ting, der sådan er faldet igennem, skal vi sige gitteret her ved overgangen til det nye år, vi skal ind i 2009. Vi har jo fået den såkaldt fantastiske rammekorrektion i kultur og fritid på idrætsområdet, en gammel gæld åbenbart, Københavns Idrætsanlæg har fået lidt for mange penge tilbage i nogleoghalvfjerds, som man nu i år sådan ca. 13 år senere eller 12 år senere nu husker på jo skal fjernes.

Det er meget skægt, det var ikke noget, der indgik i den aftale, da vi kommunaliserede KI. Jeg mener ikke, det var en oplysning, vi fik fat i. Det undrer mig sådan set også, at den rammekorrektion først bliver oplyst kort her før sommerferien og ikke kom, så man kunne have indarbejdet det i budgetforslaget, i stedet for at vi nu skal til at gå tiggengang for at få de penge tilbage til udvalget.

Jeg vil godt sige, at jeg tror sådan set, vi tilslutter os de forrige taleres ønskeseddel, jeg tror ikke, der er de helt store afvigelser. Vi vil godt sige, at nogle af de store udfordringer i de kommende år bliver, hvordan vi får indarbejdet kommunalplanstrategi 2007, og hvordan vi laver demografiregulering på kultur- og idrætsområdet.

Vi ser meget frem til, at vi får reguleret og udbygget vores boldbaner i byen, at vi får flere boldbaner og ikke færre boldbaner, at vi får flere kulturinstitutioner og ikke færre. Med det budget, der ligger nu, ser det ud til, at vi går den forkerte vej, så det tror jeg bliver en rigtig, rigtig stor øvelse, ikke kun i budgetåret, men også i de kommende år.

Så SF's bud er, ligesom kulturmafiaen lige har sagt heroppe, jo, de har lige været her alle sammen, vi tror ikke, vi er så uenige, jeg tror, vi er mere enige, end noget som helst andet kan være. Tillykke med fællesskabet.

(Kort bemærkning.)

Lars Rasmussen (A): Det var en kommentar til borgmester Pia Allerslevs noget skingre budgettale, og vi har alle sammen 2 minutter, så jeg har lige et par spørgsmål til den.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Det hedder i talen, at vi ved f.eks., at overborgmesteren ikke tøver med at suspendere møder her i salen for at komme ud på Rådhuspladsen for at sole sig i folkets og mediernes gunst, når der deles priser ud. Der står møder. Jeg vil gerne høre, hvor mange møder der er tale om, jeg vil gerne høre borgmester Pia Allerslev bekræfte, om ikke det er korrekt, at der var tale om en afstemning, hvori flere af hendes egne gruppefæller stemte for at suspendere mødet.

Ligeledes hedder det, at det er hanuende ærgerligt, at byen ikke repræsenteres af et bredt flertal, der vil det brede samarbejde for Københavns og københavnernes skyld. Er det ikke korrekt, borgmester Pia Allerslev, at vi har haft det bedste budgetforlig bl.a. i den her valgperiode i 40 år? Er det ikke også korrekt, at borgmester Pia Allerslev selv har været med i Faglighed for Alle, som blev repræsenteret stort set af samtlige partier minus Enhedslisten?

Til sidst, jeg har 1 minut tilbage, vil jeg gerne spørge om de her skattelettelser, som der ikke var noget konkret om i talen. Jeg vil bare gerne høre, hvor meget der skal gives i skattelettelser, og hvor pengene skal komme fra.

(Kort bemærkning.)

Læstie Arentoft (V): Jeg skal forsøge at gøre det kort, fordi det er rigtigt, som Bjarne Fey sagde, problemerne på det kulturelle område er ikke større, end at vi alle sammen er enige om, hvad det er der skal løses. Jeg vil ganske kort lige ridsse stolperne op for, hvad Venstre har af helt store mærkesager på området.

Vi har i dag færre penge til kulturen og til den kreative udvikling, end vi havde for 10 år siden. Det er et kæmpeproblem, fordi selv om Borgerrepræsentationen siger, at den kreative udvikling af København er vigtig for byudviklingen, så bliver vores muligheder altså dårligere og dårligere.

Lad mig tage det i nogle klumper. Pumpehuset, som blev nævnt. Jeg er ikke i tvivl om, at vi løser et problem med Pumpehuset, det er der bred enighed om i Kulturudvalget, og jeg tror, der er bred enighed om, at det er en kulturinstitution, vi ikke kan undvære.

Fremadrettet, Mega Vega, kæmpespendende, interessant projekt, Vega vil bygge en ny stor koncertsal for rytmisk musik, det er en rigtig god ide. Vi tror, Vega kan løfte København op i den europæiske elite, hvad angår den rytmiske musik. Vi skal derfor støtte det projekt, og vi vil gøre alt for at arbejde på, at de får tildelt 11 mio. kr. for budgettet 09.

En anden væsentlig ting det er altså vores puljer til events og festivals, der er vi også ved at være lidt tynsdlidte. Vi kan se, at 09 bliver et stort år for os, men hvis ikke vi tænker frem i tiden, så står vi altså og mangler en del penge på det område, der hedder events. Og events er altså en væsentlig ting for at synliggøre København også ud over landets grænser.

Endelig er der teatrene. Jeg tror, vi alle sammen er enige om, at her mangler vi virkelig en del penge, hvis bare vi skal opretholde det niveau, som vi er vant til at have her i København. Så flere penge også på det område.

Historien, vi mangler noget renovering på Thorvaldsens Museum. Der er jeg heller ikke i tvivl om, at den historiske veneration, der ligger i Kulturudvalget, vil finde de penge.

Endelig er der den spendende ting med Cityringen, som også er blevet nævnt, at her har vi en mulighed for at præsentere det historiske København på en helt unik måde, faktisk hvis vi bevilger de penge til en interaktiv medievæg, det kunne være ganske spendende.

Endelig er der selvfølgelig den evigt stående diskussion om renovering af vores anlæg, og her vil vi gerne arbejde for, at der bliver tilført 150 mio.

Tak.

Overborgmesteren (Ritt Bjerregaard): Ja, korte bemærkninger er korte.

(Kort bemærkning.)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Jesper Christensen (A): Tak for det, og det er sådan en lille kommentar til vores radikale venner. Når nu man ikke længere er sur over, hvem det er der har skrevet under på, hvad for indbydelser til at bruge kommunens penge, så skal jeg bare høre, om ikke man er enig i, at processen, som jo er, at sagen kommer i KFU den 11. september, i ØU den 16. september og her i salen den 18. september, at det faktisk er en rimelig demokratisk proces. Jeg går også ud fra, at man er enig om, at vi skal forsøge at bruge de anlægskroner, som er til stede i 2008.

(Kort bemærkning.)

Anne Vang (A): Det var blot fordi jeg blev lidt nysgerrig, fordi Venstres Leslie Arentoft sagde, at han ønskede 150 mio. kr. Det får jeg så til en meget, meget, meget lang liste af udgiftsønsker fra Venstre.

Da jeg holdt min budgetordførertale, var jeg oppe og spørge til det faktum, at borgmester Pia Allerslev fra Venstre i pressen har udtrykt ønske om at spare 2,4 mia. Jeg spurgte, hvor de penge skulle komme fra. Indtil videre er der kun kommet ønsker, ønsker og ønsker til nye anlægsudgifter. Vi er ofterhånden oppe på et tocifret milliardbeløb, senest med Leslie Arentofts ønsker til nye 150 mio. kr. Jeg spørger: Hvordan skal det hænge sammen?

(Kort bemærkning.)

Borgmester Pia Allerslev: Ja, der har jo været et par meldinger, og jeg vil gøre det i omvendt rækkefølge af den socialdemokratiske ordfører tidligere. Jeg vil starte med rosen og starte med det, jeg kan tilslutte mig, og det, jeg synes, der lyder fornuftigt.

Som sædvanlig er Jens Kjær Christensens meldinger heroppefra altid både saglige og fornuftige. Lige det med Operaen får du nok alligevel ikke Venstre med, men med Lidt mere Nordvest har vi som bekendt også et par problemer.

Men ellers er Venstre villig til at forhandle på fuldstændig linje med de ting, som Jens Kjær Christensen var heroppe og foreslå. Selvfølgelig skal vi nok med armen vredet rundt være med til at støt-

te. Katrina Feilberg synes jeg faktisk også havde nogle rigtig gode og interessante meldinger, hvor jeg også glæder mig over, at også De Radikale synes, at overborgmesterens lille julegavenummer var interessant, men vi er selvfølgelig altid glade, hvis der kommer penge til områder, der trænger. Så vi afventer spændt og ser den politiske behandling, der selvfølgelig er lagt op til.

Projektrådgivningen har flere været inde på. Den har også været vældig, vældig væsentlig, og det er også et af de steder, som jeg simpelt hen ikke tror, at nogen kan være bekendt at skære i.

Så skal jeg beklage over for Lars Rasmussen, at jeg kom til at sige møder i stedet for møde. Det er naturligvis bare det ene møde, hvor overborgmesteren skulle ned på Rådhuspladsen for at lade sig tiljuble af et par hundrede tilføjte skarer.

Og Faglighed for Alle, ja. Faglighed for Alle var Venstre med til. Vi synes, det er et rigtig godt forslag, men det er altså ikke Socialdemokraternes skyld, og det er heller ikke overborgmesterens skyld, at vi fik et godt forlig der. Det er ene og alene Bo Asmus Kjeldgaard og de partier, som var med til at udarbejde det her forslag, der kan tilskrives, at det blev så stor en succes, som det blev. Så beklager, her får overborgmesteren altså ikke credit.

Og så ager jeg ordet i næste runde igen, så jeg kan svare på Anne Vangs og andres indlæg.

Mona Heiberg (A): Tak for det.

Jeg vil sige noget om en sundhedsprofil, der i torsdags blev udgivet, det vil jeg primært koncentrere min tale om.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Men allerførst vil jeg jo sige, at når man lyttede til sundhedsborgmesteren i torsdags, så var der ikke meget sundhed i den tale. Når man læser hans tale, i hvert fald var det ikke vægter særlig højt, men når man læser det, så må jeg sige, så er der mange gode ting i forhold til sundheden i den her by.

Men altså de talere, der har været oppe indtil nu på denne talerstol, så lyder det jo meget rosenrødt, og vi er næsten alle sammen enige, men det er jo også, fordi jeg synes, den såkaldte opposition i denne her by, jo ikke rigtig finder sig på denne her talerstol. De kommer måske, men de har i hvert fald ikke gjort det på foranket, kan man sige.

Men allerførst et par ord om den sundhedsprofil, som blev offentliggjort på vores region, også vores kommune, her i torsdags. Jeg må sige, det er et imponerende stykke arbejde, vi har fået, og det er også et meget værdifuldt planlægningsredskab, der der kom. Vi har jo talt om, og især borgmester Mikkel Warming har jo talt meget om den fattigdomsanalyse, der kommet. Nu har vi altså også fået en sundhedsprofil, som vi kan tilrettelægge vores arbejde efter.

For Københavns vedkommende er det således, at faktisk er den også lavet på den enkelte bydel. Der er lavet for 10 forskellige bydele, og jeg vil meget gerne anbefale noget, i hvert fald resumeet i den her sundhedsprofil, og jeg vil sige, for Københavns vedkommende er det ikke særligt oplysende læsning. Der er nemlig meget, meget stor ulighed i denne sundhedsprofil, der fremtræder. Det betyder altså, at de arbejdsløse, eller dem der har en kort uddannelse eller en lav indtægt i denne by, de lever usundt, og de har mange kroniske sygdomme.

Jeg vil sige også, at profilen er faktisk lavet på respondenter fra hele regionen selvfølgelig, og alderen er fra 25 til 79 år, og det er faktisk 70.000 borgere, der er med i denne her spørgeskemaundersøgelse. Det er ikke bare sådan lige en lille sjat, nej, det er en hel del borgere, der har været med til det.

Man kan så se ud af profilen, at knap halvdelen i denne by, knap halvdelen af borgerne i denne by har en kronisk sygdom. Det er rimeligt mange mennesker, og hver 10. har faktisk to kroniske sygdomme. Så det eneste, vi kan gøre, det er at fortsætte det, som overborgmesteren også sagde i torsdags, nemlig at lave sundhedscentre, sundhedscentre, så vi kan servicere de borgere, der lider af kroniske sygdomme.

I sundhedsprofilen har man delt grupperne ind i 4 socialgrupper, og i den sidste af de 4 grupper, altså nr. 4, har vi en hel del bydele, der falder ind under. Nu læser jeg dem op, og så kan man se, når nu man bl.a. skal gå ud i sit nærområde i en valgkamp, at Amager Vest, Bispebjerg, Brønshøj-Husum, Nørrebro, Valby, Vesterbro, Kongens Enghave falder faktisk ind under den tungeste gruppe, nemlig gruppe 4, når man snakker om de kroniske sygdomme. Altså vi kan kun blive ved, som vi har gjort hele tiden, som Socialdemokrater at sige, sundhedscentre og sundhedscentre og atter sundhedscentre. Derfor er det glædeligt, at overborgmesteren også nævnte det i sin tale i torsdags.

Det andet jeg vil sige et par ord om, det er demens, som jo også er en kronisk sygdom. Vi har mellem 5.000 og 10.000 borgere i denne kommune, som lider af demens. Det, jeg vil fremhæve her i forhold til demens, er, at der er en stigende efterspørgsel efter pladser, og vi kan ikke være bekendt ikke at kunne overholde den 4 ugers ventetid på dette område. Det er ikke værdigt hverken for de demente eller for de pårørende, og jeg vil sige, det er heller ikke værdigt for det politiske system. Vi har brug for yderligere 50 demenspladser, og det kan ikke gå hurtigt nok.

Også i torsdags – jeg gør lidt ud af dette emne – talte overborgmesteren meget om sikkerheden. Nu har Signe Goldmann nævnt, at man fra Borgerrådgiverens side ønsker sig en retssikkerheds- og servicekonference, som også kunne være med til at sætte fokus på sikkerheden, blot for at nævne det. Det drejer sig om 1,5 mio. kr., det er såmænd ikke det store beløb, men et meget, meget vigtigt beløb.

Så vil jeg lige sige til en af de få borgerlige taler, nemlig Finn Rudaizky, som var heroppe før og tale om rockere: Finn Rudaizky, jeg tror, jeg har været herinde lige så mange år, i hvert fald så blev vi valgt næsten samtidig, vi har også siddet i Folkeoplysningsudvalget sammen. Der forefindes en lov, hr. Finn Rudaizky, som siger, at man som borger i denne by har ret til offentlige lokaler. Vi har prøvet den, og jeg har sagt det heroppefra tidligere, og jeg nævnte det også, da vi snakkede ungdomshus for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

det er en af vore højeste prioriteter på ældreområdet med hensyn til anlæg, at vi kan få de loftsflite. De er behagelige for medarbejderne, og de er også, hvis de ældre er nødsaget til at blive transporteret, så er de faktisk også mere behagelige i forhold til det, der bliver kaldt for mobile lift eller kranen, nu skal jeg ikke sige de forskelligt ord, det er mere behageligt at ligge i en loftsflit.

Derudover så vil jeg afslutningsvis komme ind på et meget vigtigt område. Jeg synes faktisk, det er et vigtigt område, fordi alle borgere, uanset om de direkte er blevet ramt af kræft, eller om det er deres pårørende eller de nærmeste venner. Sygdommen kræft er jo noget, vi kender til alle sammen, og vi i København har mulighed for at gå foran, ikke kun her i Danmark, men på verdensplan sådan set og vise, at vi kan gøre noget for de her borgere, som uheldigvis er kommet i en situation, hvor de enten har kræft selv eller en af deres pårørende. Løfte deres livskvalitet, løfte deres hverdag de sidste år eller X antal år, som de lever med denne her dødelige sygdom.

Vi har et glimrende eksempel på, at vi har et sundhedscenter, der ligger i Rymsgade, som har fået ros alle vegne fra. Selv vores sundhedsminister har været på besøg i april måned, mener jeg, det var sammen med borgmester Lønborg, var ude og se forholdene. Jeg tror faktisk også, at det kræver, at staten og regionen, og det er vigtigt, staten og regionen kommer på banen med noget finansiering, hvis kommunen her i de kommende budgetforhandlinger finder nogle penge.

Forði alene kan vi nok ikke bære opgaven, men jeg mener, at det er et signal direkte til sagen her og til regionspolitikere og sundhedspolitikere i regeringen og på statsniveau, at det her er et område, vi vil løfte, fordi der netop er behov for, at de her mennesker skal væk fra hospitalsmiljøet, fordi kritikerne kan stille sig op og sige, jamen de bliver jo behandlet på hospitalet, de har jo et forløb allerede. Nej, det her forløb er noget andet, det her kan løfte deres hverdag.

Jeg tror også på, og jeg ved også, at det her vil hjælpe mange af de her kræftramte hverdag på en sådan måde, at de får meget mere energi til at være sammen med deres familie og får overskud til den behandling, som de nu skal igennem.

Derfor så ved jeg faktisk også godt, at borgmester Mogens Lønborg er fortaler for projektet, men det er derfor, borgmester Mogens Lønborg, at jeg mener, det ikke er nok, at du bare kommer op og siger: Jeg er enig i sundhedscentret, jeg er enig i, at sundhedstilstanden i Københavns Kommune skal løftes, jeg er enig i, at madpriserne ikke skal stige, jeg er enig i, at der skal være omsorg omkring de ældre, jeg er enig i, at medarbejderne skal have en bedre hverdag og bedre værktøj til at give omsorg, jeg er enig i, at de her kræftcentre er afgørende for kommunen. Men jeg vil ikke skrive under, fordi jeg er jo medlem af De Konservative, og det er jo allerede givet, at jeg sammen med de andre borgerlige vil gå imod i budgetforhandlingerne og vil sådan set stille mig på sideinjen. Men jeg er enig i det her, fordi det kunne jeg sådan set fornemme ud af borgmesterens tale her i torsdag, han havde en lang liste med ønsker, dyre ønsker, men også skattelettelser ved siden af, han vil have det hele.

Jeg vil sådan set, som min kollega Lars Rasmussen var oppe og spørge: Hvordan har I tænkt jer at finansiere alt det her? Derfor, borgmester Mogens Lønborg, vil jeg have et ærligt svar: Vil du det her, eller er det bare varm luft?

Overborgmesteren (Ritt Bjerregaard): Ja, vi husker lige på, at vi ikke siger du her i salen.

Rikke Lauritzen (Ø): Jeg er ikke helt sikker på, at det er en fordel, at Ikram Sarwar han freestyrer her på talerstolen. Jeg er overbevist om, at den tale, han lige har leveret, var længere end den, han havde forberedt hjemmefra.

Nå, men for Enhedslisten så handler det her budget om en markering af, hvad det er for et samfund vi gerne vil have. Den kamp er vigtigere end nogen sind, og det kommer nok ikke bag på nogen af jer, at Enhedslisten har valgt side i den kamp. Vi kan på ingen måde bakke op om regeringens og Dansk Folkepartis ideologiske afmontering af velfærdssamfundet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Derfor handler vores budgetkrav også om på bedste vis at afpære de besparelser, som nødvendigvis må blive konsekvensen af regeringens syge rammer for kommunernes økonomi, konsekvensen af regeringens og Dansk Folkepartis rigide stopregler og latterlige hævnaktioner.

Specifikt på sundhed og omsorg har Enhedslisten fire krav, som vi i år gerne vil bringe med til forhandlingsbordet. Det er sådan set ikke ensbetydende med, at vi ikke har andre ønsker på dette område, men da vi efter i torsdags og de første sundhedsordførere her i dag nogenlunde ved, hvad I andre har tænkt jer at forhandle om, og ingen problemer i øvrigt har med disse ønsker, så har vi i stedet udvalgt nogle områder, hvor vi erfaringsmæssigt ved, at det kun er Enhedslisten, der har fokus.

Og så har jeg det lidt ligesom Mona Heiberg før, for jeg vil også gerne lige komplimentere borgmester Mogens Lønborg, der har sin helt egen taktik forud for forhandlingerne. Jeg tror nemlig, at han i sin stream of consciousness-tale i torsdags formåede at liste hele udvalgets ønskeliste op plus en god del af alle andre udvalgs ønskelister, efterhånden som han blev varmet op.

Men i Enhedslisten nøjes vi altså med fire prioriteter. Det drejer sig om ulighed i sundhed, ordentlig faglig udvikling for de ansatte, en sikker seksuel sundhed for de unge københavnere og en fair budgetmodel. Det er fire temaer, som alle har som hovedmål at fastholde den lige adgang til de brede velfærdsydelser, velfærdsydelser, som er med til at mindske uligheden i byen, velfærdsydelser, som er med til at imødegå regeringens ideologiske pres på vores fælles velfærd, og velfærdsydelser, som er med til at cementere København som en solidarisk by.

For uligheden i Danmark er stigende. Mona Heiberg var inde på den nye sundhedsprofil. Ikke siden 1960'erne har der været så stor social forskel på folk her i landet, og det mærkes selvfølgelig også i København.

Og kigger man på københavnernes sundhed, ser man, at der indbyrdes er meget stor forskel på standarden. F.eks. er middelevælderne på Indre Nørrebro omkring 69 år, mens beboerne på Indre Østerbro i snit lever, til de bliver 76 år. Københavnske 30-årige mænd med en lang uddannelse kan forvente at leve godt 7 år længere end de 30-årige mænd med en kort uddannelse.

Kønsmæssigt er der også ulighed inden for sundhed; det vil vi ikke finde os i.

Som Mona Heiberg var inde på, så har den sociale status' indvirkning på sundhedstilstanden også langtrækkende konsekvenser for de børn, hvis mor eller far f.eks. ikke har arbejde, spiser mindre frugt og grønt og drikker mindre sodavand. På den måde nedrives den dårlige sundhed. Enhedslisten mener i lighed med, hvad Ikram Sarwar var inde på, at det er rigtig vigtigt, at sundhedsindsatsen gøres nærværende der, hvor der er mest behov for den.

Vi har valgt at prioritere Sydvest som det næste område, der gerne skulle have et sundhedscenter. Her er der i høj grad brug for ekstra hjælp i forhold til at mindske den sociale ulighed.

Men uden dygtige og fagligt kompetente medarbejdere, så kan kommunen ikke løfte sin opgave, og dem har vi heldigvis rigtig, rigtig mange af. Men i lighed med andre brancher har også de ansatte på plejeområdet brug for faglig sparring og udvikling. Derfor foreslår Enhedslisten endnu en gang, at alle ansatte i plejen får mulighed for faglig supervision. Det er supervigtigt, at ansatte, der har en meget uforudsigelig arbejdsdag, og som dagligt risikerer at blive udsat for uventede og nogle gange også meget barske oplevelser, har et rum, hvor de kan evaluere og sparre på deres arbejde og vel at mærke et rum, hvor det er helt i orden at tale om egne fejl og egen usikkerhed i forhold til sit arbejde.

Samtidig er det vigtigt, at det er en fast del af deres ansættelse, og at der er sat tid af til det i deres skemaer. Det er ikke nok, som det er nu, at man selv skal bede om supervisionen, hvis man vurderer, at man har været udsat for en oplevelse i forbindelse med sit arbejde, som man har brug for lige at vende med de andre. Nej, det skal være et fast tilbud, hvor stort og småt på den ansattes eget initiativ kan tages op.

Forvaltningen har forberedt et forslag, som udvalget også har sat på ønskelisten, og Enhedslisten ser meget gerne, at det bliver bragt frem i forbindelse med forhandlingerne.

En tredje ting, som Enhedslisten længe har haft fokus på, er den seksuelle sundhed. Sidste år blev 4.219 unge københavner testet positive for klamydia, det er markant højere end i resten af landet. I 2006 fik 281 københavnske piger mellem 15 og 19 år foretaget en abort. Det svarer til 3 pct. af de unge piger og er dobbelt så højt som i resten af landet.

Kommunen tilbyder allerede seksualundervisning for de ældste klasser i folkeskolen. Det tilbud så Enhedslisten gerne udvidet til ungdomsuddannelserne. Det er fint nok at forberede børn og unge mennesker på et seksualliv, allerede inden de har deres seksuelle debut, men vi mener faktisk, det er en smule tabeligt at stoppe tilbuddet i det øjeblik, langt de fleste unge går fra teori til praksis.

Endelig har Enhedslisten i år et lidt mere kedeligt, vil nogle måske mene, budgetønske, nemlig ønsket om en mere fair budgetmodel. Som det er nu, justeres alle plejepladser gennem demografimodelen, og da det samlede antal ældre københavnere er faldende, betyder det, at også specialpladserne skal reduceres. Det er et eksempel på, at kommunen i sin budgetlægning ikke altid har sans for virkelighedens realiteter. For skal vi være helt ærlige, så mødekommer kommunen jo ikke behovet for specialplejepladser, som Mona Heiberg også var inde på, og derudover er behovet i øvrigt ikke afhængigt af den demografiske udvikling.

Vi har for få demens-, rehabiliterings- og palliative pladser. At lade de eksisterende pladser indgå i demografimodelen virker ærlig tale som en et-skridt-frem-og-to-tilbage-taktik. Derfor foreslår Enhedslisten at justere budgetmodellen for disse pladstyper.

Og så lige for en god ordens skyld: Det er allersidste gang, jeg kan stå her for Sundheds- og Omsorgsudvalget, i hvert fald i den her periode regner jeg med, så jeg bliver nødt til at sige til borgmester Morgens Lønborg, som i sin tale – og det er kærtligt ment, Morgens Lønborg – i torsdags nævnte, at hans hede drøm om, hvad han kalder for differentierede priser på ældreplejen, blev stoppet af ideologiske årsager, at det er ganske rigtigt, at bl.a. Enhedslisten har en vis ideologisk kvababelse ved at erstatte de brede velfærdsydelse med fattighjælp.

Men skal ret være ret, var det nu ikke Enhedslistens stemmer, der var udslagsgivende for, at borgmesterens projekt ikke blev til noget, for projektet blev nemlig stoppet af selveste velfærdsministeren. Og jeg tvivler på, at det er hendes ideologi, som borgmesteren vurderer er i modstrid med hans egen. Som jeg nævnte i begyndelsen af min tale, er ministerens og resten af regeringens projekt godt nok et opgør med de brede velfærdsydelse, men det skal ske i et stille og roligt tempo og under dække af at ville styrke de uansvarlige kommuner. Og det projekt skal en lidt for ivrig sundheds- og omsorgsborgmester fra København selvfølgelig ikke have held til at sabotere.

Tak for ordet.

Tina Bosttrup (B): Hvert år ved disse tider får vi alle sammen udleveret sådan et lille hjerte, "Vis dit hjerte", eller bliver mødt med store bannere, hvor der står "Stærk med dit hjerte". Det provokerer mig hvert år lige meget, fordi det efterlader mig med spørgsmålet om, hvad ellers, hvad skulle jeg ellers gøre?

Det er nu engang sådan, at det er os, der er valgt til at bevare overblikket over, hvem og hvilke situationer der er mest trængende og hvem der står næst for tur. Det er ikke nødvendigvis dem, der råber højest, ligesom læreren i skoleklassen ikke altid skal høre på dem, der rækker hånden op først. Der findes grupper her i samfundet, der er så ilde stædt, at de ikke har mulighed for at demonstrere eller råbe højt eller gøre deres indflydelse gældende. Det er dem, vi skal huske på i vores budgetlægning.

Inden for sundhedsområdet og ældreområdet er befolkningen meget delt, er gruppen meget delt, fordi vi står over for en stor gruppe ældre, der aldrig har været rigere. Det er 68'erne, der har en stor fraværdi, og de har et relativt godt helbred. En af dem kunne man lægge over i kultur- og fritidsforvaltningen, fordi de spiller mere golf, end de kører med rollator. Undersøgelser viser samtidig, at præcis denne her gruppe er villig til at dele ud af deres formue, men det må de desværre ikke, og hr. Mo-

gens Lønborg var inde på det i sidste uge i sin tale, at de ydelser og de støtteordninger, vi vedtager, de skal nemlig gælde alle uanset indkomst, vi har ikke ret til at differentiere.

Jeg er meget tilfreds med, at Morgens Lønborg synes, det er en god ide at gøre det, men jeg er ked af, at han ikke har styr på sit bagland, for det er faktisk, som Rikke Lauritzen også sagde, Morgens Lønborgs eget bagland, der ikke tillader os at differentiere. Jeg synes, han skal have styr på det og kontakte landspolitikerne på Christiansborg.

For Den Radikale Gruppe er der ikke tvivl om, at vi gerne vil give ud til dem, der er fattige blandt de ældre. Det betyder f.eks., at vi gerne vil finansiere stigningen i fødevarerpriserne på en anden måde, fordi, som det ser ud lige i øjeblikket, så betyder det faktisk 400 kr. mere for en folkepensionist alene til mad om måneden. Det er mange penge, hvis man ikke har andet end sin folkepension.

Den Radikale Gruppe vil også meget gerne støtte op omkring de frivillige organisationer, som gør et rigtig stort stykke arbejde inden for sundheds- og omsorgsområdet. Der er rigtig mange ældre, som lider af ensomhed, og her gør besøgsvenner og hjælpeorganisationer en stor forskel. Det vil vi gerne være med til at kvittere for ved at facilitere de frivillige med en pulje penge, der kan sikre nogle ordentlige rammer og forhold for dem, der arbejder frivilligt.

Et tredje problem, jeg vil nævne inden for sundhedsområdet, det er det stigende antal af børn, som lider af overvægt eller ligefrem fedme. Det er noget, der ses helt ned i børnehavealderen, og Københavns Kommune har lige i øjeblikket ikke noget specifikt projekt, som retter sig mod netop den gruppe. Derfor vil vi rigtig gerne sætte nogle penge af og nogle midler af til at dæmme op for de stigende problemer med fedme.

Overborgmesteren nævnte forleden dag, at det også skal være et internationalt budgetår, og det vil jeg gerne tilføje, at vi inden for sundhedsområdet meget gerne vil sætte nogle penge af til EU og internationale formål, og det handler om at styrke indsatsen i forhold til den andel af EU-puljemidler, som der findes. Det tror vi faktisk kan vise sig at være en indtægt frem for en udgift på længere sigt.

Men når alt det her er sagt, så vil jeg også godt sige, at Den Radikale Gruppe naturligvis bakker op om sundhedscentre og kræftcentre, sundhedsskolerne og forstærket indsats over for etniske grupper og forebyggelsesprojekter, udbygning af demensområder, en sund ramme for de mange studerende osv. osv.

Men i bund og grund så handler politik jo om at prioritere, og det er derfor, det her hjerte provokerer mig hvert år. Vil de, der laver de her hjerte, ikke nok til næste år lave en liste med alle de områder, vi skal beskære, så vi ikke bare får at vide, hvad vi skal gøre, men også til alle de områder, som vi skal tage noget fra? Det vil jeg gerne vide til næste år.

Tak.

(Kort bemærkning).

Borgmester Morgens Lønborg: Og en kort bemærkning er en kort bemærkning, plejer overborgmesteren at sige, så jeg skal gøre det superkort, bare kvittere for alle de mange gode ting, der blev sagt om sundheds- og omsorgsområdet.

Tre gange tror jeg, Mona Heiberg nævnte sundhedscentre, sundhedscentre, sundhedscentre. Det kan jeg kun glæde mig over. Demensområdet med 50 pladser noterede jeg Ikram Sarwar for at sige, og vi skal have yderligere fokus på de kronisk syge, en daglig times motion for børn. Og i det hele taget, jeg kan ikke nå at remse det hele op, blev der sådan set sagt ting, som jeg kan skrive fuldstændig under på.

Til sidst vil jeg godt lige sige, fordi Ikram Sarwar var i sin tale ude efter at sige, jamen så må sundheds- og omsorgsborgmesteren også skrive under nu, at nu gør man det jo ikke som sundheds- og omsorgsborgmester, men som parti, og det er klart, at hvis det, man skriver under på, er attraktivt at skrive under på, hvis der er en balance, så er vi med.

Jeg sagde i min tale, at Det Konservative Folkeparti altid er i arbejdsøjlet, jeg tror endda, jeg sagde, at vi snøgede ærmerne helt op for at gå i gang med arbejdet. Jeg er glad for, sagt helt generelt, at vi i år forhåbentlig ikke får et budget, der er til for de stærke, de resourcestærke forældre osv., som stod nede på Slotspladsen, men at vi i år får et budget, hvor det er de svageste københavnere, der først og fremmest kommer til.

Hvis der er sådan en profil, sådan en balance, jamen så er Det Konservative Folkeparti jo altid parat til serjøs at gå ind i de overvejelser.

(Kort bemærkning).

Karin Storgaard (O): Jeg hørte jo, at der blev ligesom spurgt lidt til Dansk Folkeparti og holdningen på ældreområdet. Den burde være ganske klar, efter at vores ordfører havde været heroppe i torsdags, men jeg vil gerne gentage nogle af vores punkter:

Dansk Folkeparti vil gerne sikre vores ældre en ordentlig pleje, herunder hjemmepleje. Vi vil da også gerne sørge for, at de ældre får god og sund mad til en pris, som de kan betale. Vi ønsker uddannet personale med ordentlige løn- og ansættelsesforhold, og vi er selvfølgelig klar til at gå ind og tage et ansvar og bidrage til forslag til at løse de her problemer.

Gorm Gunnarsen (Ø): Enhedslistens ønsker til budget 2009 på børne- og ungdomsområdet er egentlig meget moderate. Siden sidste kommunalvalg i 2005 har Borgerrepræsentationen udstedt en lang række løfter og vedtaget en lang række forbedringer på børne- og ungdomsområdet. Det er nogle løfter og bevillinger, som ville bringe København langt, hvis de blev holdt. Derfor er Enhedslistens ønsker til budgetaftalen for 2009 i København faktisk i hovedsagen bare, at Borgerrepræsentationen overholder sine løfter og gennemfører sine vedtagne bevillinger på børne- og ungdomsområdet.

Vi er udmærket klar over, at mange af de her løfter og bevillinger er stoppet eller sat i bero på grund af regeringens asociate anlægs- og serviceløft. Men som ansvarlige kommunalpolitikere bør vi uden skelen til disse tiltag have mod og bjørte til at stå ved vores løfter til københavnere.

Der har været bred enighed om, at de Københavnske skoler og ungdomstilbud gennem mange år er blevet nedslidte. Den her nedslidning rammer især de svagest stillede borgere og deres børn. Det er en nedslidning, der også betyder, at de kommunale uddannelses- og fritidstilbud ikke kan konkurrere med private skoler og fritidstilbud. Hvis denne her udvikling ikke stoppes, må vi jo fra kommunens side være villige til at give området det løft, som vi allerede har lovet.

Løftet kunne også blive mere vedvarende, hvis vi sikrede, at det tekniske personale omkring skoler og institutioner var bedre og mere stabilt.

Men løftet alt i alt vil betyde, at vi skal være villige til at bryde med regeringens asociale politik, her bør vi ikke ryste på hånden. København har de penge, der skal til for at give børne- og ungdomsområdet det løft, der igen vil kunne tilbyde den service, som vores borgere, især deres børn og unge, har trav på.

Enhedslistens krav på børne- og ungdomsområdet er altså, at vi holder og gennemfører bevillinger, som Borgerrepræsentationen har stillet i udsigt.

Herudover skal vi sætse på en velfungerende fritidssektor. Forsøget på gennem SFO-ordninger at gøre skolerne til en børneopsamlingsfabrik, hvor børn fra børnehaveklasse og til de forlader skolen opbevares i et uninspirerende miljø, må stoppes. Der skal sætse på velfungerende fritidshjem, hvor børn og unge har et alternativt miljø efter skoletid. Ellers vil vores skoler udvikle sig til 9-16-siloe, hvor børnene opbevares i hele deres skoletid.

Tal, som i dag er fremkommet i pressen, dokumenterer, at selv de billigere SFO-tilbud efterhånden er korneret op i en brugerbetaling, hvor de økonomisk svageste familier stiger af. En udvikling, der giver modne folk som mig og som Allan Mylius Thomsen ganske dystre minder, minder fra en tid, hvor de såkaldte nøglebørn var henvist til gader og gadehjørner.

De her børn var udstyret med en hoveddørnøgle i en snor om halsen. Når skolen sluttede, vandrede de alene hjem, låste sig ind og stillede skoletasken. Så kunne de her børn og unge henge på gaderne, til forældrene kom hjem. Det her miljø var ofte både forrænde og nedbrydende for store dele af både Allan Mylius Thomsens og min egen generation.

En sådan tilstand må ikke komme igen, vi må sætse og investere i velfungerende fritidshjem, der kan tilbyde børn og unge inspirerende og spændende fritid, ikke en siloophæving uden større udfordringer og slet ikke gadens ofte forrænde miljø. Derfor er et afgørende krav fra Enhedslisten på børne- og ungdomsområdet, at der sætzes massivt på velfungerende og billige fritidshjem i kommunen.

København har råd, vi har faktisk ikke råd til andet, hvis I ikke ønsker, at udsatte grupper overledes til sig selv på gaderne med al den forråelse, der følger heraf. Hvis vi svigter denne grundlæggende forpligtelse over for vores yngste medborgere, har vi ikke fortjent borgernes tillid.

Det er den ungdom, som i dag skal overtage vores by, hvis vi ikke viser os den forpligtelsesvoksen, gør vi måske regeringen og dens velbjærgede støtter glade, men vi svigter den by, vi er sat til at styre.

Karin Storgaard (O): Ja tak. Jeg har jo en del at fortælle, som faktisk taget vedrører flere af områderne herinde. Men jeg vil starte med nogle generelle bemærkninger.

Overborgmesteren startede sin budgettale med at nævne, at København er en fantastisk by. Det kan vi vist ikke være uenige i; det er vor by, vi taler om. Dansk Folkeparti har de sidste par år i budgitalen omtalt København som en dejlig by, men også gjort opmærksom på de problemer, der er. Her kniber det til gengæld med løsninger.

Den 29. august kunne vi i dagens overskrifter fra TV2/Lorry læse: "Skud på Nørrebro igen, bander stjæler cykler, hvem fælder træerne? Og det er på en enkelt dag. Her til morgen hørte vi så om Jægersborggade og indvandrere, som drager hærgende igennem gaden. Hvad bliver det næste?"

Skud på Nørrebro igen, som jeg lige nævnte, fortæller tydeligt, at det ikke er første gang, det er sket. Men det er jo ikke det eneste skud i byen; der har været utallige episoder fordelt over hele byen. Hvad sker der?

Politiet laver visitationszoner, så de kan konfiskere både våben og knive, men lige lidt hjælper det. Det er snart kutyme, desværre hver morgen, at høre, at nu har der igen været skydning. Det er heldigt, at der ikke er flere af borgerne, der er kommet i skudlinjen, men så heldige, kan vi ikke blive ved at være. Man har indtryk af, at både politiet og byens styre står forsvarsløse og uden midler til at dæmpe op for den stigende kriminalitet i byen.

Bander stjæler cykler, står der videre. Hvorfor nøjes med cyklerne, når man kan tage hele stativet med, så har man jo hele udstyret? Jeg ved ikke, om det bliver eksportet et eller andet sted hen eller hvad.

Fældt et træ. De træer, man omtalte, var godt nok i Humlebeek, men i København nøjes man med at fælde halve træer, der bliver fældet halve træer ude i Nordvestkvarteret i hele rækker. Og hvad så, man kan da ikke have et halvt træ stående der i en hel række. Det vil sige, der skal plantes nogle nye træer derude.

På Strøget agerer fupmagere fra de tidligere østlande. I løbet af no time kan du miste en formue, hvis du er så letsigdig at lade dig tiltække af disse grupper. Bare du har tegnebogen fremme, hjælper de gerne med at tage pengene op, inens deres venner stjæler fra kørdranden, der har samlet sig. En ting kan du være sikker på: Du vinder aldrig.

Det eneste, de har respekt for, er ordet politi, for så får de inddraget deres fortjeneste, andet sker der ikke, og hvor er de igen bagefter? Prøv at gætte. Og politiet kommer sjældent, de har ingen mand-skab til at tage sig af det. Så det hjælper ikke meget, at du ringer efter dem, det sker der bare ikke så meget ved. Og hørte vi ikke også for nylig, at der heller ikke var mandskab til at tage sig af diverse sager, så man måtte bare arkivere dem hos politiet. Og senest i lørdags hørte vi om tyverier fra forretnin-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

ger, som politiet heller ikke klarer mere, men forretningerne kan jo selv være politi, notere navn og CPR-nummer. Det er altså bare for meget, der er altså noget galt.

Københavns Polit i udtaler i weekenden, at de vil sætte 50 flere gadebetjene ud, og overborgmesteren siger, at hun reitter henvendelse til regeringen. Så må vi se, om overborgmesteren lever op til sin vision, det må jo høre til udfordringerne i København. Iniet er umuligt i København, bliver der sagt, men det er måske ikke lige det, man har tænkt på.

Men helt ærligt, som ansvarlige politikere i København må vi tage helt anderledes hånd om disse alvorlige problemer. Overborgmesteren og politidirektøren pipper om, at nu skal der ske noget. Hvor når? Mere politi, tak.

Den socialdemokratiske politiske ordfører, Anne Vang, sagde i sin tale i torsdags, at nu ville hun gøre socialdemokratisk status for, hvilke resultater Socialdemokratiet – hør lige, hvad jeg siger, Socialdemokratiet – har nået i valgperioden. Herefter nævnes en hel række resultater, bl.a. om badesteder og svømmehaller. Det ville dog klæde Anne Vang at gøre opmærksom på, at det er Borgerrepræsentationen, der har besluttet i alle disse sager og ikke Socialdemokraterne alene. Jeg tror faktisk alle partier har været med.

Badeanlægget i Svanemøllebugten, der bl.a. er nævnt, er f.eks. et projekt, der har været længe uendervjs. Det er oprindeligt Østerbro Lokalråd og senere Lokalludvalget, Strandgruppen, Dansk Folkeparti og løsgengeren Winnie Berndson, der har skubbet på. Først meget senere i forløbet blev Socialdemokratiet på Rådhuset aktiv i denne sag.

Så kunne det i øvrigt være ret interessant at vide, hvad det er for projekter de politiske kolleger kæmper for, som Anne Vang vil være ked at blev til virkelighed. Det kunne da være meget interessant at vide det.

Jamen så har vi flere gange hørt om billige boliger. Jeg må sige, det ser sløjt ud med overborgmesterens projekt om billige boliger, på 2½ år er det blevet til 12 billige boliger.

Så er der hele området ved Kløvermarken. Hvis der er nogle, der har glemt det, er det det unikke område med fodboldbaner i massevis og udsigten til Københavns tårne, som nogle ønsker at fjerne for at bygge billige boliger.

I sidste uge hørte vi Socialistisk Folkepartis Frank Hedegaard udtale, at SF ikke mere var med. Et par dage efter var holdningen lidt mere valen, for nu var SF blevet truet med, at hvis de brød aftalen, kunne det betyde, at pengene til skolerne forsvandt. Uha uha. Hvad er det dog for en måde at opføre sig på for en overborgmester. Husk, at selv en overborgmester kan komme i mindretal, det så vi jo med højhusene.

Man må undre sig, når Socialdemokratiets Anne Vang i fredags udtaler til Berlingske Tidende, at det sagtens kan være fuldt forsvarligt at bygge 100 meter fra Prævestenen. Men Anne Vang glemmer helt at fortælle, hvad hun vil gøre med alle de farlige stoffer, der opbevares der.

Jeg skal lige henvise til Miljøstyrelsens cirkulære, som ikke er så gammelt, det er fra 21. juni 2007, og det handler om planlægning af arealanvendelse inden for 500 meter fra risikovirksomhed. Cirkulæret skal sikre, at kommunalbestyrelsen, her Borgerrepræsentationen, skal inddrage risikoudfordringer i forbindelse med kommune- og lokalplanlægning.

Det næste punkt, det er ikke, fordi det sådan er videre oplyftende, men det er altså også et område, som vi skal have gjort noget ved, er trafikken. Der må jeg desværre konstatere, at vi ikke er kommet videre i København med løsning af vore trafikale problemer. Det var vi heller ikke sidste år og forrige år, for Socialdemokraterne kender kun ét løsningsord, kan I gætte, hvad det er? Trængselsafgifter.

Hvis der ikke er andre tiltag på programmet, har det lange udsigter, og det er altså her-og-nu-løsninger, vi har brug for. Selv om man har kontakt og møder med omegnskommunerne, som overborgmesteren har fortalt om, kommer vi ikke videre. Jeg tror ikke, interessen er så stor for trængselsafgifter, som overborgmesteren og borgmester Klaus Bondam tror.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Til gengæld har jeg bemærket mig, at Region Hovedstaden faktisk er enig med Dansk Folkeparti. De skriver bl.a. om løsninger som parkeringsfaciliteter for cykler og biler ved stationer, flere store parker og rejs-anlæg ved de store indfaldsveje, kystbanen og andre relevante regionale togstrækninger med overvågning og servicefaciliteter.

Nå, så er der nok nogle, der vil sige: Hvor har hun det fra? Jamen det har jeg såmænd fra den regionale udviklingsplan, som jeg netop har fået tilsendt, den er udkommet i juni 2008. Der står meget om trængsel i den, men intet om trængselsafgift. Derimod står der:

"Målsætningen for trafikken er en god tilgængelighed inde i og til og fra det centrale København med både individuel og kollektiv" – bemærk, individuel og kollektiv – "trafik. København skal udvikle sin gode fremkommelighed og den høje cykelanvendelse i forhold til andre storbyer".

Heller ikke Infrastrukturkomiteen har i deres rapport, som udkom i starten af året, nævnt trængselsafgifter. Heller ikke de borgere, som regionen har hørt, og det er jo hovedstadsregionen, København er med i det, har nævnt noget om det. Vi kan jo være ganske enige i det, som man har udtalt der fra hovedstadsregionen.

Men for at løse trafikproblemerne skal vi have flere til at benytte den kollektive trafik, den skal fungere tilfredsstillende. I København må vi bl.a. have tilstrækkeligt med buslinjer, der går på tværs, forbindelse med metro og S-tog og rimelige priser. København skal naturligvis betale for den service, vi vil give borgerne. Jeg kan blive noget betænkelig, når der i budgetpapirerne om Movias budget står: "Der udstår en betragtelig usikkerhed om Movias budget for 2009, herunder Københavns Kommunes bidrag." Budgettet er ikke vedtaget endnu, men det bliver det om få dage.

Af Movias årsregnskab fra 2007 fremgår det, at passagerudviklingen er for nedadgående, det lyder jo ikke godt, det gælder også vogntimerne. Og for København alene skulle det være 42.000 vogn-timer, i regionen skulle det være 57.000. Så en hel del af de vogn-timer rammer København. Så kan man sige, det er måske ikke ret meget i forhold til det samlede tal. Nej, det er det måske ikke, fordi for nogle år siden var der besparelser på vogn-timer på 350.000, så det er jo ikke nær så meget.

Hvis København, som Socialdemokraternes Jesper Christensen oplyser til Ritau, vil mangle 40 mio. kr., så har vi et stort problem, og så kommer københavnere til at vente længere ved stoppestedet, hvis ikke bussen nogle steder helt forsvinder.

Vi skal vende udviklingen, så passagererne ikke vender bussen ryggen og tager bilen. En medvirkende årsag til passagerudviklingen kan være de årlige prisstigninger, som har været højere end pris-udviklingen. Også i år er der lagt op til en prisstigning, dog en mindre, som jeg med det samme skal sige, at Dansk Folkeparti ikke støtter.

Dansk Folkeparti kan kun være tilfreds med, at vi har fået servicebusser. Oprindeligt er det et Dansk Folkeparti-forslag, så det er ikke alene Socialdemokraternes forfættelse, men faktisk hele Borgerrepræsentationens, blot til Anne Vangs orientering.

For at løse trafikproblemerne har vi jo også projekterne om Nordhavnsvejen og en havnetunnel. Jeg skal kort repetere, hvad Dansk Folkepartis holdning hertil er. Vi skal have en tunnel, boret eller gravet hele vejen til Lyngbyvej, og havnetunnelen skal etableres samtidig, når vi nu er i gang med at bore og grave.

Hvordan går det i øvrigt med henvendelsen til regeringen om flere penge, som hele Borgerrepræsentationen har vedtaget? Jeg synes ikke rigtig, man hører om det. Jeg har i hvert fald ikke hørt om nogle flere penge eller medfinansiering eller andre ting.

Så vil jeg lige sige i den forbindelse, at man skal huske, at vi bygger for fremtiden, derfor skal tunnelen være nedgravet hele vejen.

På teknik- og miljøområdet har vi jo haft en stor kampagne for ren by. Vi har gjort mange ting, flere papirkurve er sat op, oven i købet i forskellige farver nogle steder, og der er kommet flere folk på. Men vi har stadig væk et problem nogle steder, hvor der kan være usandsynlig snavset.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Og så har vi et andet stort problem, som alle sikkert har lagt mærke til, det er cigaretskoddene, og de er ikke til at få op. Jeg tror også, det er svært for folkene fra Teknik og Miljø at få de skod op, fordi der simpelt hen er så mange af dem. Vi må altså gøre et eller andet, så vi får folk til at holde op med at smide skod alle mulige steder. Hvis man kommer omkring busstoppestederne, så er der simpelt hen i læsevis af dem.

Der er kommet et stigende antal cykler i byen, så foruden flere cykelstier og mere cykelparkering har vi faktisk også brug for viden om cykeladfærd. Og det haster lidt, for mange cyklister tror, de kan køre, som det passer dem, over fodgængerovergangen for rødt og på fortovet og krydse alle vegne. Og også på cykelstierne kører de modsat. Det kan måske gå, men de andre ting med rødt lys og køre på fortovet, det er altså ikke videre smart, for de kører jo tit stærkt. Jeg mener at kunne huske, at der i forbindelse med budget 2007 er sat penge af til cykeladfærd, men jeg syntes, det kniber med kampagnerne, for det kan jo ikke tænkes, jeg har overset noget.

Dansk Folkeparti ønsker flere tiltag på området, gerne flere og bredere cykelstier. Og så er vi gerne med til at finde løsninger til at få fjernet alle de cykler, der ligger og flyder rundt omkring i byen. Vi ved naturligvis, at der er sat gang i projektet omkring Nørreport, men jeg synes nu, vi er lidt længe om at komme op af størthullerne med mange af vore projekter, projekterne er jo udmærket, når der kommer gang i dem.

Så skal jeg lige gøre opmærksom på, at Dansk Folkeparti i forbindelse med budgettet for 2008, altså det, der blev vedtaget sidste år, og cykelpakken ønskede yderligere 10 mio. i 2008 og 6 mio. i 2009 til anlæg.

Se, mens jeg sad og skrev denne budgettale, den skrev jeg i fredags, så kom der ind på min mail 11 pressemeddelelser, og de kom fra Teknik og Miljø om alt muligt forskelligt. Jeg har også været ude for, at vi kunne få 9-10 pressemeddelelser hver omhandlende et træ, der nu var blevet sygt og skulle fældes et eller andet sted i byen. Helt ærligt, administrativt er det vel i overkant, og hvem læser så mange pressenotits sammen med alle de andre mails. Journalisterne gør i hvert fald ikke. De læser nogle af dem, men de læser ikke dem alle, det er simpelt hen umuligt.

Et andet problem, vi har i København, er jo de manglende parkeringspladser, og det er stadig væk et problem, og det er forståeligt med det tempo, der nedlægges p-pladser i. Anlæg af p-anlæg er bagud. Der skal som bekendt anlægges 4.000 nye p-pladser under jorden. Og så tror jeg, det er sådan, at jo længere vi venter, jo dyrere bliver det, det er altså et problem, fordi vi allerede har måttet sige nej til ét parkeringsanlæg, der blev alt for dyrt.

Så vil jeg lige gøre opmærksom på, at man skal huske, det plejer jeg at sige, hver gang jeg taler om nedlagte parkeringspladser, at de sidste 10 år er der nedlagt over 10.000 parkeringspladser, 10.000 parkeringspladser, selvfølgelig ikke i betalingszoner osv., det havde man slet ikke dengang, men over hele byen.

Så er man jo i øjeblikket i gang med et forsøg, hvor man vil fjerne trafikken på gennemgående gader som f.eks. Nørrebrogade. Jeg synes, det er meget kodeligt, fordi man rammer jo københavnernes, men man rammer også de erhvervsdrivende, så vi kan risikere, at forretingerne flytter fra Nørrebrogade, det ville da ikke være så godt.

Bilerne ud af byen, er mototet, men vi skal vel have noget andet at tilbyde bilisterne. Parkeringsanlæg kommer måske om nogle år, og metron er her ikke før i 2018. Hvad gør vi i mellemtiden?

På dette område vil jeg lige til sidst sige noget om tung trafik. København skal være verdens bedste cykelby, hvor tryghed og sikkerhed for de bløde trafikanter skal være i højsædet, står der i indstillingen i udvalget, og det kan vi jo ikke have noget imod. Det synes Dansk Folkeparti er helt fint, det er vi med på.

Men det forslag, der ligger, og som nu bliver sat i gang, forsøgsvis godt nok, det løser ikke problemerne. Der kommer flere mindre lastbiler, ca. 3 gange så mange i Indre By, og den tunge trafik følger af Kalkbrænderihavnsvej via Strandvænget til Strandvejen og Tuborgvej. Det vil sige igennem

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Strandvænget og Strandvejen, hvor der bor rigtig mange mennesker. Det er også strækninger for børns skolevej. Ca. 5.800 lastbiler skal passere krydset på et hverdagsdøgn, og 90 pct. af disse svinger til højre.

Forslaget er som sagt under vedtagelse eller er i hvert fald til høring i øjeblikket. Dansk Folkeparti er gerne med til brugbare løsninger, ikke løsninger, der bare flytter problemerne, og hvor der ikke er garanti for, at trafikken mindskes, miljøet forbedres og det hjælper på de alvorlige uheld. I hvert fald er der ingen garanti for, at det hjælper på de alvorlige uheld med lastbilerne.

Vi går over til at tale lidt om kultur, som er et af de udvalg, som jeg er medlem af. Sidste år havde Dansk Folkeparti en hensigtserklæring om, at arbejdet med etablering af idrætsfaciliteter skulle intensiveres, og at der skulle afsættes yderligere midler til renovering. Det mener vi stadig, men vi mener også det går for langsomt. Nu er det jo ikke kultur- og fritidsforvaltningens skyld, men simpelthen, at der afsættes for få penge til udvalget.

Vi står i den situation, at der f.eks. ikke er penge nok til de små storbyteatre. Det betyder, at det kan være svært at få nye teatre ind, så skal man jo smide nogle andre ud, hvis man skal bruge den samme ramme. Og de øvrige teatre har jo også problemer nok, hvis de ikke får flere penge, fordi det bliver jo ikke billigere med tiden at have teatre.

Vi vil gerne have en forbedring af bibliotekerne, og vi vil også gerne have et nyt, moderne hovedbibliotek. Og behøver kommunen selv at finansiere det hele, er der dog ikke mulighed for privat medfinansiering, så vi kan få det nye bibliotek i stedet for i årevis at tale om det?

Vi kan dog glæde os over, at der er en masse gode tilbud inden for kultur- og fritidsområdet, og det skal der selvfølgelig blive ved med at være.

Et af de sidste områder, jeg vil bevæge mig ind på, er børn og unge. I punktet indgår både børne- og ungdområdet og socialområdet.

Deloittrapporten, som vel er et spareforslag, selv om man siger noget andet, men jeg opfatter det som et spareforslag, anviser nogle områder, der kan spares på. De områder, der henvises til, er Dansk Folkeparti ikke udpræget glad for. Det har tidligere været oppe at spare ved at ændre på fritidshjemssområdet, nu spørger det igen. Men hvis ændringen vedtages, betyder det, at der også kan køres med dårligere normeringer, og der er ikke samme krav til lokalerne, altså kvadratmeter pr. barn, som man har i øjeblikket.

Sidste gang blev forslaget forkastet, så det bliver det forhåbentlig også denne gang, der må ikke blive færre fritidshjem. Hvad sker der, hvis børnene ikke kan komme på fritidshjemmet og ikke har nogen steder at gå hen, så kender vi alle konsekvensen, børnene vil gå på gaden, i butikcentre osv., for så sker der da trods alt noget.

Mange aflyste timer i den københavnske folkeskole er heller ikke af det gode. Det fører jo også til, at der måske er flere, der render på gaden, og det fører mange gange til øget kriminalitet.

Der er en ting, der underer mig, og det er, at der i budgetforslaget står omtalt nedlæggelse af bemandede legepladser, det står stadig væk på listen over besparelser. Men jeg synes da, at det, næsten samtlige partier har givet udtryk for, var, at der ikke skulle spares på dette område. Ja, jeg synes oven i købet, jeg i en eller anden avis har set overborgmesteren skrive under på, at hun ikke ville spare på området. Så det må da være en fejl, at det stadig væk står på, man har måske ikke fået taget det ud af det.

Men det kunne da være meget rart at vide, så man ikke behøver at være bekymret for det område. Dansk Folkeparti har allerede før debatten sagt, at der ikke skulle spares på området, og det mener vi stadig, de bemandede pladser giver jo den tryghed og sikkerhed, der er brug for.

Det er trist at konstatere, at der under Omstilling bl.a. er lagt op til afskaffelse af tilskud til sådan noget som skolehaver, Københavns Naturskole, lejrskoler og udflugter, netop de ting, der gør det interessant, afvækslingen og rart at deltage i for børnene.

Vi har også den opfattelse, at der ikke skal spares på specialundervisning eller på henvinssing til specialskoler. Og så synes vi i øvrigt, det er for dårligt, at der i nogle skoler, i nogle klasser kan sidde op til to børn, som forstyrrer undervisningen konstant, og der sker ikke noget ved det. Det kan ikke være rigtigt, det må man simpelt hen sige, man må gøre noget, der må være en konsekvens, fordi man ikke kan have, at to elever ødelegger 28 eller 26 elevers undervisning.

Dansk Folkeparti ser gerne, at modersmålsundervisningen forsvinder. Hvis forældrene ønsker modersmålsundervisning, må de selv betale, det er ikke en kommunal opgave efter vores opfattelse.

Vi mener, der stadig væk er problemer med integrationen. Flere forældre synes, det er i orden at rejse til hjemlandet midt i skoleåret og blive væk i op til et halvt år. Det må have nogle konsekvenser, og det er vel kommunens sociale forvaltning, der skal tage hånd om det.

Nogle forældre mener heller ikke, det er nødvendigt at fortælle, hvis børnene er syge eller af andre årsager ikke kommer i skole. Flere gange er indvandrerbørnene kun i skole i få dage hver måned. Det mener Dansk Folkeparti også, der må tages hånd om. Det har været nævnt mange gange, men der sker ikke rigtigt noget. Hvis der er problemer i hjemmet, og skolen ikke kan få kontakt med forældre, ne hverken ved at ringe eller møde op i hjemmet, skal vi ikke af bare godhed lade som ingenting, men rette henvendelse til socialtreet.

Også socialcentrene har ofte besvær med at få kontakt med forældrene. Forældrene er ofte truede i deres adfærd over for pædagogerne i institutionerne, hvor børn er anbragt, tvangsanbragt. Det skal vi ikke finde os i, selv om vi godt forstår, at pædagogerne kan blive bange for at gå videre med de her trusler. Vi skal have de trusler at vide, vi skal have gjort noget ved det.

Der er stadig store kulturelle forskelle på opfattelsen af, hvad man kan og skal. Mange forældre til disse børn har svært ved at styre deres børn og synes f.eks., at det er i orden, at selv mindreårige går på gaden om natten, søger med kniv.

Det kniber for mange af forældrene med danskundskaberne, selv om de har boet i Danmark i 15-20 år. Problemerne er så store, at man må have tolv på til diverse møder. Det må altså også have en konsekvens. Vi kan altså ikke have, at der er nogle, der har været her i så mange år og ikke forstår dansk, og vi hver gang skal bruge penge på tolkning.

Nogle forældre har den opfattelse, at deres børn er gode i et dårligt samfund, og andre er negative over for alt dansk. Så kan man jo godt stille sig selv spørgsmålet, hvorfor søren er de her så, hvis de er så utilfredse med alting. Der er vist ikke nogen, der holder på dem, de har da mulighed for at rejse hjem, hvis de er så utilfredse med at være her.

Af budgetforlaget for det sociale område fremgår det, at man vil sælge seks pladser på Glostrup og Skodsborgs Spædbørns- og Observationshjem. Det er jeg godt nok bekymret over. Jeg syntes tit, vi har vanskeligheder med finde akutte pladser til børn, der skal anbringes, og med en belægningsprocent på de to hjem på henholdsvis 94,8 og 91,3 pct. er der ikke meget at give af.

På handicapområdet har jeg her op til budgettet læst, at man ville spare på følgeordningen. Det vil Dansk Folkeparti bestemt fraråde, hvis det er rigtigt. Det er den mulighed, mange handicappede, som har behov for hjælp, har for at deltage i forskellige arrangementer. Så det er vigtigt, at det i hvert fald ikke er et af dem, der indgår i spareforslagene.

Afslutningsvis vil jeg bare gentage, hvad ordføreren i torsdags sagde, at Dansk Folkeparti ser frem til fortsat at deltage i budgetforhandlingerne.

1. næstformand (Monia Heiberg): Nu må man jo sige, at fru Karin Storgaard ikke kun berørte Børne- og Ungdomsudvalget, og derfor tror jeg, vi tager de to korte bemærkninger, der er indtænget nu, fordi jeg tror, Karin Storgaard næsten kunne have været placeret under alle de forskellige emner her.

(Kort bemærkning).

Morten Kæll (O): Med den surhed, der blev lagt for dagen i det sidste indlæg, så kunne man til en indledning stille samme spørgsmål til Karin Storgaard, som hun agter at stille til københavnerne af anden herkomst end dansk, det vil om ikke andet måske gøre vores andres hverdag behageligere.

Man hører i Karin Storgaards indledning om, hvor forfødeligt alting er, og hvordan alting er alle andres skyld, ikke mindst udlændingenes skyld. Så er det nærmest at høre en dårlig revyparodi over Dansk Folkepartis politik. Jeg må indrømme, at jeg i starten måtte se op på talerstolen for at se, om det virkelig var Karin Storgaard, eller det var en, der havde sneget sig op for at holde en parodi på Dansk Folkeparti.

Så vidt jeg svagt husker, så har Dansk Folkeparti siddet ved nægten i 7 år. Det er Dansk Folkeparti og ikke alle os andre, der har ansvaret for de ulykker, den fejludvikling, de fortrædeligheder, som Karin Storgaard gennemgik. Men alligevel skal vi høre på den omgang – undskyld mig – tudefjæs om, at udlændinge og Socialdemokraterne er skyld i alle landets problemer fra nu af og i al evighed og åbenbart også i al fortid.

Det ville årlig talt Klæde Karin Storgaard at erkende sit ansvar. Det er Dansk Folkeparti og hendes politik, der har sejret i det her land, men det er desværre også den, der alvorligt har fejlet. Kom ind i kampen, tør øjnene og drop jeres offermentalitet, så kunne det være, at man måske kunne bruge det til noget.

Nu ved jeg godt, at Karin Storgaard, det viste hun i hvert fald i sit indlæg, ikke ved så meget om, hvad der sker i skolerne. Men lad mig så nævne, at det ikke er socialforvaltningen, der skal gribe ind, hvis børn ikke møder op i skolen, og vi er dog på det punkt enige om, at det skal børn, det er faktisk børne- og ungdomsforvaltningen. Men nå ja, det bare være taget som et eksempel på vidensniveauet og detailniveauet i det, Karin Storgaard var oppe og sige i dag.

Det samme gælder på trafikområdet. Det er Dansk Folkeparti, der har ansvaret for, at den kollektive trafik er udsultet, det er lykkert at give alle andre skylden. Årlig talt, Karin Storgaard, fej for egen dør først.

(Kort bemærkning).

Anne Vang (A): Morten Kæll har beskrevet Karin Storgaards surhed over de mennesker med anden etnisk baggrund, vi nu har i byen. Karin Storgaard var også temmelig sur på mig, dog ikke lige så sur, men stillede stadig væk et par temmelig sure spørgsmål til min tale fra i torsdags, som jeg tænker, at jeg vil svare på.

Det første er stranden ved Svanemøllen. Der siger Karin Storgaard, at Socialdemokraterne uretmæssigt tager aren for en strand, som i virkeligheden ikke er Socialdemokraternes ære. Jeg vil være helt enig i, at der er andre gode partier i Borgerrepræsentationen, der også har ønsket stranden, ellers havde det ikke kunnet lade sig gøre, vi skal jo have flertal for at få vores politik igennem.

Men jeg vil nu erklære mig uenig, når Karin Storgaard fremhæver, at Socialdemokraterne ikke har haft noget at betyde i den her sag. Hun siger for det første, at Winnie Berntsen kæmpede for sagen. Jeg vil påpege, at det var dengang Winnie Berntsen var socialdemokratisk miljøborgmester.

Derudover siger hun, at Strandgruppen kæmpede for sagen. Jeg vil påpege, at det er John Bloch, der yder en stor indsats i Strandgruppen, han er socialdemokrat. Jeg vil påpege, at den socialdemokrat, der har kæmpet for det herindefra, er Thor Buch Grønlykke, og at vi sidste år lavede en budgettale uden Dansk Folkeparti om at afsætte penge til formlæet.

Så er der de billige boliger, som Karin Storgaard også er temmelig sur over og siger, at det kun er blevet til 12 billige boliger. Jeg vil være den første til at medgive, at billig bolig-projektet er løbet ind i vanskeligheder, jeg vil være den første til at medgive, at målet om billige boliger var ambitiøst. Jeg vil også være den første til at medgive, at det stadig er nødvendigt, og at det derfor er rigtig dejligt, at vi har 12 billige boliger på Karens Munde, 33 billige boliger ved Big House, der kommer 300 ved Carlsberg, og der er også en række andre grunde.

(Kort bemærkning).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Så er Karin Storgaard endelig sur over Socialdemokraternes fremfærd vedvørende Kløvermarken

...

1. næstformand (Mona Helberg): Anne Vang har ikke mere talletid til denne korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Karin Storgaard (O): Det er umuligt at svare på alt det, der bliver sagt heroppe. Jeg vil bare gøre opmærksom på, at der ikke er nogen, der er sure her, vi er bare realistiske i Dansk Folkeparti. (Munterhed). Det kan godt være, at Socialdemokraterne synes, det er rigtig morsomt, men det er ikke sikkert, at de bliver ved at synes, at det er så morsomt.

Til Enhedslisten, jeg vil bare sige til Morten Kabell, prøv at læse, jeg ved ikke, om budgettalen er lagt ud, men prøv at læse den, fordi det opklarer nok nogle af tingene. Jeg tror, Morten Kabell har misforstået nogle af tingene.

Så vil jeg sige vedvørende Strandgruppen, jamen det er altså ikke kun John Bloch Poulsen, der sidder altså også Anet Burchard derude, og hun er altså fra Dansk Folkeparti, hun har også været med hele vejen igennem. Sådan er det jo, vi kan godt tage fejl en gang imellem.

Med hensyn til det med skolerne. Jamen det er klart, at først tager man det op i skolen, og så henvender skolen sig til socialforvaltningen. Jeg skal lige gøre opmærksom på, jeg er jo ikke medlem af udvalget, men jeg ved trods alt noget om skoleområdet. Der er jo det her SSP-samarbejde, som skulle tage fat om nogle af de problemer, der er.

Så må jeg hellere lade være med at sige mere, ellers får jeg at vide, at tiden er gået.

1. næstformand (Mona Helberg): Ja tak. Vi går videre med Børne- og Ungdomsudvalgsområdet.

Jette Bergeholz Baultrup (A): København er en dejlig by, en storby, som vi alle uanset parti farve er stolte af. Det er en by i hastig udvikling, det er en by, hvor man kan bade i havnens rene vand. Det er en kulturbý, hvor det summer af liv og livsglæde.

Men enhver medalje har en bagside, og det har København også. Jeg er glad for, at der bliver bygget boliger, så vi får børnefamilier til København. Men jeg er mindre glad for, at familierne efter endt barselsorlov ikke kan få passet deres børn i vuggestue. Det er uacceptabelt, at borgmesteren ikke har tænkt på, at der skal bygges daginstitutioner, i takt med at der bygges familieboliger. Det sagde jeg også ved budgetseminaret i 2006, 2007, og det siger jeg i dag.

Men vi står desværre i den kaotiske situation, at der mangler vuggestuer i alle bydele i København. Det ser værst ud på Amager, hvor der mangler 5 vuggestuer frem til 2009. Det er uacceptabelt, og det er ikke godt nok. Hvad skal de forældre gøre, der enten har købt eller lejet en dyr bolig og sidder med en høj leje, der kræver to indtægter, og nu står uden daginstitution og derfor ikke kan komme tilbage på arbejdsmarkedet efter endt orlov, alene fordi der ikke er en vuggestueplads?

Vi skal ved dette budget løfte børneområdet og indrænke økonomi til flere institutioner eller indretning af lokaler, så vi kan få vuggestuer i de mest trængte områder, og det skal ske meget hurtigt.

Som det ser ud i dag, er det forældrene, der bliver gidsler i den manglende planlægning. Der skal afsættes penge til grunde, så der kan bygges daginstitutioner og ligeledes mobile institutioner, så de kan flyttes rundt efter behov. Rundtøpper kunne være o.k., men ikke til vuggestuebørn.

Vi ønsker ikke fra Socialdemokratiets side, at børn skal passeres i Malmø, fordi der er ledige institutioner. Vi ønsker institutioner i nærområdet, så vi giver en ordentlig service til travle forældre, der ikke skal bruge kvalitetstid på transport. Vi ønsker miljørigtige institutioner, da det er vigtigt for børn at få gode udfoldelsesmuligheder, og at der er nok pædagoger til at lege og støtte op om børnene i dagtimerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Jeg mener, det er forkasteligt, at vi mindskriver f.eks. 2 børn i hver ekstra vuggestue, men der ikke er udenrigs vugger, der er ikke stole, der er ikke købt ind, så man byder de børn velkomne i institutionerne. Det er også noget, der er forkasteligt, og det er noget, vi skal gøre noget ved i Københavns Kommune.

Regeringen har ikke hjulpet Københavns Kommune meget i denne sag, da der er anlagtloft og det kun er velferdsministeren, der egenhændigt kan give dispensation til kommunerne. Desværre har ministeren valgt at give dispensation til springvand i et par kommuner, men at give dispensation til København, der mangler institutionspladser, det er den borgerlige regering, det ser de ikke som en nødvendighed.

Jeg mener ikke, vi er så fattig en kommune, så vi ikke har råd til at bibeholde daginstitutionernes køkken, det er noget af det, der har været med på sporelisten, hvor børn kan få frisk og økologisk mad. Jeg mener ikke, det kan være rigtig, at det skal være mad, der kommer fra et centralkøkken og bliver leveret til daginstitutionerne, noget halvopvarmet mad. Det skal være frisk mad, der skal leveres, og det skal være mad, hvor der også indgår bl.a. frugt og andet, som man nu også vil indtænke at skulle have i skolerne.

Jeg mener også, at vi skal bevare fritidshjem som en selvfølge, da KKFO kan være godt for nogle børn, men andre børn trives bedst i et miljø, hvor der ikke er så mange børn.

Herudover kan det være børn, der har haft en dårlig oplevelse i skolen, og derfor er det som at tage en tung overfrakke af at komme til et fritidshjem uden for sit skoleregi.

Med i spareforslaget ligger også nogle planer om, at man skulle spare morgenbørnen væk. Jeg mener, det er fuldstændig grotesk. Vi ved fra børne- og ungdomsforvaltningen, at der ikke er nogen problemer, at spare netop med hensyn til at lukke morgenordningen. Det er sådan, at mange børn allerede i 6-års-alderen selv skal tage i skole, så derfor er det rart, hvis forældrene selv kan følge dem til en morgenåbning i et fritidshjem, hvor de kan sidde stille og roligt og få morgenmad, hygge sig med pædagogerne og de øvrige børn og så herefter komme stille og roligt i skole.

Herudover er der også et problem. Vi ved, at de fleste pædagoger er kvinder. Det er i mange tilfælde kvinder, der vil finde et andet arbejde, hvis de bliver deltidsansat, og det vil de blive, hvis morgenåbningen lukker. Så den vurdering synes jeg, vi skal fuldstændig skrinlægge og sige, så længe der ikke er besparelser, så lad os lade være med at se på den side.

At skolerne trænger til renovering, og vandet siver ind af vinduerne, det ved vi alle, at det sker på visse skoler. At toiletterne også på mange skoler er uhumske, og der skal gøres noget ved det, det talte overborgmesteren så flot om i sin budgettale, så det tror jeg, der allerede vil være et flertal for. Derfor vil jeg ikke gå ind i den sag.

Men jeg vil sige, at Pædagogik for Alle er kommet for at blive, det er et flot tiltag, og det er faktisk noget, vi er rigtig stolte af, men det skal der også være penge til at kunne udbygge.

Det, vi mangler penge til, det er børn med specielle behov, det er det, der hedder specialpladser, hvor det meget, meget ofte er svært for de børn overhovedet, at man i Københavns Kommune kan finde en indskoling eller specialklasse. Der er børn på 6 år, der har sprunget det, der hedder 0. klasse over og skal starte i 1. De glæder sig meget, men man kan ikke på PPR finde et sted, fordi der ikke er nok tilbud, så de kan starte i skole, på trods af at der er undervisningspligt, når børnene er 6 år.

Det samme gælder for fritidshjemsområdet. Det er jo netop de børn med specielle behov, det er de børn, som også skal være i et beskyttet miljø. Det er der meget, meget få fritidshjem, der har, og det vil sige, at de børn kommer så over på et ganske almindeligt fritidshjem med 5 eller 6 støttetimer om ugen. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt. Det skal være børn, som får en god oplevelse fra starten af skolen, det skal være børn, der får en god oplevelse i deres fritidsaktivitet på enten fritidshjem eller klub, så det er også der, vi må sætte noget ekstra ind.

Min drøm er, at vi i budget 2009 tænker i mennesker, og det er det enkelte menneske, vi sætter i centrum. Der har været alt for mange besparelser over for de svageste familier i 2008. Det er de fami-

lier, der ligger under fattigdomsgrænsen, hvor det er børnene, der følger sig fravalgt i dagligdagen. Det er familier, der vitterligt ikke har råd til, at deres børn går til fritidsaktiviteter. Det er børn, der går direkte hjem fra skole og ser sine kammerater gå samlet til fritidshjem eller klub, men forældrene har ikke råd til at betale institutionskosten. Det er børn, der ikke delager i lejrskole eller kan komme tilbage til skolen efter endt sommerferie og fortælle, at de var på ferie, da de bare var hjemme i gården, da der ikke var råd til andet.

Det er børn, der følger sig fravalgt og ofte ikke er med i de sociale relationer med jævnaldrende, som finder sammen på mere utilsigtmæssige måder og udadreagerende aktiviteter. Det er unge, vi har sparet fritidsaktiviteter og støttekontaktperson-ordningen væk fra. De mest udadreagerende kan få støttekontaktperson, mens de selvdestruktive unge bliver overset. Det skal vi simpelt hen gøre noget ved, og der skal afsættes penge til socialområdet.

Det er familier, der ikke kan få den rette støtte til familiekonsulent, aflastning eller lignende, så de kan komme på rette bane igen, fordi der skal spares så meget i socialcentre. Der bliver virkelig sparet, endog så meget at det forebyggende, at det kan komme til at koste anbringelseskonten på sigt.

Det siger jeg, på trods af, at man i socialforvaltningen, både fra socialborgmesteren, men også fra forvaltnings side gør alt, hvad man overhovedet kan for, at det bliver en god hverdag både for de unge og deres familier og også for personalet.

Men det der ligger i det der er, jeg er ikke enig, når Frank Hedegaard kommer herop på talerstolen og tordner mod borgmesteren og forvaltningen og ligesom lægger ansvaret fra sig. Han har jo selv været med til det budget, der blev vedtaget i 2007 for 2008, og derfor må vi sammen gøre noget, så der kommer flere penge til det sociale område. Det kan vi gøre sammen i budgettet for 2009.

I Børne- og Ungdomsudvalget kan vi se i statistikken, at der aldrig har været anbragt så mange børn uden forældrenes samtykke som i år 2008. Der er ligeledes en stor stigning i anbringelser med forældres samtykke, da de på et tidspunkt må give op, da det forebyggende arbejde er reduceret.

Jeg prøver lige at gå ned, jeg har 50 sider, men jeg vil ikke tage så meget tid som min forgænger, så jeg vil gå ned på 5-6 sider.

Socialtildragerne fra Københavns Kommune har efterhånden stress, de har simpelt hen så meget arbejde. Det betyder, at man i kommunen kun kan slukke brandene rundt omkring, men vi ser efterhånden ikke alle de gode solstrålehistorier, som der var bare for et år siden. Vi skal tænke i personalepleje, vi skal tænke på det nuværende personale. Bureaukratiet er vokset, og vi skal afsætte penge til nye it-strategier, så systemerne kan tale sammen. Det vil på sigt i hvert fald spare penge.

I 2008 har der været 31 skyderier på åben gade i København, og hver eneste dag hører vi om knivoverfald eller anden form for kriminalitet. Politireformen blev en fiasko, da regeringen brugte reformen som spareplan. Justitsministeren siger nok så flot, at i år 2009 vil vi se reformen virke. Hvad med de ofre, der har været ude for vold, hærverk, tyveri i 2008, er det en trøst for dem?

Vi har et politi, der gør, hvad de forstår ud fra de ressourcer, de har. Vi har rockergupper og unge med anden etnisk baggrund, der topper hitlisten med hensyn til kriminalitet, da der er 67 pct. af unge med anden etnisk baggrund, der bliver fremslået i dommeravgiften. Her skal vi gøre et meget, meget stort forebyggende arbejde.

Det lyder fra ministeren og politidirektøren, at SSP må gå mere ind på gadeplan. Hvad nytter det, når der er sparet halvdelen af SSP-politiet væk i København? Der skal også afsættes penge her til politi og de specielle opgaver.

På trods af at borgmester Jakob Hougaard har lavet et gigantisk arbejde, har nogle rigtige store projekter, så må vi jo indrømme, ud fra de tal vi ser, at så er meget af vores integration slået fejl. Men jeg ser alligevel med de nye tiltag, at vi nok skal få rettet op på det.

Men vi skal under alle omstændigheder ind og se på projektmagerne. Vi skal ikke bare give grønt lys for de ansøgte integrationsprojekter, vi skal i meget højere grad se, hvad der virker, og ikke bare

lave projekter for projekternes skyld, men vi skal gå ind og finde ud af, lave et katalog, hvad er det, der virker, hvad er det, vi vil give penge til, hvor er det, man ønsker at få de projekter opført?

Vi kan spare penge på den konto, hvor vi kan forebygge på anden måde. Hvis ikke der bliver taget fat nu på de unge kriminelle og forebygge på det, man kan sige, lillebromiveau, så ser vi kaotiske tilstande om bare et par år.

Med hensyn til sundhedsområdet så er jeg meget enig med min partifælle, Iram Sarwar. Det er fuldstændig rigtigt, sundhedsborgmesteren bør gøre noget mere inden for ældre, inden for plejehjemsområdet. De tiltag, der er gjort i dag, de er alt for sparsomme. Ældre, der kommer på plejehjem, det gør de jo kun, fordi de er svagelige, og efter meget kort tid så er de så svagelige, så de faktisk ikke selv forstår at gøre med i noget, fordi de bare får lov at sidde inaktive, frem for at der, som bliver sagt, både i dagtimerne, men også i ydertimerne, at der skal naturligvis være aktiviteter.

Borgmesteren fik igennem i 2008, at nu skulle man ud og se på plejehjem, det var ikke godt nok, at det var Københavns Kommunes eget personale, der var ude og lave kontrolgaver, det skulle udlitteres, det skulle være private. Hvad sker der? Jeg har siddet med i en gruppe på et plejehjem. De kommer ind ad døren fra de private firmaer, går ind og ser, hvad der er af aktiviteter. De får lige bladet om dagcentre, og så siger de, jamen så kører det jo godt nok på plejehjemmet, på trods af at dagcentre er ét, plejehjem er noget andet.

Så poster vi penge ud til de private, hvor kontrollen ikke er god nok, hvor der ikke bliver fulgt op på, om de ældre nu kommer til aktiviteter, om de ældre nu får lov til at få optræning. Men jeg synes, vi i hvert fald bør gøre endnu mere, så det ikke bliver inaktive ældre, men at det bliver ældre, hvor det bliver hjælp til selvhjælp, hvad de jo selv ønsker mange af dem.

Maden kommer udefra, maden kommer som noget opvarmet, som hverken er sundt, økologisk eller på anden måde giver, kan man sige, nogle ressourcer til de ældre. Der er heller ikke frugt, som vi også ønsker i skolen, til de ældre. Jeg synes, vi skal prøve at indtænke, at de ældre får det ligesom børnene, at de får noget ordentlig mad, at de bliver aktiveret, sådan som vi kan være bekendt over for de ældre, som i dag for varm mad giver 44 kr. Mange kan ikke engang tåle den varme mad, de får så et halvt stykke sigtebrød eller rugbrød, og det giver de 44 kr. for, og så er det deres familiemedlemmer, der selv køber de kaloriesukke, der skal bruges.

Men jeg har også et ønske om, at man i de sundhedscentre, som min partifælle Mona Heiberg talte så godt om, også bliver indlagt nogle projekter for overvægtige børn, så der er diætister, så man sætter penge af til, at overvægtige børn ikke skal sendes væk på julemærkehjem eller andet, men at man enten sammen med familien, eller at børnene alene bliver henvist til sundhedscentre, eller man opretter nogle projekter på skolerne, hvor man lærer forældrene også at lave noget sundt og noget ordentlig mad samt nogle aktiviteter.

Med disse ord vil jeg håbe, at der i budgettet er flertal for en bedre og mere forebyggende hverdag både for vores unge og for de ældre.

Nu er jeg ikke gået så meget ind i de bemandede legepladser, det skulle jeg have taget lidt længere oppe, men det har jeg bevidst ikke gjort, fordi jeg hørte nede på Rådhuspladsen, at alle partier var enige om, at der ikke skal spares på de bemandede legepladser, vi skal simpelt hen ikke røre dem, så-dan så der kommer besparelser, ligesom der heller ikke skal inden for daginstitutioner. Så det regner jeg med, der er et flertal for, så det vil jeg ikke bruge tiden på, og det glæder mig, der er et flertal, at alle er med på det, fordi det er en forebyggelse, der vil noget i København.

Tak.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Ja tak, og så har borgmester Bo Asmus Kjeldgaard lige præcis 2 minutter til en kort bemærkning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Det, der bringer mig på talerstolen, er, at Jette Bergenholz Baurup siger, at det er uacceptabelt, at borgmesteren ikke har tænkt på, at der skal bygges daginstitutioner i vores vækstområder. Det har borgmesteren, og jeg kan bare konstatere her, at der bliver meget travlt ved håndvasken, når der opstår problemer.

For faktum er, at vi er nogle budgetberende partier, der har kørt det her i fællesskab, og vi er løbet ind i problemer, som vi gerne vil løse, og som vi bør løse i fællesskab. De problemer, vi er løbet ind i, det er jo flere ting, bl.a. at de befolkningsprognoser, vi får fra økonomiforvaltningen, skød 700 børn forkert.

Det er klart, at vi kan ikke i en budgetforhandling, som jeg ellers prøvede på, fordi jeg ikke troede på den prognose, at få flere penge hjem til anlæg, end befolkningsprognosene tilsiger, fordi så vil jo bygge til tomme pladser, så det kan vi selvfølgelig ikke. Så det er vi altså nogle budgetberende partier, der har accepteret, at det er den befolkningsprognose, vi bruger, og derfor får vi det antal kroner til at bygge for, som vi fik ved budgettet. Derfor mangler der pladser, fordi prognosen skød forkert.

Derfor så er det rigtig, at nu løber vi så ind i regeringens anlægsstop, fordi det bedste ville så være, at vi bare kunne bygge løs, som vi ville have gjort i en normal situation, det kan vi ikke. Derfor overvejer vi alle mulige kreative løsninger, jeg går heller ikke ind for pasning i Malinø, men det er udtryk for, at alle forslag bliver overvejet. Der har vi altså pligt til at handle hurtigt.

Men jeg synes, at Jette Bergenholz Baurup skulle hjælpe med at løse det her problem i stedet for at have så travlt med at vaske hænder. Jeg tror, folk er trætte af den mudderkastning, som man kommer ind i, hver gang vi får den her type diskussioner.

(Kort bemærkning).

Jesper Schou Hansen (V): Sådan med fare for at skruer op for retorikken, så synes jeg, det er tæt på lystløgneri, når Jette Bergenholz Baurup stiller sig herop og påstår, at det er alle de andres skyld, at der mangler pasningspladser. Det er sådan set noget, rigtig mange, både forvaltning og politikere, har gjort opmærksom på, og det er sådan set de partier, der har været med til at vedtage budgettet, der bevist har valgt ikke at prioritere på dette område.

Må jeg så ikke bare minde Jette Bergenholz og andre om, at det er altså Socialdemokraterne, der har siddet for bordenden i denne her by i mere end 100 år, så hvis man virkelig mente, det var noget, man skulle tage fat om, så har man altså haft allehånde chancer.

Så kunne man også godt lige komme med et par kommentarer og bemærkninger til Anne Vang – som jo er fraværende igen, kan jeg se. Altså en del af de forslag, som vi har forholdt os til i forbindelse med budgettet, er sådan set ikke udgiftskrævende. Eksempelvis så har vi sagt omkring både KKFO'erne og modulpasning, at det for os ikke er økonomi, der er afgørende. For KKFO'erne har det sådan set for os ikke været interessant at få en stigning, fordi forældrene skulle betale, vi synes jo, at pengene ligger bedst i borgernes lommer. Men vi har jo på KKFO-området ønsket at lave samtenkning mellem skole og fritidshjem. Og de steder, hvor de har ligget ved siden af hinanden, har man haft en gylden mulighed for at gøre det, så forældrene vidste, hvad vej pædagogikken gik.

Og havde man for de der 5-6 år siden, hvor vi diskuterede KKFO'erne voldsomt sidst, gjort det dengang, så havde vi også kommet langt i dag og sådan set fået en pædagogik, der var sammenhængende, og det havde givet noget til børnenes hverdag, noget der havde skabt mening. Jeg synes, det er glimrende, hvis vi nu hører de lavest hængende frugter og får lavet nogle KKFO'er på de skoler, hvor det er muligt. Og så når vi planlægger nye i øvrigt, får det tænkt sammen.

Når det gælder modulpasning, så bare tag alle de pædagoger, der beskylder os for, at vi bare tænker i penge. Nej, det gør vi ikke, men vi vil bare gerne have, at forældrene har en overensstemmelse mellem de ydelser, de bestiller, og det, de rent faktisk får. Det handler ikke om at spare penge.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Carl Christian Ebbesen (O): Det skal ikke være nogen hemmelighed, at Dansk Folkeparti og jeg altid har lyst til at gå på talerstolen og rose, når der er en socialdemokrat, man ønsker at rose, herunder de mange fortælleligheder, som man hørte Jette Bergenholz Baurup udtale sig om, specielt på ældreområdet. Jeg kan ikke sige andet end, at når det handler netop om vilkårene for de ældre, så er det et hjerteområde for Dansk Folkeparti.

Jeg har dog mindre respekt for, om det blot er en lang rense af ønsker, som Jette Bergenholz Baurup remser op her, eller om det er udtryk for Socialdemokratiets holdning på dette område. For jeg ville egentlig sætte stor pris på, hvis det var, at Socialdemokratiet ved de her budgetforhandlinger netop ville prioritere personale, ville prioritere madpriser, ville sikre, at de ældre kan få en ordentlig pleje.

Så jeg kunne godt tænke mig at høre, om det er meningen, at det skal gøres inden for de gældende aftaler, der er lavet om de økonomiske rammer, der er, som er ganske fornuftige, men det kræver dog prioriteringer, det ved vi alle, eller om det her blot er udtryk for overbud, som overborgmester Ritt Bjerregaard har været ude og sige, at hun ønsker at bruge alle de her penge, og også mange flere, end der er, eller om det er Anne Vangs udgave – hun er ikke til stede i salen – om, at det her selvfølgelig skal prioriteres inden for gældende rammer.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, om Jette Bergenholz Baurup blot står her og læser op, fordi der er valg om et år, eller om Socialdemokratiet virkelig har tænkt sig at kæmpe for, at ældreområdet bliver prioriteret ved de her budgetforhandlinger.

(Kort bemærkning).

Jette Bergenholz Baurup (A): Til Bo Asmus Kjeldgaard vil jeg da gerne sige, ja, vi skal da løfte i flok, og det gør vi da også på mange områder. Men det er da en borgmesters ansvar at se, der bliver bygget meget i København, der er blevet bygget på Holmen, der er blevet bygget i Ørestad, man bygger jo ikke, uden at man ved, at det er børnefamilier, der flytter ind, altså hører der også institutioner med, og der hører også vuggestuer.

Det ved vi godt, og det kan ikke nytte noget, man forfladiger det og så siger, jamen det er, jeg ved ikke, om det var overborgmesteren, der blev sagt, eller det var økonomifælledingen. Nej, det er også børne- og ungdomsforvaltningen, det er også børne- og ungdomsborgmesteren, som må prøve at kigge på de prognoser. Vi vidste det i 2006, hvor vi fik at vide, der var ikke sådan noget rigtig skævhed, så derfor vil jeg sige, nej, det vidste vi.

Det samme vil jeg sige til Jesper Schou Hansen. Der blev sagt, om vi bevidst prioriterer. Ja, vi prioriterer børn, vi prioriterer ældre, men vi prioriterer København i al almindelighed. Jeg synes, vi har lagt et flot budget ind i 2008 netop til børne- og ungdomsforvaltningen og også til skoler og til daginstitutioner.

Carl Christian Ebbesen – jeg skal gøre det hurtigt, jeg har kun 2 minutter – spørger, om det er ren retorik, eller om vi mener noget med vores sundhedspolitik, vores omsorgspolitik, vores ældrepolitik. Ja, det gør vi. Vi har nogle store værdier i Socialdemokratiet, vi har altid gjort rigtig meget for de ældre, ja, det ved man jo helt tilbage fra Steencke. Vi Socialdemokrater har givet det et løft hele vejen igennem, og vi synes, det er dejligt, at Dansk Folkeparti er med.

Det gør vi også til budgettet her, det har vi gjort hele vejen igennem. Vi har ønsket et løft for de ældre, vi har også ønsket ordentlig mad til de ældre, vi har ønsket, at de får aktiviteter, og vi har ønsket, at de får en ordentlig hverdag.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Jeg skal gøre det meget kort. Altså borgmesteren har gjort opmærksom på de problemer, men det er nu engang sådan, at vi bliver nødt til at basere vores budgetter på de befolkningsprognoser, der er. De har skudt forkert, og det ville være vanvittigt at kræve pen-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

ge til at bygge tomme pladser. Det er det, der er sket. Og for dem, der kan huske det, så var jeg jo en af dem, der, da vi forhandlede budgettet for i år, satte et meget kraftigt spørgsmålstegn ved de prognoser og sagde, at der mangler 1 mia. kr. Det var det, børne- og ungdomsforvaltningen oplyste før forhandlingerne, men dem fik vi ikke.

Nu er det engang sådan, at vi så har brugt de penge, vi har fået, på den bedst mulige måde, og vi står i en håbløs situation, men vi skal finde løsninger.

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg må blot gøre opmærksom på til den socialdemokratiske ordfører, som stod på tælerstolen og sagde, at Socialdemokratiet altid prioriterer ældreområdet, at hvis det er med henvisning til det, som Socialdemokratiet har været med til at give de sidste par år til ældreområdet, de almisser, som er faldet af til de ældre de sidste par år, det er dog så lidt, at det er helt til grin.

Så hvis det er det udgangspunkt, som Jette Bergeholz Baurup nu går op og siger, at man går til budgetforhandlinger med for at få de samme almisser hevet hjem, eller om der er tale om konkrete forbedringer for de ældre, det synes jeg, vi må kræve et svar på. Fordi hvis det er det niveau, der er blevet bevilget de sidste par år, så er det kun rene almisser, der er fundet plads til i Den Socialdemokratiske Gruppe.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Ja tak. Jette Bergeholz Baurup har jo også en 3. runde, og nu er det den sidste korte bemærkning, før vi går videre med den næste taler.

(Kort bemærkning).

Jette Bergeholz Baurup (A): Jamen jeg har taget borgmester Bo Asmus Kjeldgaards bemærkning som et godt samarbejde, og Bo Asmus Kjeldgaard vil være med til, at vi lynhurtigt får fundet de vuggestuepladser, får opført dem, går ud og ser, hvor er der ledige lokaler, hvor er der ejendomme, hvor har man inden for det private nogle steder, hvor man kan indrette til vuggestuer. Det tager jeg det simpelt hen for.

Derfor synes jeg, vi skal slutte her, og så hellere sige, for mig, og det tror jeg også for borgmesteren, der er det allervigtigste, at vi tilgodeser de familier, som er sådan på den og overhovedet ikke kan få en institutionsplads til deres børn og ikke kan komme på arbejde efter endt orlov. Det synes jeg heller, vi skal gå ud og så simpelt hen kæmpe sammen for.

Så vil jeg sige til Carl Christian Ebbesen – hvis han lige har tid til at høre – at vi vil som Socialdemokrater gøre det bedst mulige, vi overhovedet kan inden for ældreområdet madmæssigt, omsorgsmæssigt, aktivitetsmæssigt. Vi har vist det gennem tiderne, og vi gør det stadig væk. Jeg tror, at det bliver et godt budget også for dem i år.

Jan Andreassen (A): Sædvanen tro, fristes man næsten til at sige, har budgetprocessen i Børne- og Ungdomsudvalget været præget af en del diskussion og postyr herop til selve budgetforhandlingerne. Lad mig derfor minde om, at udvalget de sidste 2 år har fået den største bid af kagen ved de forhandlinger, der har været. Forrige år var det Faglighed for Alle, hvor vi indførte københavnermodel, hældagsskoler, sund mad og i det hele taget en lang række meget kostbare initiativer. Sidste år kan alle huske, at der var det anlæg i forbindelse med skolesammenlægninger og institutionsammenlægninger.

Så udvalget har, kan man sige, de sidste 2 år lagt beslag på, hvad skal vi sige, en hel del af det, der var i kraft af den almindelige økonomiske udvikling, men som også var at finde i det overskud, der ligger i prioriteringsrummet.

Budgetbidraget fra udvalget har været voldsomt diskuteret. Man kan sige, at det samlede budget er på 8 mia. kr. Det, der helt tilbage i forbindelse med budgetseminaret var en af de helt store diskussi-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

oner, det var jo, at sådan som vi så det fra Socialdemokraternes side, da gik man ind fra starten af og freddede i omegnen af 7 mia. kr.

Det, vi så havde tilbage at gøre godt med i forbindelse med de budgetforhandlinger, der kommer nu, det var 900 mio. kr. Det betød, at det, vi har haft at arbejde med, det har sådan set været de gamle travere, som vi også har set tidligere. Hældagsskolerne, som ikke engang er fuldt udfoldet endnu, skulele lægge til på besparelssiden, man gik ind og sparede på skolesvømmingen, og så er der endelig den gamle travet omkring de bemandede legepladser. Hele den proces her betød, at manøvren omkring Deloitte simpelt hen var nødvendig, sådan vurderer vi det.

Vi vil også tillade os at sige, selv om der er folk her i salen, der ikke vil bryde sig om det, at da den manøvre blev sat i værk, lykkedes det altså at finde 34 mio. kr. på struktur.

Vi tror, at vi fremover på dette område skal prøve at følge op på strukturelle forhold. På sidste udvalgsrunde havde vi en Rambøllrapport til diskussion, hvor vi kunne se, at driftsudgifterne på de københavnske daginstitutioner ligger omkring 50 pct. over gennemsnittet i de 6 by-analyser, der er lavet. Her tror vi virkelig, der er noget at arbejde med.

Endelig kan man sige, for nylig var det fremme i dagspressen, at vi ligger ganske højt i Københavns Kommune, når vi ser på administrationsudgifter. Vi ligger faktisk omkring 2 pct. højere end de andre storbyer.

Den proces kunne jeg godt tænke mig gå i gang meget tidligt, efter at budgetforhandlingerne starter her, så vi fremover kan blive fri for, at vi skal ud og operere med de gamle travere, som jeg nævnte lige før.

Ellers er det sådan, at Socialdemokratiet mener, at der er to store udfordringer i forbindelse med det budget, der skal forhandles nu. Den ene har adskillige talere allerede været inde på, det er hele problematikken omkring pladsgarantien. Der er ingen tvivl om, at det på anlægssiden er en af de helt store udfordringer. Endelig, som den anden store udfordring, ser vi en overskrift, der hedder tidlig indsats og i det hele taget meget mere fokuseret indsats over for udsatte børn og unge.

Hvad pladsgarantien angår, kan man sige, at den skal fungere. Det, der er tale om, hvis vi ser på hele den problematik, der har været der, er, at vi har at gøre med forældre i Københavns Kommune, som er i en ekstremt presset situation, små børn, på arbejdsmarkedet osv. osv., vi kender alle sammen den situation. Vi har simpelt hen brug for de forældre i byen. Derfor skal det her have absolut førsteprioritet.

Der hvor vi ser problemerne lige for øjeblikket, og vi erkender, at det er utrolig svært at planlægge, er på Nørrebro, som fik tilbygget mange daginstitutioner for nogle år siden. De har lige pludselig overkapacitet. Det, vi ser for øjeblikket, som jeg allerede har været inde på i debatten, er, at der mangler pladser i Ørestaden, i det hele taget på Amager, i Indre By og på Vesterbro.

Det er for dårligt, at vi allerede nu har måttet ophæve 4 km-grænsen, det tror jeg, vi alle sammen er enige om. Ingen tvivl om, at vi kan gå ind, og så kan vi placere ansvaret hos regeringen, anlægsloftet er en hindring for at leve op til de her løfter, og vi er de første, der er med, når pylon peger mod regeringen, og der skal en kritik mod den op at stå. Men samtidig må man sige, at vi også selv må sørge for at være helt fremme i skoene for at leve op til at opfylde det løfte her.

Det man allerede kan se i horisonten, det er jo faktisk, nu står vi med hele spørgsmålet om pladsgarantien, det, der kan gøre mig frygteligt nervøs, det er, når jeg tænker alt det anlæg, vi lovede de sammenlagte skoler sidste år. De er utroligt langt fremme i processen lige for øjeblikket i forbindelse med sammenlægningerne. Det var mennesker, der på mange måder var modstandere af sammenlægningerne, men nu har de taget dem til sig. Hvis vi ikke kan leve op til det, vi har lovet i forbindelse med de diskussioner, vi havde op til sammenlægningerne sidste år, så er vi simpelt hen utroværdige.

Den anden store udfordring, vi har, det var det, jeg lige før benævnte, tidlig indsats eller indsats over for udsatte børn og unge. Her kan man sige, der har vi også en kæmpeomstændig udfordring. Der har været en lang række initiativer omkring fællesmøder, møder med pædagoger, lærere osv. osv. omkring

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

initiativet Hvert barn sin Chance. Der er kommet rigtig mange gode ideer, som det kan være nyttigt at følge op på.

Jeg ser primært initiativet Hvert barn sin Chance som et forsøg på at komme med nogle forslag til forsøg, vi kan lave i kommunen. Det, man må sige, der er tale om i kommunen, det er, at vi simpelt hen har et volumen inden for det område her, at vi faktisk kan gå ind og lave nogle forsøg og prøve at se, hvordan de virker.

Ellers må man sige, når vi snakker børn og unge, det har flere talere også været inde på, så kan vi se, hvor galt det kan gå. Vi kan se Jægersborggade her i går aftes. Der er vores vurdering sådan umiddelbart, at der skal en målrettet indsats op at stå i forbindelse med SSP-samarbejdet. Der må man sige, at politiet har en kæmpemæssig udfordring. SSP-samarbejdet skal simpelt hen være præget af en meget, meget tydeligere ansvarsfordeling end det, vi ser lige for øjeblikket.

Det pudsige er jo, når man ser på SSP-samarbejdet og de problemer, der ligger der i forbindelse med de unge, der var på gaden i går, det er jo, at der er faktisk mange ressourcer i det her samarbejde, når man går ind og undersøger det. Et af problemerne er simpelt hen, at man ikke arbejder ordentligt sammen.

Der, hvor den store udfordring ligger i forhold til det socialpolitiske, det er jo i virkeligheden at sætte meget mere målrettet ind over for de 0-6-årige. Det er bl.a. der Hvert barn sin Chance kommer på banen. Der kan man sådan set godt undre sig, når man ser på børn- og ungeområdet og studerer, hvordan ressourcerne er fordelt. Der er utrolig mange ressourcer bundet til skolerne, når vi ser på udvalgte børn og unge. Vi bruger omkring en milliard kroner på specialområdet, hvor det, når man går ind og ser på de 0-6-årige, faktisk er meget beskedent, hvad der er sat af der.

En af de strukturdiskussioner, man kunne tage, den bliver måske ikke så populær hos skolelærerne, det er jo, om man kunne tage nogle af de midler, der er sat af på skoleområdet og bruge dem meget, meget målrettet i forbindelse med de 0-6-årige.

Det, vi tror, der også skal sættes ind på, det er et område, vi kalder Faglighed for ikkebøglige Elever. Det er en problematik, der især kommer ind i forhold til noget af det, vi så i Jægersborggade i går. Vi har meget, meget store problemer især med drengene i skolerne. Det, vi oplever, det er, at de drenge her de er ikke til boglig undervisning, og hvis de skal have en form for boglighed, så skal det i virkeligheden gå via den praktiske undervisning.

Vi har fire initiativer, som jeg vil nævne her, som vi vil bringe med i budgetforhandlingerne.

Det ene initiativ det er, hvad vi vil kalde værktødsbaseret undervisning som forsøg, alle 4 initiativer er tænkt som forsøg, hvor man tager nogle af de erfaringer, man har bl.a. fra forskellige skoler i Jylland, herunder i Århus, knytter værksteder til skolerne og så understreger, at den her praktiske tilgang betyder altså ikke, at man skal springe over det boglige. Det, der bare sker, det er, at matematik, engelsk og dansk kommer via den praktiske tilgang til tingene. Jeg tror, det er noget af det, mange af de drenge har brug for.

Foreldreklasser, det er punkt nr. 2, det var en af de ting, vi havde med i Faglighed for Alle. Der blev ikke sat ressourcer af til det. Der er nogle folkeskoler i København, der praktiserer det, man har meget nyttige erfaringer på dette område andre steder, det viser sig at være meget virksomhedsfuldt, især i forhold til tosprøgede elever.

Nr. 3, det næstsidste punkt, er forsøg med undervisningsassistenter. Der er noget, der tyder på, at man på Christiansborg eller i hvert fald forskellige større partier inden for folkeskoleforliget på Christiansborg for øjeblikket opererer med i statsligt regi at etablere en pulje, som man kan søge i forhold til undervisningsassistenter. Det er noget af det, man har praktiseret bl.a. i Finland med meget stor succes, der betyder, at man faktisk har alle specialbørn på skolerne deroppe.

Endelig det sidste forslag i denne her lille buket på fire initiativer, nemlig en pulje, som lærerne og skolerne kan søge i forbindelse med det at udvikle materiale for ikkebøglige elever, sådan en over-skrift, der hedder Skolen ud i samfundet, samfundet ind i skolen, kunne være passende her. Det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

simpelt hen utroligt at se, så lidt kvalitetspræget materiale der er på det her område, når man snakker om ikkebøglige elever. Det er ikke meningen, vi i Københavns Kommune skal gå ind og prøve at opfinde den dybe tallerken igen, som man så tit har gjort, men der er virkelig en udfordring her, som andre ikke har taget op.

Så vil jeg lige understrege, at de fire sidste initiativer her var på forsøgsbasis. Stadig væk vil vi sige, hele spørgsmålet omkring pladsgarantien, pævningsgarantien det er det, der har førsteprioritet for os.

(Kort bemærkning.)

Gorm Gunnarsen (Ø): Jan Andreassen mente, at forklaringen på, at Deloitte-rapporten blev revideret, var, at vi på Børne- og Ungdomsudvalgets budgetseminar ikke var i stand til at foretage de nødvendige prioriteringer af kommunens budget, og at vi sådan set ikke opnåede som ansvarlige politikere.

Vi har jo en forpligtelse til at være ansvarlige politikere, og jeg vil da godt påpege, at flertallet i udvalget nok har været aldeles uansvarligt og har bedrevet ansvarsforlygtigelse ved at rekvirere og udlicitere besparelsesopgaven til Deloitte. Det er ikke en anstændig måde at behandle budgettet på, og det demonstrerer jo egentlig meget godt, at de politikere, der sidder i udvalget, måske ikke i tilstrækkelig grad er i stand til at sige, o.k. nu tager vi og prioriterer de ting, der virkelig er væsentlige. Det er det, vi er sat i verden for.

Det væsentlige er faktisk ikke at udlicitere. Det er faktisk det, som Deloitte har foreslået, at vi skulle gøre for at skaffe ressourcer. Så denne her form for ansvarsforlygtigelse er ikke rimelig.

Man kan sige, at strukturanen jo faktisk har betydet, at der er et enormt pres på budgettet i år. Enhedslisten var modstander af mange af de her skolesammenlægninger, der skal finansieres af det kommende års budget. Men vi er sådan set enige i vurderingen fra Jan Andreassen, nemlig at vi er nødt til at forpigte os på de aftaler, vi har truffet med skolerne, og finde pengene, også selv om vi skal bryde anlægsloftet.

(Kort bemærkning.)

Borgmester Mogens Lønborg: Det, der kalder mig herop, det er Jan Andreasens påpegning af re- geringens anlægsstop. Vi har hørt den mange gange. En usandhed bliver jo ikke en sandhed, fordi man gentager den og gentager den. Der må sidde mange borgere rundt omkring i København, som måske lige er inde i de tekniske tal, som må undre sig. Fordi nogle borgere hører politikere stå og sige, at der er stop, at staten har stoppet for alle anlægsprojekter i København. Andre borgere må have hørt f.eks. undertegnede sige, at det er et rekordstort anlægsbudget, vi har i år.

Jeg synes derfor, at den forvirring burde Jan Andreassen nu bidrage til at fjerne. Derfor vil jeg gerne på vegne af den forvirrede borger stille spørgsmålet, om det ikke er rigtigt, at anlægsrammen i år er historisk stor, om det ikke er rigtigt, at København aldrig nogen sinde har haft så stor en anlægsramme som i år. Og er det ikke også rigtigt, at København har haft svært ved at bruge hele den anlægsramme, så svært, at overborgmesteren har sat sådan et hurtigt initiativ i gang med henblik på at få brugt pengene? Det tror jeg, den forvirrede borger meget gerne vil have svar på.

(Kort bemærkning.)

Jesper Schou Hansen (V): Nu var spørgsmålet fra Mogens Lønborg ikke rettet til mig, men jeg kan da i hvert fald bekræfte, at det er rigtigt, at vi aldrig nogen sinde har haft så stort et anlægsloft ... anlægsbudget, som vi har i øjeblikket. Når vi rammer indod et loft i den sammenhæng, så er det, fordi vi er eksorbitant gode til at bruge penge i København. Det seneste projekt fra overborgmesteren med en burn rate på 435 mio. kr., eller hvor det var, det havnede henne, er jo også eksorbitant i den sammenhæng.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Det var Gorm Gunnarsen, der lakkede mig op på talerstolen, fordi han kritiserede den rapport, der ligger fra Deloitte. Nu var det jo et bredt politisk flertal i udvalget, der besluttede at bede nogle eksterne om at komme med nogle besparelsesforslag, fordi man ønskede at få en bredere palet end det, man gennem en årække havde set fra forvaltningen. Det er jo sådan set et ærligt projekt.

Det er ikke mit indtryk, at Socialdemokraterne, der foreslog det, var ude i et politisk projekt med flere private konsulenter. Jeg er af den opfattelse, at det var et reelt ønske om at få nogle andre muligheder ud af posen end dem, som vi hidtil var blevet præsenteret for år efter år, for det var gamle travere, vi blev præsenteret for.

Jeg synes så til gengæld, man må sige, at det resultat, som Deloitte leverede, ikke just var imponerende, men der kom da enkelte pip rundt omkring, hvor det var tydeligt, hvad det var vi i Københavns Kommune brugte rigtig mange penge på, som vi måske kunne bruge på rigtig mange andre ting.

Jan Andreassen (A): Ja, i første omgang til Gorm Gunnarsen. Jeg kunne da godt tænke mig at reet spørgsmålet til Gorm Gunnarsen: Hvordan har Gorm Gunnarsen det med det forslag til prioriteringsrum, de forslag, der kom fra forvaltningen? Mig bekendt så har Enhedslisten været på barrikaderne både sidste år og i år, når man ser på bevaringen af de bemandede legepladser. Og svømmeundervisningen på skolerne har I vel heller ikke villet afskaffe, og jeg kunne nævne en lang række andre ting.

Så derfor er jeg på linje med den forrige taler, her fik vi en lang række andre forslag på banen, det er ikke alle forslag, der kan indgå i forbindelse med budgetforhandlingerne i den her omgang, men det er noget af det, vi kan diskutere på længere sigt. Det er jo meget interessant, at det er de faglige organisationer altså også interesseret i.

Så er der til borgmester Mogens Lønborg, der efterhånden har været, ja, det må være 20-30 gange på talerstolen her og fortælle os alle sammen, at anlægsrammen er rekordstor. Det er meget muligt, men hvad hjælper det forældrene ude i Ørstedsten, når de skal sende deres børn i skole og i daginstitution. Hvis de ikke har skolen og daginstitutionen ved hånden, så kan det da være lige meget, om det er rekordstor.

(Kort bemærkning).

Anne Vang (A): Det er også borgmester Mogens Lønborgs ord om anlægsrammerne, der får mig på talerstolen.

Jesper Schou Hansen fra Venstre er oppe og sige, at vi har et rekordstor anlægsloft. Det var vist en freudiansk fortalelse, men ganske sigende alligevel. Vi har nemlig anlægsloft, og vi har nemlig en stram styring af økonomien.

Så rejser borgmester Mogens Lønborg det spørgsmål, jamen når nu der er nogle millioner tilbage i år, er det så ikke beviset på, at der er for mange penge? Nej, det er det sådan set ikke, det er beviset på, at den økonomistyring, regeringen byder os, er fuldstændig åbelig. På et tidspunkt på året siger den stop, stop, stop, stop, stop, stop, det hele, vi må ikke bruge flere penge, hvorefter den giver dispensation sent på året, når alle projekterne er stoppet og ikke kan nå at sættes i gang.

Så er det, det er ganske fornuftigt at indkalde projekter rundt omkring, fra skoler, der mangler nogle forskellige ting, der godt lige kunne se, at her er der et gulv, som måske kunne tåle en omgang, og herovre er der nogle vinduer, som godt kunne skiftes, i stedet for, at vi lader pengene blive på kistebunden, fordi det vil regeringen og borgmester Mogens Lønborg gerne have.

Her er det så, jeg når frem til mit spørgsmål igen, for borgmester Mogens Lønborg er utroligt forhippet på, at vi skal bringe anlægsudgifterne ned. Borgmester Pia Allerslev er også utroligt forhippet på, at vi skal bringe anlægsudgifterne ned. Begge borgmestre har været i pressen og sige, at det vil være rigtig godt, hvis vi kunne bringe anlægsudgifterne ned, så vi kom til at bruge 1,5 mia., ned med 2,4 mia.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Jeg har været heroppe og spørge: Hvor skal de penge tages fra, hvilke projekter er det, der ikke skal blive til noget? I stedet har begge borgmestre været oppe med nye ønsker. Der er ikke nogen af borgmestrene, der har svaret mig.

Borgmester Pia Allerslev lovede mig for tre runder siden, at hun ville komme op med et svar. Jeg venter i spænding. Hvilke skoler er det, der ikke skal renoveres, hvilke idrætsanlæg, hvilke daginstitutioner?

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg er efterhånden umådelig træt af, at Enhedslisten får frit spil i forhold til diskussionerne om det med at bryde rammerne for de økonomiaftaler, der laves, herunder det anlægsloft, som i øvrigt er rekordstort, kan jeg bekræfte hr. borgmester Mogens Lønborg i. Jeg synes, det er utroligt, at Enhedslisten altid får frit spil på dette område.

Virkeligheden er jo, at når beskæftigelsen er så høj, at hvis man går ud og bryder den her ramme, så udmærker det sig omgående i prisstigninger i byggebranchen. Der er det således, at hvis man bryder rammen, så vil det jo være den almindelige andelsboligforening, der skal have renoveret sin ejendom, som vil opleve stigende priser. Det er jo dem, der kommer til at betale for, at der ikke er hænder til at bygge de her skoler, daginstitutioner og renoveringer, som vi alle sammen meget gerne vil have.

Men der er jo nogle, der skal betale prisen, hvis man bryder rammen, og det synes jeg, det er fair, at man laver en aftale staten og kommunerne imellem, således at man har en fornuftig prisudvikling, således at vi ikke ender i en situation med overophedning af økonomien, som risikerer på sigt at medføre faldende beskæftigelse og prisstigninger for almindelige borgere også i København.

Så dem, det går ud over, dem, der skal betale prisen, hvis man bryder de her rammer, er almindelige mennesker. Det er almindelige folk, der bor i lejlighed, der kan risikere at få prisstigninger, fordi det koster mere at renovere lejligheden, end man havde regnet med, andelsboligforeninger og andre, som nu står over for de her renoveringer. Det er ikke rimeligt, og jeg synes, det er vigtigt at få påpeget, at når man laver en aftale, skal den overholdes.

(Kort bemærkning).

Gorm Gunnarsen (Ø): Hr. Carl Christian Ebbesen refererer til sådan gængs keynesiansk tænkning. Så vidt jeg er orienteret, så er afmatningen undervejs, og der er faktisk 350 arbejdsløse murere i Københavnsområdet nu. Så kunne man også stille det spørgsmål, om det egentlig er helt rimeligt at give ve skattelettelser i stedet for at sætte byggeriet i gang.

Altså når jeg siger, at vi nødvendigvis skal iværksrette de anlægsarbejder, som vi har lovet borgerne i de aftaler, der meget smertefuld har sammenlagt f.eks. en skole som Sundparksskolen med Østirrigsgades Skole, så er det jo endnu et eksempel på, hvad det er for nogle ansvarlighedsformelser, der brydes i denne her sal lige nu.

Vi opfatter os grundlæggende som ansvarlige over for de mennesker, som vi har lovet at give anstandige vilkår for deres børns læring ude på Amager her i det kommende år. Altså kommunen har givet de her løfter. De var indad skolesammenlægningen, men nu har vi givet de løfter, det er nødvendigt at følge op på det. Det er det ansvar, vi må sætte i centrum.

Anne Vang har jo fuldstændig ret i, at vi ikke lige pludselig kan reducere vores anlægsudgifter til det halve i forhold til det planlagte. Sådan spiller man jo ikke med den slags udgifter, når det drejer sig om aftaler med konkrete institutioner og konkrete borgere derude.

Så vil jeg ganske kort sige til Jan Andreassen, at jeg oplevede bestemt det budgetseminar, som vi havde i foråret, som et sted, hvor alle deltog i en dialog om, hvordan budgettet skulle komme til at hænge sammen. Det kan godt være, der er andre, der har oplevet det anderledes, men jeg opfatter mig selv som en aktiv spiller i det her spil om prioriteringen.

Tak.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

(Kort bemærkning).

Borgmester Mogens Lønborg: Jeg tillader mig at betragte Jan Andreasens svar som bekræftende. Det var sådan lidt en formulering. Det er da muligt, at der er rekord. Det tillader jeg mig at betragte som en bekræftelse på, at der er et rekordstort anlægsbudget.

Hvad skal man så sige til dem, der ikke kan få plads? spørger Jan Andreasen. Til det er at sige, jamen problemet er, at man i København igennem år via forsømmelser på vedligeholdelseskontoen har opbygget så stort et efterslæb, så man ikke på 1 år kan løse alle de mange års forsømmelser. Det må de, som har siddet i spidsen for kommunen, selvfølgelig så primært tage ansvaret for og sige beroligende til borgerne: Vi skal nok indhente det forsømte, men vi kan ikke gøre det på et enkelt år.

Så synes jeg også, man skylder lige med hensyn til det her anlægsstop at erindre hinanden om, hvad årsagen egentlig var til det. Det var jo sådan set, at man er inde på en aftale mellem Kommuner- nes Landsforening og staten, en aftale, som man sådan set har lagt hovedet på blokken på, at man vil overholde. Det kunne vi ikke rigtig, kommunerne under ét.

Vi sad i realiteten med nøglen til det, vi her i København, for hvis vi havde stemt for det forslag, vi stillede, om at senke skatten med 700 mio., hvilket havde betydet, at vi ikke havde fået anlægsstop, hvilket havde betydet, at vores anlægsramme i år ville være større end de 2,4, det er jo virkelig det paradoksale, at så havde vi faktisk haft en større anlægsramme. Nu får vi ikke aftalen overholdt, og så kommer regeringen med sit indgreb, og det betyder, at vores anlægsramme er mindre, end den ellers ville have været.

Det er ikke at varetage københavnernes interesser specielt godt. Vi havde både kunnet give dem skattelettelse og så en større anlægsramme end det, der endte med at være tilfældet. Det synes jeg sådan set, at Jan Andreasen bør reflektere lidt over.

Og så til Anne Vang. Jeg har aldrig på noget tidspunkt talt om, at vi skulle sætte anlægsrammen ned til 1,5, jeg ved ikke, hvor Anne Vang har det tal fra, andet end at jeg konstaterende har sagt, at 10 pct. af den anlægsramme, der er aftalt til kommunedanmark, den er i alt på 15 mia., er 1,5 mia. Og så har jeg sådan set ikke sagt mere end det.

Jeg håber da, vi kan få lov til at bruge flere penge, men jeg tror, at Socialdemokratiet bliver nødt til at forholde sig til, at vi ikke kan bruge 3,9 mia...

Overborgmesteren (Ritt Bjerregaard): Som borgmesteren så klogt bemærkede før: En kort bemærkning er en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jesper Schou Hansen (V): Jeg skal prøve at se, om jeg kan holde mig til børn- og ungeområdet og så bare sige, at når den socialdemokratiske fientik, Anne Vang, efterlyser, hvor det er, at Venstre bl.a. gerne vil være med til at finansiere, så vil jeg bare lige gøre opmærksom på, at hvis vi eksempelvis tager rengøring og madlavning inden for børn- og ungeområdet, så er der en gevinst på 22 mio. kr. Det vil sige, at inden for de næste 5 år så kan vi altså hente 110 mio. kr., som vi kan bruge til serviceforbedringer for borgerne på det område.

Bare lige for at give et af de mange konkrete resultater, som vi i udvalgsarbejdet har været med til at præsentere.

(Kort bemærkning).

Anne Vang (A): Det er efterhånden ved at blive ganske morsomt. Carl Christian Ebbesen fra Dansk Folkeparti er oppe og sige, at det kommer almindelige folk til skade, hvis vi overopheder økonomien ved at gøre noget så skrækeligt som at renovere idrætsanlæg og bygge skoler.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Efterfølgende er borgmester Mogens Lønborg oppe og sige, at vi skulle bruge 700 mio. kr. på skattelettelser, noget, som mig bekendt også overopheder økonomien, hvis der er tale om en overophedet økonomi. Det er faktisk et lavt bud sammenlignet med, hvad borgmester Pia Allerslev ville bruge på skattelettelser her i sommer i Berlingske Tidende.

Regeringen vil gerne bruge endnu flere penge på skattelettelser. Hvordan kan det være, at man gerne vil overophede økonomien med at bruge penge i privat forbrug, men ikke med at bruge penge til offentlig forbrug, det forstår jeg simpelt hen ikke.

Diskussionen bliver endnu mere mærkværdig, når man påtænker, at vi slet ikke er i en situation med en overophedet økonomi. Enhedslistens Gorm Gunnarsen var jo netop oppe og tale om, at vi er i en situation med en begyndende lavkonjunktur i Danmark, vi er i en situation, hvor der faktisk er begyndende arbejdsløshed i København.

Så siger borgmester Mogens Lønborg, at han ikke vil sætte de københavnske anlægsgudgifter ned til 1,5 mia. kr. Han vil bare gerne sætte de københavnske anlægsgudgifter ned. Jeg spørger så: Hvor meget skal de københavnske anlægsgudgifter sættes ned, og hvad er det, der skal fjernes? Ligeegyldigt hvilket beløb borgmester Pia Allerslev og borgmester Mogens Lønborg mener, der skal fjernes fra de københavnske anlægsgudgifter, så mener jeg, at både salen her og borgerne har krav på at vide, hvad det er for projekter, borgmestrene gerne vil fjerne.

Overborgmesteren (Ritt Bjerregaard): Ja, vi kommer langt omkring, og heroppe har vi bestemt os til, at efter at borgmester Mogens Lønborg har fået sin korte bemærkning, så går vi over til taler-rækken.

(Kort bemærkning).

Borgmester Mikkel Warming: Et par spørgsmål til den borgerlige duo i denne debat.

Jeg går ud fra, at borgmester Mogens Lønborg kan bekræfte, at De Konservative kan bekræfte, at De Konservative engang var et stort parti og derfor også havde to borgmesterposter herinde, det var i begyndelsen af 80'erne. Og at borgmester Mogens Lønborg også kan bekræfte, at en af de to borgmesterposter var skoleborgmesterposten besat med Bent Nebelung.

Så går jeg ud fra, at borgmester Mogens Lønborg også kan bekræfte, at det var under denne borgmester, at man halverede vedligeholdelseskontoen på skolerne og skabte de problemer, man slås med i dag. Man gjorde det som et led i de budgettaltaler, der prægede denne sal, eller rettere sagt skete det hvert eneste år mellem 1981 og 1989, mellem Socialdemokraterne og De Konservative, der styrede byen i de år, hvor økonomien førte lige lukt ud over kanten. For det gjorde man i de år sådan bare.

Jeg stiller det som et spørgsmål, fordi jeg gerne vil have borgmester Mogens Lønborg til at bekræfte, at hans parti har en del af hovedansvaret for, at de københavnske skolebygninger ser ud, som de gør, for det har det.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge Carl Christian Ebbesen og for den sags skyld også borgmester Mogens Lønborg, om ikke de kan bekræfte, at tallene viser meget, meget klart, at arbejdsledigheden i byggefagene stiger voldsomt i øjeblikket, og at det derfor vil være sund økonomi at investere yderligere i anlæg, så man kan få has på den arbejdsløshed, der stiger i modsætning til, at mennesker, veludannede danske murere, bygningsarbejdere, skal gå arbejdsløse og tære på de offentlige kasser. Hvorfor er det en god ting? Det vil jeg egentlig godt have Carl Christian Ebbesen til at svare på.

Så behøver jeg vel ikke at spørge Carl Christian Ebbesen, om ikke det er rigtigt, at man også giver skattelettelser, fordi det vil han sikkert ikke kunne huske, at de har gjort alligevel.

Et spørgsmål til borgmester Mogens Lønborg og Carl Christian Ebbesen: Hvis anlægsbudgettet for 2009 er for stort, hvorfor har de to herrers parti så ikke stemt imod nogen af de poster, der udgør det vedtagne anlægsbudget? Jeg har ikke oplevet, jeg kan ikke huske, ikke erindre at have set, at nogen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

af de to partier har stemt imod de børnehaver, stemt imod de daginstitutioner, stemt imod de skoleprojekter, som udgør det vedtagne anlægsbudget for 2009.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvorfor man ikke har gjort det, når man nu mener, at det er for stort.

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg synes simpelt hen, det er fantastisk at høre den socialdemokratiske ordfører, Anne Vang, stå her og forklare, at så bruger vi så mange penge på anlægsbudgettet, og vi vil gerne bruge endnu flere, og så mangler man penge, og så kommer der pludselig en melding om, at nu har man over 300 mio. kr., man ikke ved, hvad man skal bruge til, og derfor begynder man så at sende julebreve og hilsner ud til alle vores foreninger og institutioner om, at de kan melde ind på det her område.

Er eller andet sted vil jeg bare sige, at når det drejer sig om så mange penge, så er der måske mere grund til at kigge indad i Københavns Kommune på, hvordan vi styrer vores økonomi, og når der er udsving på 200-300 mio. kr. på vores anlægsbudgetter, så er der noget, der virkelig, virkelig tyder på, at der mangler styring på dette område, at der virkelig er behov for styring.

Der synes jeg, at Socialdemokratiet skylder en forklaring på, at man ikke er bødte til at styre anlægsbudgetterne, når et så stort tal kan komme på tale på et forholdsvis sent tidspunkt på året.

Så skylder jeg bare at sige igen til den her diskussion om overophædning, at det er nu engang sådan, at hvis man går ud og overskrider de her rammer, og der er mangel på arbejdskraft, jamen så stiger prisen for at få renoveret boliger. Det er jo også en af de primære årsager til, at det har været svært at gennemføre billig bolig-projektet, at overborgmesteren ikke har kunnet komme igennem med det, fordi det simpelt hen har været dyrt at bygge boliger, end man havde forventet. Det er jo et resultat af, at når markedet går ud og efterspørger alle de folk, der kan mure, så bliver priserne presset op.

Der vil jeg bare sige til Anne Vang, som var inde på, at 350 murete er arbejdsløse i København, at hvis de 350 murete skal mure for 3,9 mia. kr., så får de meget, meget travlt.

(Kort bemærkning).

Borgmester Mogens Lønborg: Til Anne Vang: Vi har ikke sagt, at vi gerne vil sætte anlægsrammen ned. Vi har sagt, at en aftale er en aftale, og Københavns Kommune skal selvfølgelig sørge for, at KL-aftalen overholdes. Der er 15 mia., så det er helt og aldeles urealistisk, at vi kan overholde den aftale, hvis vi får en ramme på 3,9 mia. Derfor bliver alle partier herinde nødt til at finde frem til, hvordan vi så vil honorere en mindre ramme. Der svarede jeg sådan set i forrige indlæg, jeg gør det igen, at den takt, hvori vi får renoveret vores nedslidte, vores forsømmeligheder, bliver lidt mindre, for vi skal selvfølgelig overholde en aftale.

Så lad mig bare citere mig selv og min protokolbemærkning fra Økonomiudvalget: For øvrigt mener jeg, aftaler bør overholdes.

Overborgmesteren (Ritt Bjerregaard): Ja, og vi går så videre i talerrækken, og det er Teknik- og Miljøudvalget. Første taler er Johannes Nymark.

Johannes Nymark (A): Ja, det er jo noget af et emneskifte her efter den voldsomme debat på det seneste.

Jeg begynder med at sige, at gode byrum – det er en overskrift, som mange sikkert kan tilslutte sig – er forudsætningen for, at det gode udeliv i byen kan fortsætte. Der er sket en meget stor forandring i københavnernes vaner og brug af byen. Vi har lyst til at være ude stort set året igennem. Det er vel også baggrunden for, at vi nu har sagt, at man kan have udeservering hele året.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Det forpligter, vi skal bakke op omkring borgernes lyst til at være ude i byrummet. Meget er sket i det centrale København, og meget mere vil faktisk ske. Det bør ikke dække over, at der er meget at gøre i de fjernere områder af byen. Brønshøj og Husum Torv er blevet smukke områder, men det er en dtåbe i havet. Vi må med stor styrke arbejde for, at byrum skabes i hele byen.

Lad mig blot nævne Toftedårds Plads. En stor idekonkurrence blev offentliggjort så sent som i fredags. Dette arbejde må fortsættes, der må afsættes, jeg ved, lokaludvalget vil sige 2 mio. kr. på næste års budget, så ideerne kan blive virkelighed. En udvikling af byens byrum vil udvikle bylivet og gøre det attraktivt at være borger i byen.

Og så til noget, som er meget mindre politisk sexet. Vi hører meget om, og det har vi hørt også her i aften, at vore bymninger forfalder. Men det gælder også gaderne og under gaderne. Cykelstier og gader forfalder, det er nødvendigt at rette op i takt med opretningen af vore bygninger. Det gælder også noget så overset som afløb og kloakker; det rammer ikke avisernes overskrifter. Men det vil det gøre den dag, hvor gaderne og boligområderne bliver oversvømmet. Lad os da have kræfter til også at sørge for, at de lidt skjulte og lidt oversete anonyme dele af vores ansvarsområde bliver tilgodeset.

Morten Kabell (Ø): Det er jo en fornøjelse at kunne gå på talerstolen uden taletidsbegrænsninger, så jeg vil benytte anledningen til at indflytte i min budgettale et par korte konkrete citater med stor relevans for emnet.

Se, den store forgænger i lange taler, vi taler naturligvis om Cubas tidligere præsident, Fidel Castro, fortalte den 7. juli 2005 en kort historie, jeg tror ikke, den varede mere end halvdelen times tid, med stor relevans for, hvad jeg vil sige, og jeg skal citere:

"Un día el Che y yo nos fuimos a jugar golf. Él había sido caudillo para ganar algo en su tiempo de ocio; por mi parte, no sabía absolutamente nada de ese costoso deporte. Ya se había decretado por el Gobierno de Estados Unidos la suspensión y el reparto de la cuota azucarera de Cuba, después de aprobada por la Revolución la Ley de Reforma Agraria."

Og inden formanden begynder at kaste ting i hovedet på mig bagfra, så kunne formanden såvel som andre her i salen måske spørge, hvor relevansen er. Jo, i lighed med talerne af den første cubanske præsident efter landets reelle uafhængighed kan denne aften være både lang og i virkeligheden ganske indholdsfattig. For aftenen er jo ganske rituel, de reelle forhandlinger foregår ikke her, men senere i lukkede lokaler.

Traditionen byder jo også, nå ja, sjældne er de ord, der siges på denne tomme mandagsseance, som får betydning for budgetforhandlingerne. Men derfor skal jeg, selv om jeg ellers har medbragt nogle hundrede sider med relevante citater fra Castro og andre store statsmænd, egentlig bare nøjes med nogle få ord og ellers henvise til hjemmesiden www.votesby.nu/node/801.

For Enhedslistens prioriteter på teknik- og miljøområdet er i virkeligheden ganske de samme, som de hele tiden har været. Vi vil bruge penge på cykelstier, både bredere og flere. Vi vil styrke det lokale miljøarbejde, f.eks. i Agenda 21-centrene, i modsætning til paradeprojekter, som et flertal har lagt op til i forhold til klimatopmødet 2009.

Vi vil ikke acceptere en nedgang i bustrafikken i 2009, København har brug for mere, ikke mindre kollektiv trafik. Vi vil gerne have en ren by og mener, at de ekstra midler, der blev afsat for et par år siden, skal fortsætte. Enhedslisten vil have flere grønne områder, ikke færre og vil på sigt også genåbne åerne, også når det sker på bekostning af biltrafikken. Det kan alt sammen godt lade sig gøre, hvis man vil prioritere ansvaret for københavnernes frem for ansvaret for tilfældige aftaler med regeringen højest.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Overborgmesteren (Ritt Bjerregaard): Ja, Flemming belærer mig om, at der er noget, der hedder referenter herinde, og for nu ikke at få en stor ekstraregning, så ville vi gerne have teksten udleveret.

Bjarne Fey (F): Jeg skal ikke gøre det meget længere end forgangen, men nok ikke så poetisk. Jeg vil sige, at SF ved dette års budgetforhandling inden for teknik- og miljøområdet vil lægge vægt på tre ting. Det ene det er en fortsættelse, udbygning af klimapolitik for alle. Det er en trafikpolitik i børnehøjde, og det er et ønske om, at vi sammen i fællesskab får formuleret en ny boligpolitisk strategi i København.

Klima for alle, her har vi tre punkter, vi gerne vil gå ind og arbejde med. Det ene er selvfølgelig en styrkelse og udbygning af vores Agenda 21-centre, men vi vil også meget gerne se, at vi får opbygget et kampagnekontor, der vil gå ud og lave strategiske indsatsområder i bydelene, hvor man i samarbejde med Agenda 21-centrene kan gå ud, og skal vi sige, lave oplysningsarbejde på et højt professionelt niveau. Vi vil have alle borgere inddraget i en fornuftig klimaaegeren.

Vi vil gerne have, at vores energipuljer fortsættes, ud over hvad vi har afsat af penge til, at det udbygges, også gerne med ordninger, sådan så boligselskabet kan træde, gerne på fifty-fifty-ordninger, sådan så vi får lagt pres på, at vores boliger i København sådan set bliver energiregule.

Vi ser også gerne et tredje initiativ, der er på linje med Morten Kabell, at Københavns grønne profil skal styrkes. Jeg vil godt sige, vi vil godt sige, vi godt vil støtte bare nogle helt konkrete eksempler som Fælledparken og Anager Strandpark, at vi får tilvejebragt finansiering til at løse de opgaver der.

Vi er også ganske positive over for strategien omkring lommeparker i byen, og så vil vi også gerne sige, ligesom Enhedslisten siger, vi vil gerne kæmpe for, at der kommer flere boldbaner, fodboldbaner i byen.

Trafikpolitik vil vi gerne have en styrkelse eller intensivering af vores gode trafikplaner, sikre skoleveje, vi vil godt have en udbygning af dem. Vi vil også gerne udbygge dem til, at det drejer sig om at få en samlet strategi på, hvordan sikrer vi, at vores børn kan færdes fornuftigt, trygt, sikkert, ikke kun til skolerne, men også daginstitutioner, fritidshjem, men også idrætsinstitutioner og kulturinstitutioner. Hvad er det for nogle ting, vi kan gøre for at sørge for, at vores børn kommer trygt og sikkert sammen tilbage.

Jeg tror, det er en af årsagerne til, at en del forældre eller familier vælger at flytte fra København, når de kommer lidt op, ud over de måske får flere penge på lommen, det er, at de søger ud på landet for at få en tryghed i deres børns opvækst, tryghed i trafik i forhold til, hvad deres børn laver i deres fritid.

Så endelig omkring det der med en ny boligpolitisk strategi, nej, det er ikke nej til billige boliger, SF er stadig væk tilhænger og støtter og arbejder for billige boliger i København. Men man kan sige, billige boliger på mange måder sætter dagsordenen her på Rådhuset, nogle gange lige en tand for meget. Det var rigtigt set, da den blev lanceret, men jeg mener også, at der skal flere initiativer til for at løse de udfordringer, der er.

Der er mange forskelligrettede udfordringer på nuværende tidspunkt. Ifølge oplysninger fra LLO Storkøbenhavn overgår ca. 4.000 private udlejningsejendomme fra omkostningsbestemt til markedsbestemt husleje, og det er muligt, når renoveringerne overstiger en vis procentsats. Det trækker i den forkerte retning. Det er for øvrigt en lovgivning, De Radikale har været med til at gennemføre. Det er ikke særlig godt, 4.000 boliger, det er altså mere, end hvad vi har haft som målsætning over 5 år næsten, det er 4.000 om året, undskyld, skal jeg lige sige.

Det er lidt svært at få bekræftet alle tallene, men det er det her leje, vi snakker om.

Desuden kan vi sige, at i København er boligsmængden steget med 8.200, antallet af beboede boliger er kun forøget med 2.789, mens tomgangen er øget med 5.411. Det betyder, at 66 pct. af periodens københavnske nybyggeri er gået til tomgang. Det er en anden udfordring, vi har her i byen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

17.700 boliger har ikke tilmeldte borgere på adressen, en tredje problemstilling.

Så har vi konjunkturerne, som også trækker den anden vej. Hvis vi lige kigger ud over den anden grænse, altså københavnergrænsen, så ligger der altså op til flere hundrede og måske tusinder af boliger, der ligger til det, vi kalder 5.000 kr.s grænsen, som billig bolig-projektet har som målsætning.

Vi har et problem med at få lavet almene boliger. Almene boliger er sådan set det eneste, der kan garantere for, at prisen er lav. Vi kan jo se, hvordan andelsboligerne nu er blevet spekulationsobjekter og ryger op med raketar.

SF vil gå til budgetforhandlingerne om, at vi skal lave, hvad vi kalder, en boligkommission, en tænketank eller whatever, men vi skal have lagt hovederne i blød. Vi skal simpelt hen sige, hvordan kan vi få ordnet de problemstillinger, der er her. Vi tror ikke på, at billig bolig-projektet, billig bolig-kampen er det eneste redskab, jeg tror ikke, det er et tilstrækkeligt redskab til at løse de udfordringer, vi har om at give billige boliger til folk, der bor og arbejder i København.

Og det er det, vi prøver at anbefale, der kan man godt gå ud over byens grænser. Vi synes, vi skal åbne op for en dialog med omegnskommunerne, vi synes, vi bliver nødt til at lægge op til en offensiv dialog, en konstruktiv dialog med Folketinget. Det er en fælles opgave at løse billig bolig-projektet, ikke kun snævert Københavns Kommune, men mere bredt set.

(Kort bemærkning).

Lars Dueholm (V): Jeg vil også komme med et par enkelte bemærkninger inden for TMU-området.

København lukker sig om sig selv i disse år, København trækker sig sammen om sine egne mikromiljøer uden hensyntagen til resten af hovedstadsregionen og til resten af landet. Eksemplerne her på er flest og tydeligst inden for borgmester Klaus Bondams område. Man kan jo nævne i flæng en aftale med staten om optørelse af nødvendige parkeringspladser til byens kulturinstitutioner, når byen får gæster, brydes uden nogen form for skam i livet. Man stiller forslag om længere tid med rødt lys, når man i København synes, der er biler nok, uden hensyntagen til, at byens arbejdspladser skal bruge medarbejderne, og til nabokommunerne, der får længere bilkøer.

Man kan nævne overborgmesterens fuldtændig manglende engagement i byens største trafikale udfordring, at skaffe midlerne til en havnetunnel. Man kan nævne det næsten vedtagne forslag til ned-sættelse af hastighedsgrænserne på veje, hvor trafikken til og fra byen færdes. Selv på omfartsvejen Ring 2 vil man lave en hastighedsnedsættelse, men den vil kun føre til, at trafikken søges på de mindre veje, hvor den giver langt større gener.

Der er afskaffelsen af parkeringspladser til byens borgere og gæster, eller den omstændighed, at man tager de høje parkeringspriser i brug om natten og om aftenen, hvor så restauranterne og forlystelserne ligger tomme hen. Der er projektet om at lukke Nørrebrogade til gene for beboerne i de omkringliggende gader, og sidst, men ikke mindst, er der forslaget om bompenge for byens beboere og gæster, der har brug for at transportere sig i bil ind og ud af København.

Jo, København trækker sig sammen om sig selv og vender ryggen til resten af hovedstaden og til resten af landet. I Venstre synes vi, det er synd og skam.

(Kort bemærkning).

Borgmester Klaus Bondam: Tak for det. Jeg skal blot starte med at kvittere både over for Johannes Nymark omkring arbejdet med byrum og over for Bjarne Fey fra SF. Det glæder mig, at SF vil være med til løftet omkring både Fælledparken og Anager Strandpark og arbejdet med lommeparker og grønne indsatser.

Jeg har lyst til at benytte den her lejlighed til at gøre reklame for den klimakampagne, vi lancerede i fredags, som faktisk indbefatter noget af det, som SF vil arbejde for i de kommende budgetfor-handlinger, nemlig en meget stærk borgerrettet klimakampagne. Det findes på www.klimakb.dk.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Så vil jeg sige, at vi fra radikal side hellere end gerne deltager i nogle boligpolitiske drøftelser. Vi har også med sorg konstateret de aflyste udbud i den almene sektor, og netop af samme grund indgår Det Radikale Venstre jo også i det boligpolitiske flertal på Christiansborg, som jo netop ser på, hvordan vi kan løse grebet om den almene sektor.

Så vil jeg blot sige om de her 17.000 tomme boliger, som der refereres til mange gange, at 93,7 pct. af byens boliger er beboet på helårsbasis, 2,7 pct. af boligerne, det svarer til 8.000, ja, det er altså boliger, som er beboet på særlige vilkår, hvor kommunen accepterer, at der ikke er tilmelding på folkeoplysningsregisteradresse. Det kan være genhusningslejligheder, det kan være hemmelige lejligheder, det kan være universitetet og andre læreanstalters lejligheder osv. osv.

Endelig så er der altså 2 pct. af lejlighederne, 5.800, det er boliger, som står kortvarigt tomme på grund af flytninger, dødsfald m.v. Det er måske ikke så mærkværdigt i en by med næsten 300.000 lejligheder. Endelig er der 1,6 pct. af boligerne, 4.700 boliger i nybyggeri, som ikke er indflyttet.

Så disse tal var blot til lidt opklaring af de her 17.000, der florerer i debatten.

(Kort bemærkning.)

Anne Vang (A): Jeg vil kvittere for, at SF's Bjarne Fey nævner, at SF stadig er for billige boliger og også nævner, at SF stadig væk er for billige boliger ved Kløvermarken.

Jeg vil dog sige til de kommentarer, der er faldet om, at der i dag skulle være mindre brug for billige boliger i København ifølge SF, at der er jeg helt, helt, helt uenig. Når der er kommet flere tomme boliger i København, har det dels de årsager, som borgmester Klaus Bondam nævner, dels afhjælper det slet ikke problemet med billige boliger. Der er jo ikke tale om billige tomme boliger, der er tale om dyre tomme boliger. Problemet er jo netop, at vi i København ikke kan tvinge private bygherrer til at bygge billigt. De bygger dyrt, og de bygger sådan, så københavnere ikke kan flytte ind.

Jeg skal bare lige nævne et faktum, nemlig at der i 2025 vil være 45.000 flere københavnere. Det viser med al ønskelig tydelighed, at der er behov for, at vi skaffer boliger i København. Hvis ikke vi hvordan det går med markedet. Så vil det være sådan, at boligerne bliver endnu dyrere, end det er i dag, og så vil det være sådan, at almindelige mennesker bliver presset ud.

Det har vi ikke lyst til at acceptere i Socialdemokratiet. Vi har ikke lyst til at acceptere det, fordi det betyder, at vi ikke kan skaffe arbejdskraft til vores offentlige sektor. Vi har ikke lyst til at acceptere det, fordi vi ønsker, at København skal være en by med plads til alle. Vi har slet ikke lyst til, som SF lægger op til, at tørre ansvaret af på omegnskommunerne.

(Kort bemærkning.)

Jesper Schou Hansen (V): Jeg undrer mig blot en smule over retorikken fra den socialdemokratiske fientik Anne Vang, hvor det er, hun mener, at bygherrerne bygger dyrt. Jeg vil bare lige gøre opmærksom på, at det gør Fonden for Billige Boliger så sandelig da også. Det lykkedes jo ikke dem at bygge en eneste bolig til 5.000 kr. om måneden. Faktisk var de nødsaget til at sælge mere end 2/3 af boligerne til fuld skrue i et opskruet københavnsk boligmarked, for derefter at bruge overskuddet på at subsidiere de sidste 12 boliger for at få dem ned, ikke engang på 5.000 om måneden eller noget, der bare mindede om at være i nærheden af det. Så er man endda efterfølgende nødsaget til at gå ind og dække halvdelen af renteudgifterne for de pågældende, der bor i boligerne de næste 10 år.

Så det er altså rundt regnet alle, der bygger dyrt, og det er der en årsag, nemlig at det er det, der er prisen for at bygge. Der er ingen lette løsninger, når det gælder billige boliger til københavnere. Det troede jeg efterhånden var gået op for selv de mest forbenede socialdemokrater.

(Kort bemærkning.)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Peter Schlüter (C): Jeg kan så konstatere, at Anne Vang udmærket er klar over, hvordan de frie markeds kræfter de fungerer, og at der sådan set er tale om et frit marked. At Anne Vang så samtidig har det svært med det frie markeds mekanismer og det frie marked, det er så en anden sag, og det kan vi så snakke længe om. Men skal vi ikke bare være glade for, at vi har et frit marked.

Så må vi se, om behovet for at kunne huse 40.000 flere københavnere om 20 år eller om 10 år, om den prognose nu også holder stik, så længe byens øverste politiske ledelse systematisk forhindrer alle mennesker i at komme til og fra byen.

(Kort bemærkning.)

Anne Vang (A): Jeg kan fortælle Peter Schlüter, at jeg har lige så svært ved det frie boligmarked, ved friheden, som skaffer os dyre boliger, som politikerne i New York, en by i guds og neokonservatismens eget land, har. De har nemlig så svært ved friheden på boligmarkedet, at de sørger for, at politikerne kan stille krav om billige boliger.

Jeg har lige så svært ved friheden på boligmarkedet, der gør, at almindelige mennesker ikke kan få foden indenfor, som politikerne har det i Frankrig, Tyskland, England og alle mulige andre af de lande, vi normalt sammenligner os med. Så svært har jeg ved, at vi har en frihed på boligmarkedet, der gør, at almindelige mennesker ikke er i stand til at skaffe sig en bolig i København. Så ja, jeg har utrolig svært ved den frihed på boligmarkedet.

Så kan jeg sige til Jesper Schou fra Venstre, at Fonden for Billige Boliger ganske rigtigt er nødt til at bygge markedsboliger for at kunne finansiere billige boliger. Jeg synes sådan set, at vi skylder Fonden for Billige Boliger en stor tak for, at den som privat bygherre går ind og tager et socialt ansvar og sikrer, at der dog er billige boliger til nogle københavnere.

Det synes jeg er godt, og det synes jeg, at vi skal være glade for, i stedet for som Venstre at beklukke, hvers gang en privat bygherre går ind og tager et socialt ansvar. Ganske som man beklukkede Carlsbergs motiver, da de annoncerede, at de ønskede at bygge 300 billige boliger.

(Kort bemærkning.)

Jesper Schou Hansen (V): Jeg har sådan set ikke noget imod, hvis nogle mæce har lyst til at forære noget væk til andre, det står dem jo frit for, så jeg sidder heller ikke og hylér, når Bikuben Fonden bygger boliger, der er subsidiert. Jeg hylér heller ikke, når Nørden bygger kollegier til 1,25 mio. kr. stykket, som en studerende aldrig vil have mulighed for at betale uden en kraftig subsidiering, på ingen måde.

Men jeg står bare og gør opmærksom på, at hvis der er nogle socialdemokrater, der kan bygge til en omkostningspris på 5.000 kr. om måneden, så tager de ganske fejl, det kan bare ikke lade sig gøre at bygge til de priser. Jeg prøver sådan set bare at rive Socialdemokraterne ud af den vildfarelse.

Så er jeg til gengæld uenig med dem, der mener, at vi har et frit boligmarked, i hvert fald hvis det gælder et frit boligmarked i København, eftersom omkring 80 pct. af boligerne i København ligger under en eller anden form for statsregulering. Netop det problem gør rent faktisk, at vi ikke har en fri prisdannelse på boligmarkedet i København, og det gør jo, at når folk efterlyser en bolig, må de ned i de sidste 20 pct. ejerboligmarked, som er det reelle frie boligmarked i København.

Og så er det vel ikke så pokkers svært, at når man placerer hele efterspørgslen på kun 20 pct. af boligmarkedet, så får man kæmpeproblemer.

Så bare et lille kuriosum. Jeg synes godt nok, at det er underligt, at USA skal betegnes som neokonservativt, og især når det er New York, der skal fremhæves som neokonservativt, i betragtning af, hvilke borgmestre New York har haft gennem en årrække, den nuværende undtaget.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Vi går videre i talerækken. Vi går over til Beskæftigelses- og Integrationsudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Gorm Gunnarsen (Ø): Socialdemokratiets Jan Andreassen mente i gårsdagens Politiken, at forudsætningen for den gode integration er begrænsningen af københavnernes muligheder for at gifte sig med mennesker, der ikke er fra EU. Andreassen forklarede fremgang for integrationen med, at Pogh-regeringen har gjort så meget for at holde ikkeeuropæere ude af den københavnske befolkningsmasse. Den forklaring holder ikke.

I stedet for at tage stilling til, hvilken etnisk sammensætning københavnere bør have, ville jeg foretrække, at vi diskuterede, hvilke faglige kvalifikationer og hvilke arbejdspladser vi, og dermed mener jeg så alle københavnere, har brug for i fremtiden. Vi har ikke brug for en politik, der starter med at definere etniske kriterier for adgang. Vi har brug for en integration, der starter med respekten for københavnernes etniske identitet, og som sætter ambitiøse mål for københavnernes læring og uddannelse.

Udviklingen af faglige kvalifikationer forudsætter trykke skoler og daginstitutioner, hvor alle børn behandles med respekt og dermed kan udvikle det selvverd, som skal til for at klare sig i en storby. Respekt betyder, at børnenes særlige forudsætninger anerkendes, anerkendelsen af det særlige ved den enkelte er ikke muligt at sikre i selv det bedst opstillede udbudsmateriale.

Bespisning af småbørn er simpelt hen ikke noget, der bør sættes på kontrakt med eksterne leverandører. Tæt kontakt med daginstitutionens øvrige personale og dens børn er forudsætningen for, at det personale, som har hovedansvaret for børnenes spisevaner, kan fungere optimalt.

Udbud og udlisicering i kommunens nære omgang med borgerne vil uvlkårligt bryde nærheden og skabe distance. Udlisicering vil sende et signal til borgerne om, at vi faktisk ikke kerer os tilstrækeligt om dem til at ville lytte til deres særlige behov. Vi vil gøre omsorg til en metervare i stedet for en relation.

Når flertallet i BTU i disse måneder overvejer at udlisicere jobcentre og beskæftigelsesindsats, vil det være meget svært at sikre respekten for de borgere, der kommer i kontakt med systemet.

På pladsen ved siden af Andreasens artikel var borgmester Hougaard med til at kritisere regningens meget omfattende dokumentationskrav til jobcentre. Disse dokumentationskrav er jo uløseligt forbundet med at forberede udlisicering. Men kritikken af bureaukratiet rettes ikke mod ondets vittigheder rod, nemlig at staten pålægger kommunerne meget omfattende udgifter til kontrol og afrapportering for dermed at kunne bane vej for udlisicering. Udlisicering af den nære borgerkontakt er serviceforværende og kvalitetsforringende.

Vores overborgmester lagde i sin tale vægt på, at integrationen skal fremme lige muligheder for alle. Det er et mål, som Enhedslisten deler. Når kommunen indimellem vedtager en politik, der betyder ulige behandling af borgerne, vil vi gerne af med den politik.

I dette skoleår er kommunen slået ind på en diskriminerende sprogpolitik. De historiske erfaringer med diskriminerende sprogpolitik er ikke gode. For 32 år siden, i 1976, skød det sydafrikanske politi over 500 skoleelever, der protesterede mod en diskriminerende sprogpolitik. Eleverprotesterne blev begrundelsen til enden på apartheidsystemet; det var også begyndelsen på mit eget politiske engagement. Jeg brød mig ikke om, at mine sydafrikanske kolleger blev myrdet, og jeg identificerede mig med deres ønske om lige adgang til uddannelse uanset etnisk herkomst og var med til at stifte Sydafrika Aktionson.

Da Sydafrika Aktion 16 år senere, i 1992, var blandt værterne for Nelson Mandela i København, lykkedes det for os at organisere et besøg for Mandela på Gasværksvejens Skole på Vesterbro. Gasværksvejens Skoles elever havde mange forskellige sprog. Derfor mente vi, at et besøg af en både populær og principfast mand, der havde sat sig for at bygge et ikkeaceradelt land med 11 officielle sprog, kunne give dem det trykstød, der skulle til for at klare sig i et disproget land, hvor det efterhånden var normalt at møde dem, der taler dansk med accent. Et par gange har jeg faktisk mødt tidligere elever, der sagde, at Mandelas besøg var noget af et lyspunkt i tilværelsen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

I Danmark har vi kun ét officielt sprog, og mange får faktisk også lært et brugbart engelsk. Det er så mange her i København, at vi faktisk betegne flertallet af de københavnske børn som tosprogede. Men skolen er klart for dårlig til at sikre, at alle har tre sprog.

Jeg er af den opfattelse, at det ville være en meget stor fordel, hvis alle disse tosprogede børn kunne ordentligt dansk og f.eks. vidste, at håndens midterste finger faktisk har et navn, der ikke er engelsktalende bryder sammen, hvis de bruger den første stavelse i den alment anvendte betegnelse for fjrmævnte finger.

Endelig ville det være en fantastisk ting, og det er den centrale pointe, hvis skolen faktisk sikrede, at de kunne et tredje sprog. Dette tredje sprog kunne være tysk eller fransk, men jeg mener, at det bestemt lige så godt kunne være, ja faktisk hellere være arabisk, tyrkisk, spansk eller kinesisk også. København er velsignet med rigtig mange børn, der har kompetencer i disse verdenssprog med hjemmefra. Det er i mine øjne kun uformu, der leder til, at disse sprog ikke er sidestillede og ligeværdige som tredjesprog.

Desværre er det sådan, at landets undervisningsminister med sin rigide tolkning af folkeskolelovens § 5 viser en særlig forkærlighed for uformuen. Uformuen burde dog kun være knyttet til den fløj, som siden 2001 har valgt diskrimination af ikkeeuropæere som politisk projekt.

I juni måned 2008, 16 år efter Mandelas besøg på Gasværksvejens Skole, stemte alle partier undtagen Enhedslisten for at indføre brugerbetaling for modersmålsundervisning for ikkeeuropæere. Det er diskrimination, når børn med europæiske modersmål kan få gratis undervisning, mens børn med ikkeeuropæiske modersmål må betale. Det er ikke kun diskrimination, det er også en bagstræberisk og konflikthæmmende sprogpolitik. Brugerbetalingen sender det signal, at samfundet opfatter ikkeeuropæiske kompetencer som uanvendelige. Folk med lavt selvverd, og dem har vi desværre mange af, kan derfor få det indtryk, at den med det brugerbetalte sprog forbundne emicitet er mindreværdig.

Jeg håber derfor, at budgetforhandlingerne kan lede til, at der findes 5 mio. kr. i budgettet for 2009, så en afskaffelse af den diskriminerende brugerbetaling kan finansieres. Det vil signalere, at København er en by for alle os, der bor her og ikke kun for europæerne iblandt os.

Tak for ordet.

(Kort bemærkning).

Lars Rasmussen (V): Det var lige Gorm Gunnarsen, der fik mig herop. Noget af det, Gorm Gunnarsen sagde, var også meget sjovt.

Men det, som ikke var så sjovt, det var en lille hentydning til en sammenligning med apartheidstyret i Sydafrika. Jeg håber, at det var for sjov; for ellers var det absolut et nyt lavpunkt i debatten, hvis det flertal, der er herinde, bliver sammenlignet med den diskrimination, der foregik dernede.

Jeg vil bare spørge Enhedslisten, der som de eneste stemte imod brugerbetaling for modersmålsundervisning, om den tanke overhovedet ikke har strejft dem, at den undersøgelse, der blev lavet af modersmålsundervisningen for københavnske elever, ikke kunne dokumentere en effekt, når vi i forvejen ved, at over halvdelen, omkring halvdelen af samtlige børn, hvis forældre er tosprogede, ikke kan læse og skrive et ordentligt dansk.

Borgmester Jakob Hougaard: I min tale vil jeg prøve at vende tilbage til debatten om budgetter og de ønsker, som man på beskæftigelses- og integrationsområdet faktisk er kommet frem til at anbefale her i budgetforhandlingen.

Vi har jo også for nylig haft en, synes jeg, ganske udmærket debat om integration, da vi havde vores statusrapport, og det er jo også et emne, vi kommer til at vende tilbage til inden for en lang række af de andre politikområder, som vi har været inde og vende her i debatten.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Se, når vi har lavet en aftale om en beskæftigelses- og integrationspakke her for i år, så har vi valgt det vigtige. Man kunne også have valgt en lang liste med alle mulige forskellige forslag af præsentere, som man også har valgt i nogle udvalgs, men vi har altså valgt at fremlægge en jobplan for indvandrere, som er, synes vi, det vigtigste, vi kan få lavet på dette område i fremtiden.

Det handler dybest set om at udnytte potentialet, der er i tiden, at ride på bøjen, som man kan sige, eller som et dejligt slogan fra 1960 fra Socialdemokraterne: "At gøre gode tider bedre", udnytte den gode beskæftigelse til at få nogle af indvandrerne i arbejde. Det er den her jobplan faktisk med til.

Den her plan handler faktisk dybest set om at prøve at få indvandrerne hurtigere ud på virksomhederne i stedet for at have beskæftigelsescentre, hvor man træner, at man er på en arbejdsplads, ja, så er meningen med den her plan, at man skal ud på virksomheder i partnerskaber med virksomhederne og faktisk fungere på en virksomhed i forhold til den træning.

Det er et helt nyt element i kommunens beskæftigelsespolitik, som vi her vil prøve at hjælpe indvandrerne til. Det er et omlæg af beskæftigelsespolitikken, som vi tror på er meget, meget positivt. Vi har fået positive tilbagemeldinger fra virksomhederne, som er meget interesseret i at samarbejde med os om at lave sådan et samarbejde.

Jeg synes, det er vigtigt, at den her pakke også indeholder initiativer, som kan hjælpe særlige grupper i arbejde. Nogle af de grupper, der har været meget omtalt også i dag og i medierne, ja, det er gruppen af unge indvandrerdrøge, som jo ofte ender i ballade og i forskellige former for problemer, som man kan læse om. Det er altså en gruppe, vi kan hjælpe med fritidsjobs og forskellige initiativer i den her pakke.

Vi hjælper også det, man kalder for familieforsørgede indvandrermodre, som i virkeligheden går derhjemme og er lidt isolerede, har brug for at bryde isolationen og komme ud på arbejdsmarkedet. Den plan vil vi også adressere og hjælpe med de her initiativer i jobplanen.

I det hele taget er en jobplan, som også er en integrationsplan, en menneskelig investering, ikke alene i forhold til næste generation, det kan være drengene, men også i den næste igen. Det kan være kvindernes børn, en plan, der giver arbejde og selvværd for dem, der kommer i job, og som også er med til at bryde den kulturelt skæve og sociale arv, som vi også ser i København.

Her tænker jeg bl.a. på de unge indvandrerdrøge i Mjølnerparken, som er temmelig langt fra arbejdsmarkedet. De redder skal hjælpes, som der står i planen, med en jobbus, som kan hjælpe dem frem til f.eks. at blive truckførere i Silvan eller togfører i DSB, komme ud på nogle virksomheder på Vestegnen og få nogle netværk, som er rigtig vigtige for at fastholde tilknytningen til et arbejdsmarked.

Vi vil have, at flere skal gå fra at være udsat, kan man sige, til at blive ansat, ved at lave nogle initiativer i samarbejde med fængslerne for dem, som kommer på kant med loven og får det problem, at de får en plet på straffeattesten.

De udsatte indvandrermodre er også overrepræsenteret blandt de fattige københavnere, og det har vi også adresseret i den her jobplan, et andet tema, som har fyldt meget også i budgetforhandlingerne, nemlig marginaliseringen og fattigdom her i København. Her er faktisk mulighed for ved at lave en målrettet indsats over for indvandrermodre og fattige mødre, at man faktisk kan hjælpe på de tendenser til marginalisering, som vi ser.

Mange af indvandrerne bor jo i vores almene boligområder og har meget få netværk, møder ikke rigtig danskere i arbejde, og dem kan vi altså også få fat på ved den her jobplan. Vi skal sådan set gøre det attraktivt, at man ikke bare er på kontanthjælp af kommunen og står bagest i ledigheds køen eller er på husholdningspenge af manden og lever efter de traditionelle normer i hjemmet. Vi tilbyder et job, en vej ud af fattigdommen og flere netværk, og det er det, som for rigtig mange af dem, som man kan hjælpe på den her måde, er en helt afgørende vej ind til et ganske almindeligt liv som forsøger for sig selv og også sin familie.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Det var så i forhold til, kan man sige, de menneskelige aspekter ved den her plan. Det er naturligvis også, og det skal man også nævne, når vi har budget, en økonomisk fordel for kommunen, vi vil hjælpe med at tiltrække arbejdskraft til virksomhederne, og det mangler de i de her tider. Vi vil også kunne hjælpe med, at borgere går fra at være på offentlig forsørgelse til at kunne have et arbejde og kunne betale skat. Det vil også give grundlag for endnu sundere økonomi i København. Det vil faktisk også betyde, at man vil kunne spare en del penge fra kommunen i forhold til kontanthjælp. Derfor er den her plan også en investering.

For mig er det helt klart, at når vi har budgetforhandling, så skal vi investere og investere klogt i de forskellige ting, man kan iværksætte. Jeg håber på, at hvis vi kan få opbakning til at lave den her jobplan, så kan vi vride sidste solstrålehistorier ud af den højkonjunktur, som vi nok ikke længere kan tage for givet, når vi ser på tendenserne her i Danmark.

Derfor er det netop nu, at man skal lave sådan en jobplan og ikke om et år, hvor det kan være meget sværere, det er faktisk et rigtig vigtigt budskab, når det gælder lige præcis den her plan. Om et år kan det godt være, at det er blevet for sent.

Så jeg håber på, der vil være en opbakning her i budgetforhandlingerne til at iværksætte det her initiativ og i virkeligheden sørge for, at vi vender en udvikling og gør en god tid endnu bedre, som det gamle slogan for Socialdemokraterne lød. For øvrigt var det et slogan, der gav Socialdemokraterne 42 pct. ved valget.

1. næstformand (Mona Heiberg): Og Peter Schlüter, nu er det for en kort bemærkning denne her gang.

(Kort bemærkning.)

Peter Schlüter (C): Der var en ting i Gorm Gunnarsens retorik, som gjorde det nødvendigt for mig, synes jeg, lige at kommentere Gorm Gunnarsens tolkning af, hvad det egentlig er, vi gør med de tosprøgede, når vi ikke prioriterer modersmålsundervisningen. Det mener Gorm Gunnarsen altså er en diskrimination af de tosprøgede. Jeg mener ganske omvendt, at det er ønsket om inklusion, der ligger bag, at man ønsker, at de skal have de bedst mulige sprogfærdigheder, de bedste muligheder for at klare sig i det danske samfund, det er, når vi prioriterer dansk.

(Kort bemærkning.)

Gorm Gunnarsen (Ø): Hvis Lars Rasmussen spørger til, hvad jeg opfatter som grundlaget for, at man har valgt at diskriminere mellem europæiske og ikkeeuropæiske sprog, så er jeg sådan set mest indstillet på at svare med, hvor kan man finde forklaringen på, at man har valgt at opkræve brugerbetaling for at lære arabisk ordentligt i forhold til, at man ikke kræver brugerbetaling for at lære ungarsk ordentligt? Er det sådan undersøgelser af arbejdsmarkedets behov for de to sprog f.eks., der er grundlaget for det? Svaret giver sig selv, der er et skrigende behov for kompetencer i arabisk, og det, at man ikke fra kommunen gør noget mere for at understøtte de mennesker, der faktisk i forvejen har kompetencer for det, det er barokt.

Så svaret på dit spørgsmål det er, ja, jeg opfatter det som ret åbenlyst, at når man vælger europæere eller ikkeeuropæere som kriterium for, om man kan få gratis modersmålsundervisning eller ej, så er det sådan en slags opvarmning til den globale apartheid.

Omkring det her med, hvem jeg opfatter som tosprøget, Peter Schlüter, så opfatter jeg tosprøgede som faktisk størsteparten af vores børn, og jeg opfatter det som et stort problem, at så få af dem lærer begge sprog ordentligt, det være sig dansk, engelsk eller om det nu er arabisk eller hvad de har. Jeg synes, vi skal have et mål, der hedder, at vi lærer alle Københavnske børn tre sprog, og der bør deres modersmål faktisk være et af de tre sprog. Tak.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

(Kort bemærkning).

Lars Rasmussen (V): Jeg forstod, at sammenligningen med apartheidsystemet – hvis Gorm Gunnarsen hører efter og er færdig med at snakke med socialborgmesteren ... det er o.k. Jeg forstod, at sammenligningen med apartheidsystemet ikke var for sjov, men jeg synes simpelt hen, det er for langt ude at bruge den sammenligning. Gorm Gunnarsen ved udmærket godt, at grunden til, at der er gratis modersmålsundervisning for borgere fra Vesteuropa, er, at det har de ret til i forhold til EU. Men det gør det jo ikke bedre, så længe man ikke kan dokumentere, at modersmålsundervisningen hjælper. Jeg har personligt ikke noget imod modersmålsundervisning, det skal sådan set bare ske for egen regning.

(Kort bemærkning).

Borgmester Mikkel Warming: Lars Rasmussen har ret så langt, at det er en lovgivning, en dybt diskriminerende lovgivning, som gør, at man kan lave det absurde, som det jo er at sige, at man får støtte til, og det er gratis, hvis ens modersmål er ungarsk, og det er det ikke, hvis ens modersmål er arabisk. Der er bare ingen, der tvinger Københavns Kommune til at tilslutte sig den lovgivning, kommunen havde valgt at fortsætte modersmålsundervisningen.

Lars Rasmussen hænger sig i de pår undersøgelser, der siger, det ikke har nogen effekt. Jeg vil til gengæld hænge mig i de masser af undersøgelser fra Danmarks Pædagogiske Universitet, der siger, det har effekt, og sådan kan vi ellers blive ved. Man kan også bruge den sunde fornuft, der hedder, at når vi ved, at det handler om at for at kunne lære et fremmedsprog, så skal man have så veludviklede sprogfærdigheder på ens modersmål som overhovedet muligt.

Så kan man stille sig selv spørgsmålet, hvordan man fremmer det. Gør man det ved at afskaffe den gratis adgang til modersmålsundervisning, eller gør man det ved at bibeholde den? Formålet med modersmålsundervisningen er at lære dansk.

Jeg forstår ikke, Lars Rasmussen siger, der ikke er bevis for effekten. Der er heller ikke bevis for, at det har skadet. Så jeg er nødt til at spørge – nej, jeg vil ikke spørge, jeg vil bare konstatere, at der er vi så uenige. For mig er modersmålsundervisningen som minimum noget, der har handlet om at give nogle af de børn, som har skullet lære dansk, nogle bedre forudsætninger for at gøre det. Hvorfor man absolut vil afskaffe det, når man ikke var tvunget til det, det forstår jeg ikke.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Den sidste korte bemærkning i denne runde.

(Kort bemærkning).

Lars Rasmussen (V): Bare ganske kort. Jeg kan ikke forstå, at man ikke i Enhedslisten er belyst over de tal, når der er så mange børn, som er tosprogede, som læser så dårligt, og at man slet ikke, når man kommer fra et venstrefløjsparti, erkender, at der kunne være nogle sociale forudsætninger, der bestemmer, hvor godt man klarer sig. Mig bekendt har mange danske indvandrere ikke fået mulighed for at få gratis modersmålsundervisning i sin tid i Argentina, i USA, men alligevel har klart sig godt på grund af, at de har haft nogle andre sociale forudsætninger, som mange folk fra bl.a. Tyrkiet og Pakistan ikke har haft.

Så vil jeg sige, at det gør det ikke bedre, at bare fordi det er gratis for spanioler og italienere, så skal det også være for resten. Hvis man kunne afskaffe det for dem, så ville jeg meget gerne gøre det, så de også står for egen finansiering.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Borgmester Mikkel Warming, vi venter med de korte bemærkninger nu, vi går videre i talerlisten.

Kim Eskildsen (O): Københavns Kommune har omtrent 19.000 borgere på kontanthjælp. Det i en tid, hvor der vurderes at mangle måske 50.000, måske 100.000 mennesker på det danske arbejds-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

marked. Vi står altså i en unik situation, hvor vi bør og vi kan få de sidste i beskæftigelse. Det bør vi naturligvis for at spare penge på overførslet, øge skatteindtægterne efterfølgende og ikke mindst forbedre de svage københavneres forhold.

Der er desværre en slagside i beskæftigelsessituationen, for mange indvandrere, oftest fra den tredje verden, står uden for arbejdsmarkedet. Det er uacceptabelt, fordi det skaber social uro, og det skaber en situation, hvor utilpassede indvandrere, især unge mænd, skaber utryghed og ballade.

Problemet er, at forudsætningen for den rodløshed, som præger en del af de unge, ikke mindst dem, som i nat eksempelvis hærgede på Nørrebro, er, at der all for længe har hersket en mangel på krav og konsekvenser. Så hver gang vi får en indvandrerkvinde og selvfølgelig indvandrermand i job, gør vi integrationsopgaven en kæmpe indsats og med en kæmpe fordel.

Jeg vil derfor på det kraftigste benytte min korte optræden herinde til at opfordre beskæftigelsesborgmesteren til at sætte ind med helt andre og mere håndfaste midler over for de københavnske kontanthjælpsmodtagere. Jeg vil opfordre til at starte blandt de ca. 19.000 på overførsler og gøre dem det klart, at uddannelse i Danmark heldigvis er gratis, og at der i Danmark er et ual af ledige job, og det er den historisk unikke situation.

Jeg har selv den store fornøjelse at bo oven på en café i Indre København. Der har i flere år været et skilt i vinduet, hvor der står, at der søges en tjener. Gennemstrømningen er enorm der og på mange andre arbejdspladser, og der er altid brug for en ny mand eller kvinde. I min café er ejeren tydeligvis af mellemstlig afstamning, og mange af de ansatte er ligeledes. Så vi er ikke ude i noget om, at der er tale om diskrimination, fordi ikke alle indvandrere eksempelvis er i arbejde, jeg tror, det er noget helt andet, der er galt.

Jeg vil derfor igen opfordre beskæftigelses- og integrationsborgmesteren til at hjælpe flere i arbejde. Prøv selvfølgelig først med en venlig hånd, det har vi jo gjort i mange år, men også en bestemt hånd, men gør det klart, at der er brug for alle, og derfor skal alle stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Der er et stort økonomisk potentiale, der er også et kæmpe menneskeligt potentiale, hvis vi får alle med.

Min vision for København anno 2009 er, at alle københavnere kommer i gang, alle former for passiv forsørgelse ophører, det er min opfordring.

(Kort bemærkning).

Borgmester Jakob Høngaard: Det er rigtigt nok, at vi har knap 19.000 borgere på kontanthjælp i Københavns Kommune, men det er for en stor dels vedkommende ikkearbejdsmarkedsparate ledige, og der skal meget til, før man ude på arbejdsmarkedet synes, at de er klar til at tage et job på normale vilkår.

Det, man skal være opmærksom på i forhold til beskæftigelsen, er, at 80 pct. af dem, som kommer igennem døren på jobcentret, faktisk er ude igen efter få måneder, der er et enormt flow af mennesker, som skifter job, og som hele tiden udnytter mulighederne på arbejdsmarkedet. Og så er der en stor gruppe, som har svære muligheder. Den gruppe er historisk lille, og det er derfor investeringen netop i den gruppe med den her jobplan er rigtig og vigtig netop nu.

Jeg er glad for, at også Venstre er med i vores beskæftigelsesaftale og har indset, at det er vigtigt også at satse på nogle af de mere menneskelige sider og den håndholde indsats i forhold til at nå nogle af de her grupper. Der skal være en mere personlig kontakt til de ledige i samspil med virksomhederne, og altså også i denne her aftale er ude på virksomhederne for, at det kan lade sig gøre, for at virksomheden også kan se, at den her medarbejder er en ressource.

Derfor er det rigtig vigtigt at understrege, at den indsats ikke bare handler om krav og forventninger, men også om en hjælpende hånd til mennesker, som mangler netværk og har problemer med at være på arbejdsmarkedet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

(Kort bemærkning).

Margrethe Wivel (B): Det var Kim Eskildsen, der fik mig herop med sit forslag til håndfaste metoder, som beskæftigelsesborgmesteren skulle til at gribe fat i.

Jeg kan så fortælle Kim Eskildsen, at der er skam håndfaste metoder, og de bliver ikke påbudt af vores beskæftigelsesborgmester, men fra ministerielt hold. F.eks. sådan noget som 300-timers-reglen. Jeg arbejder til daglig med udsatte flygtninge og indvandrerkvinder og oplever en hel del i matchgruppe 4 blive ramt af 300-timers-reglen, i sidste ende også blive sat på gaden af 300-timers-reglen.

Jeg er med på, og derfor synes jeg, det er rigtig fint, at man fra Beskæftigelses- og Integrationsudvalgets side arbejder med jobplaner, der netop skal få de her kvinder i arbejde, fordi det er vejen ud af social marginalisering, og det er vejen frem også for deres børn.

Jeg kunne så i den sammenhæng godt have lyst til at sige socialøkonomi, tænke mere i de baner at udvide arbejdsmarkedet. Når vi skal have fat i matchgruppe 4 og forhåbentlig også kunne gøre matchgruppe 5 arbejdsmarkedsparat i den sammenhæng, så bliver vi også nødt til at udvide arbejdsmarkedsbegrebet. Inklusion på arbejdsmarkedet, men ikke nødvendigvis i ordinære stillinger fra første hånd.

(Kort bemærkning).

Signe Goldmann (P): Det var også Kim Eskildsen, der fik mig herop igen i forhold til sådan en eller anden logik, der siger, at hvis man har nogle job et sted, og man har nogle arbejdsløse et andet sted, så burde det hele være så nemt, og så kan de arbejdsløse jo bare tage jobbene. Hvis man tror, at tingene er så nemme, så vil jeg sige, at man er dybt, dybt naiv.

Claus Hjort var ude og sige noget af det samme for nogle år siden i et fjernsynsprogram, hvor han fik lov til at komme i praktik som jobkonsulent og skulle få nogle folk i job. Så vidt jeg husker, så målte han også erkende, at det var noget sværere end den der logik, der bare hed, at her har vi et job, og her har vi en arbejdsløs.

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Til borgmester Jakob Hougaards orientering kan jeg lige meddele, at Kim Eskildsen repræsenterer Dansk Folkeparti i aften. Det kunne borgmesteren selvfølgelig ikke vide. Derfor vil jeg også blot sige her, at jeg kan bekræfte, at det er Dansk Folkepartis holdning, at der skal gøres noget i forhold til de 19.000 kontanthjælpsmodtagere, som vi har i København, og at vi skal bruge de fremtidige måneder på at gøre det ypperste, vi overhovedet kan i forhold til at sikre dem det, der skal til, for at de kan komme ud og få beskæftigelse og få tilknytning til arbejdsmarkedet.

Det er også grunden til, at Dansk Folkeparti er indstillet på, at vi tager en positiv snak om at bringe matchgruppe 1-3 i udbud i forhold til at sikre, at vi får prøvet markedet af med alle de positive kræfter, der er i forhold til at få gjort noget for den her gruppe, som har et utrolig stort behov.

Det vigtigste, vi kan gøre, det er jo nemlig at sikre rent menneskeligt, at man får en tilknytning til arbejdsmarkedet. Det er ikke kun på grund af, at det forbedrer kommunens økonomi, det er jo en selvfølge, at det gør det, penge som kunne bruges til alle mulige andre gode områder, specielt herunder ældreområdet. Men det er jo vigtigt i forhold til de mennesker, som er allermost udsatte i vores samfund, som har så mange følgeproblemer på baggrund af, at man er væk fra arbejdsmarkedet.

Så derfor har vi en forpligtelse til at gøre vores ypperste for at sikre, at de her 19.000 mennesker kommer tættere på arbejdsmarkedet. Her ønsker Dansk Folkeparti at bidrage med alt det, vi overhovedet kan bidrage.

Det sidste, jeg blot vil sige, det er, at på sygedagpengområdet er det utrolig vigtigt, at vi også gør en ekstraordinær indsats for at få gjort det, der er al mulig positiv opbakning til ...

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Ja, vi har alle 2 minutter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

(Kort bemærkning).

Kim Eskildsen (O): Jeg vil gerne understrege, at kvinden er nøglen til integrationen i det danske samfund. I det omfang indvandrerkvinderne, ofte med muslimsk baggrund, kommer i arbejde, så vil integrationen blive voldsomt meget nemmere. Hvorimod jeg har meget, meget svært ved at forstå den, skal vi kalde det usynlige alliance, der er mellem visse reaktionære mænd fra indvandremiljøerne og nogle sagsbehandlere, den fører ingen vegne.

Jeg tror, mange af de her kvinder er meget stærke, meget driftige, og derfor kan de holde meget store familier kørende også med få ressourcer.

300-timers-reglen er ikke en strafforanstaltning, det er ikke for at gøre nogen ond, det er ikke det, vi er ude i. Jeg nævnte også i min tale, at uddannelse er en mulighed. Det er fint med mig, hvis indvandrere kommer i gang med at lære dansk og eventuelt får sig nogle faglige kompetencer, det er fint, vi er ikke ude på at gøre nogen ond. Men man kan ikke integrere med passiv forsøgelse, det har vi gjort i alt for mange år, det virker ikke.

Så vil jeg lige til slut bemærke, at EU og i hvert fald EF-domstolen har jo nu gjort, at vi efterhånden må åbne grænserne igen. Det betyder, at vi, hvis det her står fast, som det ser ud lige nu, jamen så skal vi over i en amerikansk model, hvis vi skal integrere i fremtiden, fordi den gode danske model er under enormt pres, og det er stort set alle partier herinde jo en tilhænger af, minus Enhedslisten og Dansk Folkeparti, at EU skal have lov at lovgive og så bestemme, og sågar EF-Domstolen skal have lov til at lovgive og bestemme i det danske samfund.

Så det kan da godt være, at man på den yderste venstrefløj eller sågar i Det Radikale Venstre ikke bryder sig om håndfaste metoder. Men så fortæl mig lige, hvad alternativet bliver, når vi igen åbner grænserne på vid gab, hvad jeres partier vil have.

(Kort bemærkning).

Jens Nielsen (A): Jeg vil gerne sige, inspireret af læsning af det hæfte, vi har fået, der hedder "Hvert barn sin chance", at fattigdom jo følger alle andre problemer af social art. Gør man folk fattigere, følger man problemerne. Det er ikke den måde, man får folk i arbejde på.

Jeg ved fra, når jeg render rundt der i min gule trøje som natteravn, at der er nogle unge, der render rundt i Akacieparken. Hvorfor? Fordi de enlige mødre, der har haft mulighed for at gå hjemme, ikke tvunget af intens arbejdsjobskabende indsats, som vi har for øjeblikket, de har nu måttet tage arbejde. Det er godt, fordi jeg er helt enig, det er vi alle sammen, i at arbejde hjælper med integrationen.

Det må bare følges ad af en eller anden opmærksomhed om deres samlede sociale situation, så de har råd til f.eks. at få ungerne passet. De der unge bliver så passet af en veninde, der falder i søvn, og så render ungerne ud på gaden, fordi moderen er på arbejde. Altså det er jo bagsiden af det her. Man må forstå, at det er en delikat social balance.

Og så kan det altså ikke nytte noget, at man siger, bare vi gør dem fattige først, så skal de søreme nok lære at komme i arbejde.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Vi fortsætter i denne runde.

Peter Schlüter (C): Det har vist sig, at vi har en socialdemokratisk beskæftigelses- og integrationsborgmester, som rent faktisk er ambitiøs, fremsynet, visionær. Han tør tænke i nye baner, sågar i rigtig traditionelle borgerlige baner. Det glæder vi os over i Det Konservative Folkeparti.

Ord som udbud af beskæftigelsesindsatsen det er jo virkelig noget, der kan få smilet frem hos os borgerlige. Lad os nu se, hvordan det går med udbuddet i beskæftigelsesindsatsen. Lad os nu se, om den private sektor ikke kan løse opgaven, og der kan komme en lille smule, kan man så sige, skub i det område gensidig motivation. Det er altid rart.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Det er også nødvendigt, fordi vi jo netop, i fortsættelse af Gorm Gunnarsens indlæg her for lidt siden, har at gøre med mange, mange års fuldstændig misforståede beskæftigelsesmæssige og navnlig integrationsmæssige indsats i København, hvor vi har lidt under venstrefløjens, den yderste venstrefløjss pladderhumanisme, venstrefløjens, hvad skal man sige, fløjshandskmentalitet. Man har set med alt, alt, alt for bløde øjne på udviklingen, og igennem årene er det gået rigtig skævt med at få folk i arbejde. Det skyldes jo netop en fejlslågen inklusion.

Så nævner Gorm Gunnarsen ordet respekt, men dog i en lidt anden kontekst, end jeg mener, ordet egentlig bør fremmes i integrationen. Fordi respekt handler jo om, hvad vi alle sammen oplever på gaden, hvad vores børn oplever i skolen, hvad vores børn sågar oplever i børnehaven. Så kommer vi jo ind på nogle af de her meget vigtige områder af integrationen, det er det kriminalitetsforebyggende arbejde.

Hvornår er det, at man kan forhindre, at 12-, 13-, 14-årige drenge, mest drenge, begynder at slå ind på en kriminel løbebane? Det er, hvis vi får fat i dem, og vi lærer dem om respekt allerede i de helt små årgange. Det er der, der skal sættes ind fremover i den københavnske beskæftigelses- og integrationsindsats.

Så jo, der er brug for respekt, Gorm Gunnarsen, i ordets bedste forstand.

Der er også brug for sprogmøling, der er brug for, at indvandrere lærer at tale dansk. Men det er ikke kun indvandrere, det er jo i forhold til den negative sociale arv, som mange lider under, mange københavnere, det er ikke etnisk bestemt.

Sprogmølingen skal følges op, man skal være sikker på, at børnene har de bedste forudsætninger. Så skal vi til gengæld også stille nogle krav, vi skal stille krav om deltagelse, vi skal stille krav om forældrebetaling i børnenes skoledag, i børnenes hverdag. Det er der, vi skal fokusere.

Så kommer vi ind på en anden ting, som Kim Eskildsen jo også tog op, og det er jo helt centralt, at vi får kvindernes position i integrationen af familien sat i fokus, for det er der, vi virkelig kan udrette noget. Det handler om, hvis vi skal have flere indvandrere i job, at vi fokuserer på kvinden i mange af de indvandrerfamilier, som ligger under for en helt anden kultur, hvor der ikke er tradition for, at kvinder går ud på arbejdsmarkedet og blander sig og bliver oplyst og får en uddannelse. Men det har vi alle sammen krav på som borgere, som københavnere, det er så meget vigtigere end så meget andet, at sprogfærdigheder og sociale kompetencer følges ad. Sociale kompetencer det skal være vores fokusområde blandt de helt små årgange. Det er det, vi skal have lært dem, imedens de stadig væk er modagelige og før de går ud og banker nogen ude på gaden og slår folk ned med køller. Det ser vi desværre også ske, og det er kedeligt.

Når vi så har fået styr på økonomien i beskæftigelsesforvaltningen, så skal vi til for alvor at have styr på infrastrukturen på det it-mæssige område, som stadig væk halter meget bagefter og, kan man sige, har været et it-mæssigt uland i mange, mange år. Det er der ikke plads til mere, nu skal vi have effektivisering, vi skal have overblik, vi skal dels have nogle politiske værktøjer, hvor vi kan skruer op og ned, men vi skal sandelig også have nogle værktøjer, hvor den enkelte medarbejder i beskæftigelsesforvaltningen ved, hvor han/hun befinder sig, hvor vi er på vej hen, hvor skal vi allokere ressourcerne.

Det har der ikke været meget overblik over, og det er dejligt at se, at en borgmester Jakob Hougaard omsider har forstået, at det her er en alvorlig udfordring, hvor, kan man sige, den fortsatte udvikling, som er så nødvendig, er fuldstændig afhængig af, at vi har en it-infrastruktur på det beskæftigelsesmæssige område, som er helt i top. Vi må sige, at udviklingen lader vente på sig, og jeg håber, borgmesteren vil have særlig fokus på det område fremover.

Wallait Khan (U): Jeg kan godt se, mange af jer er rigtig trætte, men det er ikke på grund af mig, jeg er lige kommet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Først og fremmest vil jeg sige, at vi indvandrere vil meget gerne arbejde, og vi arbejder, hvis vi kan få det. Jeg har arbejdet, siden jeg var 16, jeg startede med 10 kr. i timen, og jeg har altid arbejdet. Det er ikke kun mig, det er tusinder og tusinder af andre indvandrere, som har gjort det samme. Og så skal man ikke påstå her, at vi ikke vil i arbejde. Dem, der ikke har fået arbejde endnu, skal vi hjælpe til, at de kan få arbejde, og de kan også bidrage til det danske samfund.

Så vil jeg gå videre med mine noter, som jeg tog herfra.

Fagborgmestrene har holdt deres taler, som vi har lyttet til og læst med stor interesse. De har prioriteret lange ønskelister og visioner om København. Mange andre har også holdt deres taler, man har sagt så meget, og så mange gode ting er blevet sagt.

Jeg behøver ikke at gentage mange af de ting, som er blevet sagt om havnetunnel, fattigdom og så udsatte børn og den slags ting. Jeg synes kun, det er godt, at vores politikere er opmærksomme på, hvilke problemer vi har i byen. Men alligevel har jeg tænkt mig at sige nogle ting, og jeg vil pointere det her, som jeg synes, vi har behov for at huske under budgetforhandlingerne.

Jeg vil først og fremmest starte med trafikken. Vi får flere og flere cykler i byen, og det er kun godt, men det kræver også, at vi får flere og bedre cykelstier, og det er heller ikke nok. Vi skal huske under budgetforhandlingerne, at det ikke alene er nok, at vi skal finde penge til bedre cykelstier og flere cykelstier, det er vigtigt, men endnu vigtigere det er, hvordan vi kan få vores cyklister til at køre ansvarligt eller cykle ansvarligt.

I dag ser vi, at de er ligeglade, om der er rødt lys, eller om der er andre på vejen, de cykler bare videre i raket fart, ikke alle sammen, men mange af dem. Og de cykler, selv om de er påvirkede, og de cykler, selv om de er fulde, og de taler i telefoner, og det er rigtig farligt.

Så er spørgsmålet, hvad skal vi så gøre som politikere. Jeg synes, der er behov for, at vi skal satse på holdningsændringer, og det kan vi kun få, hvis vi finder penge til kampagner, hvor vi kan gøre dem opmærksom på, hvor farligt det er at cykle på den her måde. Vi skal tage hensyn til hinanden, og de skal også tænke på sig selv. Det er meget, meget vigtigt, at vi finder penge til den slags kampagner.

Så har jeg også set, fordi jeg jo kører rundt hver dag som taxachauffør, om natten, om dagen, når man er i trafikken, så oplever man også mange ting.

Så vil jeg sige, at alle de lyskryds, vi har i byen, mange steder, hvis der holder bare 10 biler på den ene side, og der er ikke en dyt på den anden side, men alligevel skal vi stoppe for rødt lys, selv om der ikke er så meget trafik disse steder. Vi kan se, at der er veje, hvor der ikke er så meget trafik, og vi har ikke brug for alle lys, de skifter hele tiden, også om natten, fordi der mange steder slet ikke er behov for disse lys. Vi skal finde ud af, hvordan vi kan gøre det.

Så er det også vigtigt, at vores lyskryds har følere, så de kan skifte efter behovet, hvor der er flere biler på vejen, så kan de også se behovet, og så skifter de selv. Det er visse steder, men ikke alle steder, det kræver investering, og vi skal satse på, hvordan vi kan få det gjort.

Så vil jeg også sige, at der er så mange fartskilte, f.eks. der er vejarbejde, og så har man sat et eller andet skilt om, at man kun må køre 40 km i timen der. I princippet, hvis man kører 60 km i timen om natten, hvor slet ikke er en dyt, så kan man miste kørekortet. Så jeg synes, at der med hensyn til mange af de skilte er behov for, at vi har en eller anden beslutning fra kommunen om, at det er unødigt at overholde disse regler om natten, fordi vi kan se, at man skal overholde disse regler, så længe man ikke har fået en beslutning fra politikerne. Så derfor er der behov for, at man skal satse på, hvordan vi kan få vores biler til at komme videre på en ansvarlig måde, og alle de unødige forhindringer har vi ikke behov for.

Så vil jeg sige, at hvis vi tænker på forurening, og hvordan vi kan få vores trafikanter til at komme videre på en hurtig og vigtig måde, så skal vi også tænke på, at taxier skal have lov til at køre i busbaner, fordi der er så mange taxier, som holder i kø unødigt, og så har vi busbaner lige ved siden af, og så tænker passagererne, hvorfor kan vi ikke bruge disse busbaner. Så er det bare taxachauffører, som er under stress på sin arbejdsplads, hvor folk siger: Jeg skal nå et fly, jeg skal nå et tog, og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

jeg skal på arbejde, og jeg skal hente barn. Min mand kan ikke stille op med noget som helst, selv om der er en strækning ledig lige ved siden af. Det er, fordi det kræver en beslutning herfra.

Så derfor synes jeg, at vi skal leve op til det ansvar, vi har, at vores folk kan transporteres billigt, bedst, hurtigst og sikkert. Det er meget, meget vigtigt, at vi skal tænke på det her, og vi skal gøre noget ved disse problemer.

Så vil jeg sige det, selv om vi ønsker, at de fleste københavnere skal bruge kollektiv transport, så er spørgsmålet også, har vi busser på alle de strækninger. Der er behov for at tænke, hvor vi skal have flere busser, og hvor vi ikke har brug for så mange busser. Det er omplacering, det er noget, vi selv skal finde ud af.

Samtidig koster billetter bare mere og mere. Det er lige meget, om vi tager tog eller bus. Vi skal på en eller anden måde sørge for, at vi kan holde busbilletter og togbilletter billigt. På en eller anden måde skal vi have støtte fra regeringen, det er lige meget, hvorfra, men vi skal hjælpe befolkningen, at vi kan vælge busser og tog i stedet for deres egne biler. Men så skal vi også gøre det attraktivt.

I siger, at København skal være for alle, vi vil have familier med børn og alt det her, de skal bo i København, og vi skal have velfungerende, og vi skal også have de fattige, vi skal have alle slags borgere i København. Så vil jeg sige, at når man bor i København, har man brug for en bil, man kan ikke undvære en bil. Og tank, hvor svært det er for en, når man kommer kl. 3 om natten, man kan slet ikke finde en parkeringsplads, man kører bare rundt og rundt om sin bopæl, man kan ikke finde en parkeringsplads.

Så bliver man nødt til at efterlade bilen et eller andet sted, så tænker man, jeg skal nok stå op om 2 timer og så flytte bilen eller efter 3 timer. Hvad sker der så, kommer du ud kl. 6, så har du fået en bøde, fordi der har været en eller anden parkeringsvagt kl. 5 om natten og så sat en parkeringsbøde på. Det har jeg selv oplevet mange gange, og der er mange andre, der har oplevet det. Og det er mange skatteydere, som er begyndt at tænke på, hvorfor skal vi betale så mange bøder, så kan vi lige så godt købe et hus et eller andet sted, hvor vi selvfølgelig kan være, komme ind i byen. I stedet for at betale bøder, så kan vi betale termin eller et eller andet.

Så jeg synes, det er meget vigtigt, vi skal løses de problemer og så finde løsninger. Det er ikke alle løsninger, der koster penge, men de kræver vores opmærksomhed, og de kræver også, at vi tager ansvar. Men det er også nogle ting, hvor vi skal bruge penge.

Så er det også et spørgsmål om diskrimination, der er diskrimination, der er diskrimination i systemerne, der er diskrimination i samfundet, der er i dagligstuen. Så er spørgsmålet, hvad skal vi så gøre, så er det et spørgsmål, som politikerne skal finde svar til. Det er, at vi skal køre kampagner, for diskrimination er ikke vejen frem, vi skal stå sammen, vi skal støtte vores fællesskab, vi skal styrke vores fællesskab, og det kan vi ikke ved at diskriminere andre mennesker på grund af race, religion og hudfarve. Så synes jeg, at vi skal finde nogle penge til at køre kampagner, hvor vi kører kampagner mod diskrimination, og så samtidig, det er også vigtigt, at vi skaber tolerance.

Det, vi har set her i byen eller i Danmark, er, at vores politikere, meget dygtige og ansvarlige politikere, sidder hver dag i fjernsynet og siger, vi skal have multolerance, vi skal have multolerance. På den her måde hele samfundet siger det i dag, vi skal have multolerance. Jeg har set det Danmark, hvor der ofte var problemer på værtshuse, også ude på gader og ved forskellige fester. Men så var folk sure på hinanden, og de skubber hinanden eller måske tildelte en eller anden flad, så bagefter siger de undskyld til hinanden, og så købte de øl til hinanden, og så kysede og omfavnede hinanden. Så var der ikke længere konflikt. Men i dag, hvis folk kan finde pistoler, og folk skal gå efter med biler og alt det her, hvad er det, det er multolerance, som vi siger hver dag, vi sender bare forkerte signaler som politikere.

Jeg synes, der er behov for, at vi skaber tolerance i byen, at vi kan tale hinanden, og vi kan sidde sammen, og vi kan snakke sammen, og vi kan også finde ud af konflikter. Det er meget vigtigt, at vi kører et compendium for at skabe tolerance i byen og i samfundet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. september 2008

Så er der skoler, som selvfølgelig skal renoveres, og vi kræver store investeringer. Men nu vil jeg specielt tale om de skoler, hvor vi har flere indvandrerbørn. Jeg synes, de har nogle specielle problemer, de har nogle specielle behov, og der skal vi finde flere ressourcer til dem, at de kan følge deres behov op, og de kan klare deres opgaver. Det er meget, meget vigtigt, fordi alle de børn, der går i de københavnske skoler, de er vores børn, de er københavnske børn, de skal være dygtige, de skal få uddannelser, det gavner hele samfundet, fordi vores fællesskab er bygget på den her måde. Hvis der er succes i Kims liv, så gavner det først og fremmest ham, men det gavner os alle sammen. Hvis det er ...

I. næstformand (Mona Heiberg): Lige et øjeblik, der er en lille smule uro i denne sal. Vi skal også huske, at vi behandler budget 2009, det er denne sag, der er på dagsordenen i aften. Så begge dele, tak.

Wallai Khan (U): Jeg var i gang med at snakke om fællesskab, og det er meget vigtigt, at vi skal tænke på det her. Fordi jeg var i gang med at sige, at hvis der er fiasko i mit liv, så vil det selvfølgelig først og fremmest gå ud over mig selv, men det koster hele samfundet. Så derfor er der behov for at støtte hinanden og skabe succes, så det er vigtigt, at vi satses på de skoler, hvor vi har flere indvandrerbørn, at de også får succes, de bliver også dygtige.

Nu har vi nedprioriteret modersmålsundervisningen. Jeg synes, det er vigtigt, at vores børn lærer modersmål, og folk siger gratis, jeg siger ikke, det er gratis, jeg synes, at deres forældre også har været med til at betale til den fælles kasse, som skal betale skolernes udgifter og al den undervisning, der foregår i skolerne, så det er ikke rigtigt, når man siger, det er gratis.

Men alligevel når man nedprioriterer det her, så er man i gang med at nedprioritere deres behov, så de kan dygtiggøre sig, for at gøre dem i stand til, at de kan fortsætte deres uddannelse, og de kan blive dygtige, så skal vi støtte, at vi kan få alle de midler og alle de nødvendige ting og redskaber, at de bliver dygtige. Modersmålsundervisningen er et redskab, så derfor synes jeg ikke, at vi skal nedprioritere det her. Vi kan stadig væk nå at afsætte penge til det her formål.

Vi mangler vuggestuer, børnehaver og fritidshjem og bedre skoler.

Så vil jeg sige, at vi skal satses på bedre hjemmehjælp, hjemmehjælp og velfungerende plejehjem. Vi skal sikre den bedste ældrepleje til vores ældre, og vi skal være parate til at klare nye udfordringer. Her tænker jeg på ældre indvandrere, vi skal have indvandrerplejehjem, og vi skal have forskellige steder, afdelinger i eksisterende plejehjem, som kan tage sig af ældre indvandrere. F.eks. skal de have den mad, som de spiser, og de skal have det personale, som kan forstå og kan deres sprog. Så derfor er det meget vigtigt, at vi allerede nu tænker på dette område, og så er vi parate til at påtage os opgaven.

Så vil jeg sige, at vi også skal tænke på isolation af indvandrerkvinder, isolation af indvandrerældre. Og så er det vigtigt, at vi finder penge til væresteder, og først og fremmest skal vi skabe flere væresteder for dem, og de få væresteder, vi har til dem, skal vi finde penge til, at de kan organisere deres egne aktiviteter, de kan igangsætte deres egne aktiviteter, som de selv har lyst til. Og så har de et aktivt liv og er glade for deres liv.

Vi skal have flere sundhedscentre, ligesom vi har det på Nørrebro, og det er en succes, fordi det er af de sundhedscentre, hvor indvandrerkvinder er meget, meget glade for at komme. Fordi der har vi, og det er ikke kun indvandrerkvinder, i det hele taget, alle kvinder er glade for det, fordi der har de nogle specielle tidspunkter og specielle dage, hvor de kan komme og være aktive. Jeg synes, at vi skal skabe flere sundhedscentre, og vi glæder os til at se, at vi snart også får dem på Amager og andre steder i byen, fordi det vil spille en stor rolle i folkesundheden.

Vi skal udvide klubbløb. Nu har vi hotspotområder, Akacieparken og Sjælør Boulevard, men det er ikke nok, vi skal udvide det til andre bydele. Nu får vi videoovervågning, og det er kun godt, vi skal støtte SSP-samarbejdet og ansætte flere gadeplansmedarbejdere.

Vi skal arbejde for, at vi har idrætsklub og idrætsfaciliteter, som byen har brug for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 8. september 2008

Til sidst vil jeg sige, at vi skal kæmpe for, at vi kan få flere almennyttige boliger, det er meget, meget vigtigt for byen.
Tak for det.

1. næstformand (Mona Heiberg): Der er ikke flere, der har bedt om ordet, så jeg foreslår, at vi sender sagen til 2. behandling den 9. oktober.
Økonomiudvalget har vedrørende budgetforslaget anbefalet, at sagen mellem Borgerrepræsentationens 1. og 2. behandling henvises til Økonomiudvalget. Økonomiudvalget har endvidere anbefalet, at Borgerrepræsentationen fastsætter frister for fremsættelse af ændringsforslag og underændringsforslag til budgetforslaget. Fristen for fremsættelse af ændringsforslag til budget 2009 er mandag den 22. september 2008 kl. 12, og fristen for fremsættelse af underændringsforslag til budgetforslaget er onsdag den 1. oktober kl. 12. Økonomiudvalget er dog undtaget fra disse frister.

Jeg går ud fra, at der ikke ønskes afstemning om dette? (Ophold). Det er ikke tilfældet.

4. Meddelelse om midlertidigt valg og røkring i udvalg (2008-107382)

- Meddelelse fra den store valggruppe om,
1. at Gorm Gunnarsen (Ø) med virkning fra den 4. september 2008 og indtil videre indtræder som midlertidigt medlem af Beskæftigelses- og Integrationsudvalget under Jette Gottliebs fravær.
- Godkendelse af,
2. at Per S. Poulsen (udpeget af Venstre) udtæder som medlem af Vanløse Lokaludvalg på grund af sygdom, samt godkendelse af at Jørgen Hansen indtræder som nyt medlem af udvalget,
- Godkendelse af,
3. at Jørgen Hansen udtæder (udpeget af Venstre) som 1. suppleant til Amager Vest Lokaludvalg, samt at Ellen Hertz Bilberg indtræder som ny 1. suppleant af udvalget.
- Godkendelse af,
4. at overborgmesteren bemyndiges til at modtage et navn til den ubesatte 2. suppleantpost, idet Ellen Hertz Bilberg indtræder som 1. suppleant i udvalget.

Røkringen blev godkendt uden afstemning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 8. september 2008

Denne sag blev behandlet for lukkede døre:

6. Ekstraordinær generalforsamling vedrørende køb af fjernkølingselskab - Fortrolig -

